

Джоана Линдзи

Чаровникът, който я укроти

ПЪРВА ГЛАВА

Беше много престижно да си най-красивата и желана дебютантка на брачния пазар от век насам, а също и да си най-мразената жена в Англия. Колкото и странно да звучи, Офелия Рийд се беше борила усилено, за да постигне успех и на двете поприща. Орисията ѝ бе да е толкова зашеметяващо красива, че всеки, озовал се край нея, загубваше ума и дума.

Хората, събрани в Съмърс Глейд, провинциалното имение на маркиз Бърмингдейл, не правеха изключение. Офелия се спря на най-горното стъпало на голямото стълбище. Надяваше се, че преддверието ще е празно, но нямаше късмет. Изглежда, повечето от гостите, дошли за сватбата на бъдещия маркиз, бяха разбрали, че сватба няма да има, защото се готвеха да си тръгват. Разговаряха оживено. Но щом тя се появи, всички се обърнаха към нея и както обикновено започнаха да шушукат.

На хората долу може би им се струваше, че влизането ѝ е величествено. Офелия обичаше ефектните появи и беше доста обиграна в тях. Но не и сега. Този път, макар и не по свой избор, се готвеше за бягство.

Искрено се беше надявала да се измъкне незабелязано.

– Ще ми кажеш ли най-после какво се случи? – попита я камериерката ѝ Сейди О'Доналд.

– Не – глухо отсече тя.

– Но нали днес трябваше да се омъжиш?

Като ли че Офелия можеше да забрави този ужасяващ факт! Но сега не беше времето за подобни дискусии.

– Тихо! Имаме си публика, в случай че не си забелязала.

Сейди мълчаливо последва господарката си по стълбите. Шепотът се усили. Офелия дори дочу откъслечи от разговорите:

– Първо са сгодени, после не са, после пак са сгодени, и сега пак са размислили. Ако ме питате, тя е много вятърничава.

– Младоженецът каза, че сватбата се отменя по взаимно съгласие.

– Съмнявам се, на нея просто не можеш да ѝ угодиш. Но и аз така да изглеждах, и аз щях да въртя всички на малкото си пръстче.

– Съгласна съм. Грехота е да си толкова красива.

– Внимавай, скъпа, ще си помисля, че завиждаш.

– ...мен пък ако питате, тя е ужасна лигла.

– Шшт, ще вземе да те чуе. Нали знаеш, че има език на пепелянка. Не искаш да пусне някакъв гаден слух по твой адрес.

– Боже мили, тя е прекрасна. Ангел, а...

– ...пак е на брачния пазар. Не крия, че съм много доволен. Така отново имам шанс.

– Мислех, че те е отрязала дори преди сезонът да е започнал.

– Мен и безброй други, но тогава не знаехме, че е сгодена за Мактавиш.

– Не си губи времето. Не си достатъчно велик за нея. Тази жена се цели нависоко.

– Изненадан съм, че родителите ѝ не се домогват до кралското семейство. Нали ги знаеш какви сноби са.

– А тя да не би да не е?

– Току-що отхвърли ръката на бъдещия маркиз, това говори ли ти нещо?

– Че родителите ѝ ще побеснеят, точно както стана с...

– Лок има шансове като следващия херцог Норфорд. Изненадана съм да го видя в Англия.

– Бракът не го интересува. Не си ли чула, че напусна Англия именно за да се отърве от всички тези дебютантки, които го...

Офелия се направи, че не е чула нищо, но споменаването на Рейфил Лок, виконт Линфийлд я накара да обърне поглед към него. Предварително знаеше, че Лок ще е в преддверието, за да се сбогува с някои познати, а може би и самият той щеше да се отправи на път. Виконтът беше първият човек, когото забеляза, щом се появи на стълбището. Но красивият наследник на херцогството беше привлякъл вниманието ѝ още първия път, когато го беше зърнала.

За кратко време дори бе гледала на него като потенциален съпруг. Но Лок очевидно бе преминал във вражеския лагер, при тези, които я мразеха от дън душа. Как я беше нарекъл? „Злобна сплетница.“ Дори беше заплашил да я съсипе, ако сподели с някого подозренията си, че спи със Сабрина Ламбърт.

Но тя мислеше, че е вярно. Иначе защо ще проявява такова внимание към невзрачното врабче Сабрина? Не можеше ли просто да ѝ каже че греша, вместо да я обижда? И защо точно той трябваше да я утеши, докато плачеше горе на стълбището?

– Как ще се приберем у дома? – попита Сейди, когато слязоха долу.

– С моята карета, разбира се – отвърна Офелия.

– Твоята карета си няма кочияш. Тоя проклетник още не се е

върнал.

Офелия беше забравила тази подробност. Първо, кочияшът изобщо не искаше да я закара до Йоркшир, а когато пристигнаха тук след много увещания, беше настоял да се завърне незабавно в Лондон, за да уведоми родителите ѝ за нейното местонахождение. В противен случай щял да си загуби работата. Все едно че тя нямаше да им изпрати бележка... по-нататък! Като ѝ минеше ядът за онзи шамар, който беше получила от баща си, след като Дънкан беше разтрогнал първия им годеж и семейството ѝ бе изхвърлено от Съмърс Глейд.

– Предполагам, че в такъв случай просто ще заемем един от лакеите на маркиза. Онзи, който ми свали куфарите, ще свърши работа. Можеш да му кажеш да се приготвя, а аз ще те изчакам в салона.

Би предпочела да почака навън, далеч от гостите на маркиза, но пътническото ѝ палто беше скроено с цел да подчертава прелестната ѝ фигура, а не да я топли. Навън беше люта зима и не би могла да издържи с него дори една минута. Но тъй като повечето от гостите в преддверието чакаха каретите си, тя се надяваше, че салонът ще бъде празен.

Надеждите ѝ не се оправдаха. Помещението беше заето от единствения човек, когото се молеше да не види никога вече: Мейвис Нюболт, някога най-добрата ѝ приятелка, а понастоящем най-големият ѝ враг. Беше твърде късно да се махне, защото тя я забеляза.

– Бягаш с подвита опашка, а? – подсмихна се презрително.

О, Боже, не пак! Нима бившата ѝ приятелка не бе казала достатъчно, когато беше пристигнала, за да предотврати съюз, който по всеобщо мнение щеше да се окаже трагичен? Очевидно не.

– Съвсем не – отвърна Офелия, която светкавично бе овладяла емоциите си. Нейната стара приятелка нямаше да я накара отново да се разплаче. – Колко ли ти е било трудно да ми направиш услуга, за да не ми се налага да се омъжвам за този проклет шотландец.

– Вече обясних, че не го направих заради теб. Ти си последният човек, на когото бих помогнала.

– Да, да, най-героично си искала да измъкнеш Дънкан от ноктите ми. И все пак ме освободи от венчило с него. Предполагам, че трябва да ти благодаря.

– Недей – отвърна Мейвис и ядно тръсна къдриците си. – Без повече преструвки, Фили. И двете сме...

– Замълчи! – остро я прекъсна Офелия, преди раната отново да се е отворила. – Сега нямаш публика, пред която да ме клеветиш, тъй че истината, ако обичаш! Знаеш, че си единствената приятелка, която някога

съм имала. Обичах те. В противен случай нямаше да ти разкрия истината за Александър, за да те предпазя от него. Но ти предпочете да ми вмениш неговата вина! Как го каза? Че единствената причина да търпиш присъствието ми, е да видиш падението ми? И твърдиш, че аз съм зловна?

– Казах ти, вече сама не мога да се позная – защити се Мейвис. – И вината за това е твоя. Ти така ме нарани, че сега дори не се харесвам.

– Не, не аз, *той*. Твоят безценен Александър, който те използваше, за да се добере до мен. Ето, най-накрая го казах. Опитах се да ти го спестя. Той ме умоляваше да се омъжа за него през цялото време, докато те ухажваше, но вече няма да те пазя от истината, Мейвис.

– Каква лъжкия си само! Обаче не пропусна да ме очерниш пред приятелките си, а?

– О, и откога онези две пиявици отново са ми „приятелки“? Когато днес *ти* изтъкна, че Джейн и Едит не са ми никакви приятелки, сякаш аз самата не го зная? Освен това ме провокира, като ме нарече „лъжкия“. Не отричай. Колко дълго си мислеше, че ще можеш да продължиш с подлите си, ехидни забележки, без да ти го върна със същата монета? По-добре от всеки друг знаеш колко бързо прелива чашата на търпението ми. Пазех го за теб. Не ми оставаше и капчица за Джейн и Едит, които, както добре знаеш, се навъртаха около мен само защото е престижно да бъдат виждани в компанията ми. Но днес, докато ме очерняше пред всички, ти пропусна да споменеш тази подробност, нали? И даже каза, че аз съм ги използвала? Ха! Отлично знаеш, че е точно обратното, че всички от така наречените ми „приятелки“ използват моята популярност за постигането на собствените си цели. За Бога, ти неведнъж си го изтъквала, когато още ме обичаше!

– Наясно бях, че ще измислиш някакви извинения – рязко отвърна Мейвис.

– Истината не е извинение – възрази Офелия. – Познавам всичките си недостатъци и моята избухливост е най-тежкият ми порок. Но кой обикновено я редизвиква?

– Това какво общо има със зловбата ти?

– Ти повдигна въпроса, Мейвис. Твърдиш, че Джейн и Едит прекарват цялото си време с мен и ми се подмазват, за да не обърна жилото си срещу тях. Това е доста сериозно обвинение. Не желаш ли да го обсъдим сега, когато нямаме публика, която да впечатляваш със своята отмъстителност?

Мейвис ахна:

– Не аз съм отмъстителна, Фили, а ти. Казах абсолютната истина. В миналото при удобен случай си говорела срещу тях, а днес с цялото си безочие го отрече.

– Защото ти му отдаваше прекомерно голямо значение. Разбира се, че много пъти съм ги клъввала, но то е само защото са подмазвачки, както всички мои „приятелки“. Тъкмо тяхното лицемерие и неискреност ме карат да избухвам.

Мейвис поклати глава:

– Не знам защо изобщо си направих труда да посочвам колко си гнусна. Ти никога няма да се промениш. Винаги ще се интересуваш само от себе си, съсипвайки чуждото щастие.

– О, я стига! И двете знаем много добре какво стоеше зад днешната ти постъпка. Дори си призна, че си продължавала да се преструваш на приятелка, за да видиш падението ми. Хм, но паднах ли днес? Не мисля, мила моя. Ще се върна в Лондон и ще се омъжа за някой от онези идиоти, които се кълнат, че ме обичат, но какво ще стане с теб? Доволна ли си, че изля върху мен отровата си? О, но ти май не получи отмъщението, което искаше? Просто се спасих от катастрофален брак – благодарение на теб! Много ти благодаря. Уверявам те, че признателността ми е искрена.

– Върви по дяволите! – изсъска Мейвис и излезе, от стаята.

Офелия затвори очи, мъчейки се да прогони напирашите сълзи. Просто трябваше да се махне, щом види, че Мейвис е тук. Не биваше да извиква спомена за ужасната сцена, която се беше разиграла през деня.

– Да ръкопляскам ли? Мислех, че вие двете сте приключили с представлението преди няколко часа.

Офелия настръхна. Това беше *той*. Божичко, как беше успяла да се разплаче точно на *неговото* рамо! Но сега поне бе овладяла ужасната си слабост.

Тя се обърна и го погледна с надменно вдигната вежда.

– Това надали би могло да се смята за представление, при положение че бяхме сами. Или поне си мислехме така. Подслушвахте ли, виконт Лок? Що за проява на грубост от ваша страна!

Рейфиъл Лок се ухили широко, без да показва разкаяние.

– Не можах да се удържа. Преображението ви бе толкова възхитително. Злочестата девица на бърза ръка си отиде, заменена от Ледената кралица.

– Върви по дяволите! – изстреля тя, заемайки финалната реплика на Мейвис, и също като бившата си приятелка гневно напусна салона.

ВТОРА ГЛАВА

- Тя какво имаше предвид?
- Защо ли се чувствам засегната?
- Сигурно те е чула, че клюкарстваш по неин адрес. Казах ти да не говориш толкова високо.
- Аз не клюкарствам!
- Обаче точно това правеше. Нищо, не се притеснявай. Хубавица като нея винаги е обект на клюки.

Рейфиъл се подсмиваше, докато слушаше възмутените коментари в преддверието. Ледената кралица, прякорът, който беше измислил на Офелия Рийд, бивша годеница на приятеля му, не просто беше изляла гнева си върху него заради нахалните му забележки. Също така беше казала на голямата групичка във вестибула: „Не ми обръщайте внимание, аз само минавам. След миг отново ще можете да клюкарствате свободно зад гърба ми.“

Събралите се пак започнаха да шушукат, само че този път по-високо, тъй като бяха сигурни, че Офелия не е наблизко. Тази хубавица съвсем не беше елементарно създание, както Рейфиъл си мислеше отначало. Тогава той я познаваше единствено като злостна сплетница.

Неочаквано за себе си младият виконт беше създал нови приятелства в това затънтено кътче на Йоркшир. Като първороден син и наследник на херцог Норфорд никога не беше страдал от липса на приятели – истински или не, но когато преди седем години замина да пътешества из Европа, загуби връзка с повечето от тях. С изненада установи обаче колко лесно се привързва към Дънкан Мактавиш, може би защото шотландецът се показва толкова сприхав по време на първата им среща и се палеше невероятно лесно, което според Рейфиъл бе много забавно.

Бяха на приблизително еднаква възраст: Рейфиъл – на двайсет и пет, Дънкан – малко по-млад. И двамата бяха високи, едри, снажни и много красиви, но приликите свършваха дотук. Шотландецът имаше тъмночервена коса и тъмносини очи, докато Рейфиъл бе благословен с руса коса и светлосини очи. И двамата мъже бяха сред най-желаните ергени на сезона, и двамата щяха да наследят високи титли.

Рейфиъл не си търсеше съпруга и не възнамеряваше да предприема подобна стъпка в следващите няколко години. Но двамата дявовци на Дънкан бяха на мнение, че внукът им за нищо на света не бива да отлага

женитбата и трябва да се заеме с осигуряването на наследник. Ето защо в Съмърс Глейд бяха поканени толкова много млади дебютантки и ви-контът поне веднъж не беше обект на тяхното домогване. Членовете на висшето общество знаеха, че Дънкан си търси съпруга.

Колкото и да е странно, единствената жена, към която той показва интерес, чаровната му съседка Сабрина Ламбърт, не беше поканена на приема. Тя бе възхитително момиче, притежаващо великолепно чувство за хумор. Вярно, че не беше красавица, но веселият ѝ нрав я правеше истинско съкровище. Рейфиъл ѝ предложи да се оженят, макар на шега! Той бързо се сприятели със Сабрина и дори предприе опит да се сватоса, за да накара Дънкан да осъзнае, че двамата с момичето са създадени един за друг.

– За какво са всички тия приказки? – попита шотландецът, когато се присъедини към приятеля си в коридора.

– Нима е нужно да питаш? – ухили се Рейфиъл и махна с ръка към салона, където нямаше кой да ги послушва. – Офелия спипа гостите ти да клюкарстват по неин адрес и хубаво ги скастри.

– Още ли не си е тръгнала?

– Струва ми се, че чака каретата си. Но никога няма да познаеш какво се случи, след като онази Мейвис престана да очерня Офелия. Аз самият още съм леко зашеметен.

По-рано през деня Рейфиъл беше чул повечето от жлъчните обвинения на Мейвис, в които се съдържаха обяснение защо мрази Офелия. Някои от репликите отново бяха разменени в салона, макар че насаме Мейвис не изливаше толкова отрова. Даже беше заела отбранителна позиция, което го караше да се чуди дали са чули цялата истина.

Както и да е, сутринта той смяташе, че Офелия не се е разкажала достатъчно за всички неприятности, които им е причинила, и възнамеряваше сам да я постави на място. Определено не беше очаквал да я завари сама и да... Реши да не държи повече Дънкан в напрежение:

– Офелия Рийд си изплака очите в обятията ми. Бях просто удивен!

Ако се съди по изсумтяването му, Дънкан изобщо не беше удивен.

– Значи не можеш да различиш истинските сълзи от престорените?

– Напротив, сълзите ѝ бяха съвсем истински. Виж ми рамото. Палтото ми още е влажно.

– А, нищо чудно да те е понапльончила – подигра го Дънкан.

Приятелят му се засмя. Все пак той не беше видял как сълзите се стичат по прекрасното лице на Офелия. Той самият се сблъска с нея в коридора на втория етаж.

– За Бога, ама те са истински! – възкликна, като я отдалечи от себе си и докосна мократа ѝ буза. – И реши да не ги споделяш с никого? Впечатлен съм.

– Остави... ме – зададено промълви тя.

Той обаче не я остави. Изненадан от себе си, несръчно я придърпа отново към гърдите си, давайки ѝ възможност да склони глава на рамото му. Беше ужасяващо да се превръща по собствена воля в кърпичка за нечий сълзи и в случая несъмнено щеше да съжалява за стореното.

Въздъхна, но вече не можеше да направи нищо по въпроса. Офелия трепереше от обзелите я чувства. Невероятно бе колко сълзи се изляха на рамото му. Но той не си и помисли, че ледът в нея се е разтопил. И никога нямаше да си помисли подобно нещо. Семейство Лок не възпитаваше глупаци.

Но ето че сега запя друга песен пред Дънкан:

– Голям скептик се извъди, старче, но по случайност аз мога да направя разликата. Престорените сълзи изобщо не ми въздействат, но истинските всеки път успяват да ме превърнат в носна кърпичка. Интуицията ми казва кое какво е. Ето например интуицията ми казва, че сълзите на сестра ми винаги са престорени.

– Сълзите на Офелия щяха да бъдат знак, че думите на Мейвис са я наранили, но аз имам доказателство за обратното – възрази Дънкан.

– Какво доказателство?

– Когато си мислех, че няма спасение от нея, много се страхувах, че тя никога няма да се промени, че е прекалено обсебена от собствената си персона. Сигурен бях, че е обречена кауза. Ето защо се изправих срещу нея. Казах ѝ, че не ми харесват държанието ѝ, зловните ѝ намеци, начинът, по който се отнася с хората, сякаш никой няма значение за нея. Но понеже бях отчаян, ѝ казах също, че бихме могли да се разберем, ако тя се промени. Мислиш ли, че Офелия се съгласи да опита?

– Ако наистина си и ѝ наговорил всичко това, вероятно е станала предпазлива – предположи Рейфиъл.

Дънкан поклати глава.

– Не, тя просто ми изложи възгледите си. Заяви, че в поведението ѝ няма нищо нередно, и дори доста се постара да ми обясни защо. И ето ти доказателството. Живота си залагам, че тази опърничава красавица никога няма да се промени.

– Не искам да залагам живота ти на карта, но винаги съм готов на един приятелски облог. Петдесет лири, за да докажа, че грешиш. Всеки може да се промени, дори тя.

Дънкан се подсмихна:

– Нека са сто лири. Но сега Офелия се връща в Лондон, за да се развихри там. Надявам се никога да не я зърна повече, тъй че как ще уредим нещата?

– И аз се връщам в Лондон, или... хм...

Мисълта, хрумнала на Рейфиъл, бе толкова изненадваща, че той дори се шокира. Определено нямаше да я сподели. Трябваше да я обмисли грижливо и да прецени възможните усложнения.

– Какво? – нетърпеливо попита Дънкан.

Рейфиъл сви рамене.

– Просто мисъл, която трябва да доразвия, старче.

– Е, след като съм избавен от участ, по-лоша от смъртта – брак със свадливата Офелия! – много се радвам, че повече няма да я видя. Сега ще помоля за ръката на жената, която обичам.

Рейфиъл знаеше, че приятелят му говори за Сабрина Ламбърт, и не се съмняваше в положителния отговор на девойката. По ухилената физиономия на Дънкан си личеше, че и той е сигурен в благоприятния изход. Сабрина може и да твърдеше, че са само приятели, но бе очевидно, че е влюбена в Дънкан.

– Още не съм сигурен къде ще отседна, тъй че изпрати поканата за сватбата в Норфорд Хол. Там знаят къде да ме намерят.

Дънкан кимна и отиде при дядовците си да им съобщи добрата новина. Останал сам, Рейфиъл обмисли на спокойствие изумителното си хрумване. Разполагаше само с няколко минути да реши дали си струва да го осъществи, или да го отхвърли като нелепост. Каретата на Офелия скоро щеше да бъде готова и той нямаше време да се чуди. Налагаше се да действа незабавно или изобщо да не действа.

ТРЕТА ГЛАВА

Офелия се взираше в суровия зимен пейзаж през прозорчето на каретата, в която двете със Сейди пътуваха на юг през Йоркшир за Лондон. Тревата беше изсъхнала, дърветата размахваха голи клони, въпреки че тук-там се виждаше по някое кафяво листо. Гледката беше безрадостна като собствените ѝ мисли.

Наистина ли си беше въобразявала, че на дебюта ѝ ще е по-различно? Че няма да заслепява мъжете само с поглед? Че няма да ѝ отправят още стотина предложения за брак към тези, получени още преди да е достигнала възраст за женене? И защо мъжете се държаха така? Дали някой от тях изобщо я обичаше? Разбира се, че не. Та те дори не я познаваха!

Така наречените ѝ приятелки не бяха по-добри. Лъжкини! Божичко, как презираше тези пиявици! Никоя от тях не ѝ беше истинска приятелка. Интересуваше ги само заради нейната популярност, която, разбира се, се дължеше само на красотата ѝ. Глупачки! Наистина ли си въобразяваха, че не знае защо те се правят на близки приятелки? Знаеше, знаеше и още как! Ако не беше зашеметяващо красива, нямаше да се присламчат до нея и да търпят гневните ѝ изблици.

Офелия презираше хубостта си, но заедно с това приемаше за даденост, че никоя жена не може да се мери с нея, и това повдигаше самочувствието ѝ. Ала тези две толкова противоположни чувства не съжителстваха мирно в нея: надделяваше ту едното, ту другото и младата жена направо се разкъсваше.

Огледалата бяха неин враг. Тя ги обичаше и ненавиждаше, защото те отразяваха това, което другите хора виждаха в нея. Светлоруса коса без нито един по-тъмен кичур, порцеланова бяла кожа без нито едно петънце, изписани вежди, които ставаха съвършени след малко работа с пинцетата, обикновени сини очи, разположени на необикновено лице. Всичко в лицето ѝ: малкият прав нос, високите скули, устните – нито прекалено плътни, нито прекалено тънки, решителната брадичка, която често се вирваше предизвикателно – запленяваха всеки срещнат, с изключение на двама, за които нямаше да мисли точно сега.

Двете жени пътуваха в личната карета на Офелия, която не беше огромна като тази на баща ѝ с герба на граф Дървич върху вратичките, но все пак достатъчно голяма, за да побере два големи куфара с дрехи,

чантата на Сейди и общо четирима пътници. Офелия бе накарала баща си да облицова седалките с кадифе и да добави мангала, на който сега се грееха. Сейди беше завила дебелите си крака с едно палто, защото не беше навлечена с фусти като Офелия, пък и навън дърво и камък се пукаше от студ.

– Готова ли си да ми разкажеш какво се случи? – попита тя.

– Не – категорично отсече момичето.

Сейди изцъка многозначително.

– Всичко ще си изприказваш, мила, както правиш всеки път.

Ама че наглост! Обаче Офелия не изрече мнението си на глас. Дори нейните камериерки попадаха под магията на хубостта ѝ, боейки се да докоснат разкошната руса коса, да стоплят водата за банята ѝ (да не би да е твърде гореща или твърде студена), да приготвят дрехите ѝ за излизане, за да не би да ги измачкат. Даже се бояха да ѝ говорят! Офелия ги уволняваше една след друга. Беше изгонила дванайсет, когато се появи Сейди О'Доналд.

Сейди изобщо не се плашеше от Офелия. Присмиваше се на резкия ѝ тон, не се впечатляваше от яростния ѝ поглед. Беше отгледала шест дъщери и не се тревожеше от „изпълненията“ на господарката си, както наричаше проявите на избухливия ѝ темперамент. На средна възраст, пълна, закръглена, с черна коса и тъмнокафяви очи, Сейди понякога биваше откровена до бруталност. Всъщност не беше ирландка, както подсказваше името ѝ. Веднъж си беше признала, че нейният дядо просто залез името, защото искал да промени своето.

Този път Офелия не реагира според очакванията на Сейди и не сподели с нея всичко. Повечето от познатите ѝ знаеха, че тя веднага ще заговори по същество, ако спрат да задават въпроси. Офелия ненавиждаше този си ужасен недостатък, но тя така или иначе ненавиждаше всичките си недостатъци.

Тъй като отговор не последва, любопитството на Сейди се засили. В края на краищата тази сутрин трябваше да се състои сватбата на Офелия, обаче момичето беше дошло при нея с нареждането да опакова багажа им за пет минути, защото незабавно щели да се приберат от Съмърс Глейд у дома в Лондон. Сейди се беше справила за двайсет минути, но и това време стигаше само да нахвърли дрехите по куфарите.

– Оставяме го пред олтара значи? – настоя камериерката.

– Не – твърдо заяви Офелия. – Освен това не ми се говори.

– Но нали каза, че няма как да се измъкнеш от венчило с шотландеца, след като Мейвис ви е хванала двамата сами в спалнята ти? Знаем, че

това те устройваше, защото искаше да си върнеш Дънкан, пък било то и само за да пресечеш клюките, които възникнаха, след като той прекрати първия ви годеж. Но ти размисли и не пожела...

– Знаеш защо! – рязко я прекъсна Офелия. – С дядо му се канеха да ме превърнат в селянка. Каква наглост! Никакви приеми, никакъв светски живот. Само черен къртовски труд. За мен!

– Но нали се беше примирила, миличка. Какво...

– Нима имах избор, когато Мейвис щеше да ме съсипе, ако откажа брака с този груб варварин? – разгневи се Офелия.

– Но не се ли съгласихме, че той не е варварин? Ти пусна този слух още преди да го видиш, за да накараш родителите си да развалят годежа.

Офелия изглежда яростно камериерката си.

– Това пък какво общо има? Миналото си е минало, настоящето – настояще. Да не говорим, че планът ми не проработи. Баща ми напук на всичко ме довлече в Съмърс Глейд да се запозная с него. И виж какво се случи! Една нищо и никаква забележка от моя страна, и той така се зашегна, че развали годежа! Но аз нямах намерение да го обиждам. Не е моя вината, че така се шокирах, когато Дънкан се появи в стаята с шотландска поличка. Мъж с поличка. Ха!

– Забележката ти не беше на място – възрази Сейди, която чудесно познаваше господарката си.

– Е, права си. – Офелия с мъка прикри усмивката си. – Но само защото бях отчаяна. Говореше се, че Дънкан е прекарал целия си живот в Шотландия. Знаеш колко се страхувах, че наистина ще се окаже варварин. В противен случай никога нямаше да ми хрумне идеята да го заклеймя като такъв.

– Но накрая прецени, че от него ще излезе отличен съпруг.

– Честно, Сейди, обикновено не си толкова тъпа – въздъхна Офелия. – Да, така смятах, докато дядо му не ми представи дългия списък със задължения, които ме очакват. Цял живот съм искала да бъда в центъра на светския живот, да устройвам балове, каквито Лондон не е виждал. Моите приеми щяха да са единствените, които си струва да посещават. Това исках от брака си, а не да се скрия в провинцията, както възнамерява Невил Такъри.

– Значи бягаш? – най-накрая предположи Сейди.

Офелия театрално обърна очи нагоре. Би вдигнала отвратено ръце, ако не ги беше мушнала в топлия пухкав маншон.

– Щом толкова държиш да знаеш, Мейвис пристигна, за да ме

избави от този ужас, така че с теб просто се прибираме у дома.

Не каза нищо повече, но за нещастие Сейди прекрасно знаеше, че Мейвис, някогашната ѝ най-добра приятелка, я презира и не би ѝ свършила никаква услуга. Камериерката познаваше много добре всичките ѝ приятелки, защото те често се събираха у Офелия. Но не я осъждаше. Вероятно Сейди беше единственият човек, който истински я разбираше и я приемаше каквато е, с всичките ѝ недостатъци.

Но точно сега момичето не искаше да разкрива душата си, затова се опита да смени темата:

– Много се радвам, че се връщам в Лондон, но баща ми сигурно ще е недоволен, когато за втори път разбере, че няма да си има маркиз за зет.

– Меко казано, мила. Той бе най-щастливият мъж в Англия, когато лорд Такъри се свърза с него да поиска ръката ти за внука си. Радостните му викове сигурно са отекнали в другия край на Англия.

Офелия не беше изненадана от подигравката, която улови в последното изречение. Сейди не обичаше много графа. Но същото важеше и за нея самата. Тя потръпна, спомняйки си колко се разгневи баща ѝ, когато ги изхвърлиха от Съмърс Глейд, а годежът, с който той толкова се гордееше, беше развален. Тогава я беше зашлевил, обвинявайки я за всичко.

– Ако ме беше изслушал от самото начало, или бе обърнал внимание на слуховете, които пуснах, и ме беше отгървал от годежа, щяхме да си спестим унижението и неприятностите. Не трябваше да приема първото предложение, което го устройва. Аз сама щях да му намеря подходящ зет, само че по мой избор, но той никога не ми даде шанс.

– Неприятно ми е да ти го кажа, мила, но знаеш защо баща ти беше толкова уверен, че никога няма да си избереш съпруг.

– Да – горчиво отвърна Офелия. – Защото вече три години води въкъщи мъже – млади и стари – и ме показва като някаква ценна дрънкулка. Боже милостиви, бях още момиченце и мъжете изобщо не ме интересуваха, а той ме питаше дали ми харесва този или онзи.

– Мисля, че нетърпението е наследствена черта в семейството ти.

За момент девойката изгледа неразбиращо камериерката си, после се засмя.

– Наистина ли мислиш, че тази черта съм взела от него?

– Ами определено не си я взела от майка си. Лейди Мери, Бог да я поживи, цяла година не може да се реши за нещо, ако някой не я подтиква.

Офелия въздъхна. Обичаше майка си, макар че Мери никога не успяваше да се наложи пред графа за нещо, особено що се отнася за бъдещето на единствената им дъщеря. Трябваше да се досети, че е безсмислено да се обръща към родителите си за разбиране, особено към баща си. Той просто я възприемаше като орнамент, полезно оръдие за обществения му престиж. Не даваше и пукната пара за чувствата ѝ.

– Вероятно дори не знае, че съм била повторно сгодена за Дънкан – замислено отбеляза Офелия. – Неговият страхлив кочияш се върна у дома, за да му каже, че съм в Йоркшир на гости при семейство Ламбърт, каквото беше случаят, преди отново да получа покана за Съмърс Глейд.

– Ти не му изпрати известие, но сигурно нещата не стоят така с лорд Такъри.

– Да, но много се съмнявам, че графът изобщо е отворил писмото от маркиза. Беше страшно ядосан, когато ни изхвърлиха от Съмърс Глейд.

– Смяташ ли, че този път ще те посрещне, без да ти крещи?

– Поне докато не разбере за втория годеж. Ако не знае, аз лично ще му кажа.

– Защо?

– Защото ако ме беше послушал, нямаше да се стигне до такива неприятни последици.

– Аз не бих си търсила втори шамар само заради удоволствието да му натрия носа.

– Аз пък бих.

Сейди поклати глава и погледна през прозорчето към следобедното слънце, което надничаше зад тъмните облаци. Офелия бе сигурна, че доста успешно е избегнала въпроса, който не желаше да обсъжда, и се облегна на седалката, твърдо решена да забрави катастрофалните събития в Съмърс Глейд. Но скоро разбра, че греша. Сейди можеше да бъде доста упорита. Камериерката неочаквано отбеляза:

– Мейвис не е дотолкова благородна, че да ти помогне. Отдавна те предупредих да не я допускаш до себе си. Напоследък е много озлобена, особено след като я изобличи като лъжкinya.

– Тя ме провокира – промълви Офелия. – Никога нямаше да го спомена, ако онзи ден нейната ехидност не ме беше изкарала от нерви.

– Не е нужно да ми обясняваш, мила. Знам що за стока е. Та нали аз те предупредих, че лошите чувства, които това момиче изпитва, накрая ще се обърнат срещу теб. Ти прекалено дълго търпя злобата ѝ в името на някогашното ви приятелство.

Гласът на Офелия стана съвсем тих от мъчителните емоции, които я бяха обзели:

– Тя беше единствената ми истинска и честна приятелка, която съм имала. Толкова се надявах, че накрая ще ми прости за злото, което си мисли, че съм й причинила. А аз само се опитах да я защита.

– Знаем. – Сейди се приведе напред и погали меката кожа на маншона, в който беше пхнала изящните си ръце Офелия. – Мъжът, в когото беше влюбена, бе донжуан и глупак, нехранимайко, който я използваше, за да се добере до теб. Ти много пъти се опита да я предупредиш, но тя отказваше да те послуша. При онези обстоятелства вероятно и аз щях да постъпя като теб. Тя трябваше да види доказателството с очите си.

– Но то разруши дружбата ни.

– Обаче днес Мейвис е дошла на себе си. Нали затова ти се е притекла на помощ?

– О, не! – отчаяно възкликна девойката. – Дойде да спаси Дънкан, но преди това не пропусна да ме очерни пред него, Сабрина и Рейфиъл Лок. Каза, че под красивата външност, която представям пред света, няма нищо освен черен, смразяващ до мозъка на костите лед.

Сейди изхълца ужасено.

– И това дори не беше най-лошото – добави Офелия и преразказа ужасното стълкновение. Болезненият спомен още я измъчваше.

След като Мейвис беше свършила с обидите, уверявайки я, че няма приятелки (сякаш Офелия не го знаеше), Офелия незабелязано се беше измъкнала, за да изплаче някъде сълзите си. След като предаде по-голямата част от разговора на Сейди, тя усети как самосъжалението отново я обзема. Строго се смъмри. Как можа да се разплаче! Как така не успя да овладее емоциите си! Никога преди не й се беше случвало – е, от детските й години, но тогава бяха други времена. Цял живот се стремеше да избяга от болката на предателството, и то успешно – до днес.

Но поне Сейди, милата Сейди, я разбираше. Изслуша я, без да я прекъсва, а накрая просто я прегърна. И това отново отпорищи порой от сълзи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейфиъл дръпна юздите, за да пришпори конете, които теглеха елегантната карета. Беше му приятно да се прави на кочияш. В града беше свикнал да кара карета с един кон, когато времето е хубаво, но за пръв път управляваше цял впряг. Обикновено пътуваше сред комфортна обстановка като двете жени вътре.

Беше студено. Вятърът разпиляваше русата му коса и я завираше в очите му – напомняне, че трябва да се подстриже. Е, там, където отиваше, нямаше фризьори.

Не беше сигурен дали това е блестящо хрумване, което ще му гарантира спечелването на баса с Дънкан, или най-глупавата идея, която човек може да си представи, но вече нямаше връщане назад.

Офелия беше обзета от самосъжаление и даже не разбра, че не пътуват към Лондон, нито че той седи на капрата.

Когато Офелия бе сполетяна от справедливо възмездие в Съмърс Глейд, реакцията ѝ го заинтригува. Сълзите в очите на Ледената кралица опровергаха прякора, който ѝ беше дал. Дали младата хубавица наистина беше наранена? И ако беше, защо? Или сълзите ѝ не бяха нищо друго освен израз на накърнено честолюбие? Ами онова удивително преобразяване в салона, когато тя беше съвсем съдържана по време на разговора с Мейвис и не приличаше на жената, която бе ридала в обятията му? Като всички останали той бе помислил най-лошото за нея. Но това, което чу от втория им разговор, загатваше, че под повърхността може би се крие нещо повече. Рейфиъл мразеше да греши, ето защо искаше сам да открие отговорите.

Но това бе само една от няколко причини, подтикнали го да действа импулсивно. Ако планът му успееше, щеше да получи и други облаги освен стоте лири от Дънкан. Ако стореше чудо и превърнеше Офелия Рийд в приятна жена, близките и познатите ѝ щяха да му дължат услуга. Тази представа – да бъде герой – доста му допаднаше.

Но и това не бяха истинските му мотиви. Ако можеше да се довери на всичко, изречено от нейната бивша приятелка Мейвис, а той нямаше основания да се съмнява в него, тогава Офелия бе презирана от всички въпреки хубостта си. Разбира се, като се изключеха увлечените по нея глупаци, които не я познаваха истински. Странно, в такъв случай тя беше онеправданата. А досега Рейфиъл никога не беше покровителствал

онеправдана красавица.

Разбира се, не можеше да отрече желанието си да спечели облога. Дънкан бе прав: в Лондон Рейфиъл нямаше шансове да промени поведението на Офелия. Можеше да я следва на всяка забава, но имаше ли смисъл? Тя знаеше за неговата неприязън. Той неведнъж беше подчертавал, че не я харесва, и сега не можеше да се престори на запленил от нея. Тя нямаше да му повярва. Не, така нищо нямаше да стане. Не беше чак такъв добър актьор. Да не говорим, че стигаше да погледне една жена два пъти, и лондонските клюкарки вече ги обявяваха за сгодени. Преди години този проблем му попречи да се наслади на дебюта си в светския живот. Всъщност точно заради това бе заминал за чужбина. Не, в скоро време нямаше да го „видят“ с Офелия.

Разполагаше с достатъчно основания да вземе категорично решение. За добро или за зло щеше да стори всичко по силите си да помогне на Офелия да стане по-добра. Така дори тя би могла да си намери своя любим и евентуално своето щастие. Беше голямо предизвикателство, ала Рейфиъл харесваше предизвикателствата. Ако спечелеше, щяха да спечелят всички, дори самата Офелия.

Смрачаваше се. Каретата не беше предназначена за нощни преходи, поне не в провинцията, където фенери не осветяваха пътя. Рейфиъл се запита дали да не потърси хан за през нощта, или да продължи напред с надеждата, че ще открие Олдърс Нест в тъмното.

Олдърс Нест беше едно от многото имения, които бе наследил от дядо си. То бе толкова отдалечено, че досега го беше посещавал само няколко пъти. Старият човек го наричаше „убежище“, а баща му президентно беше заявил, че една къща е щяла да свърши работа като „убежище“ и не е било нужно старият херцог да строи цяло имение посред затънтената провинция. Дядото на Рейфиъл само се беше изсмял:

– Аз? В най-обикновена къща? Абсурд!

И така, старият херцог построи своето убежище в дивите покрайнини на Нортъмбърланд и често се наслаждаваше на самотата си там. Но за всички други членове на семейство Лок Олдърс Нест беше твърде далеч, даже не бяха навлезли в графство Нортъмбърланд.

Сега дотам още имаше няколко часа път. А двете жени в каретата, управлявана от Рейфиъл, също като него бяха започнали да огладняват. А Рейфиъл беше сигурен, че в момента се движат през Дърам. Но дори в Дърам хановете бяха малко и отдалечени един от друг и колкото по на север отиваха, толкова по-нарядко ставаха.

При последното си идване беше отседнал в дома на леля си.

Есмералда беше най-голямата от многото сестри на баща му. Беше се омъжила за шотландец, но с условието да живеят в Англия. Мъжът ѝ се беше съгласил, но при положение, че домът им ще е близо до Шотландия. Даже беше предложил да живеят на границата! Двамата се споразумяха за Дърам: графство по на юг, но все още много далече от Лондон. Когато овдовя, Есмералда можеше да се премести по-близо до роднините си, но през годините беше обикнала Дърам. Рейфиъл се зачуди как не се беше сетил за нея.

Ако не грешеше, къщата ѝ беше само на няколко километра. В случай че вече не я беше подминал. Е, тогава щеше да се върне. Офелия нямаше да разбере, че се намират в Дърам, северно от Йоркшир, а не на юг, преполовили пътя за Лондон. Всъщност леля му щеше да бъде много по-подходяща придружителка за нея от камериерката ѝ. Рейфиъл не се съмняваше, че Есмералда с радост ще му погостува за малко в Олдърс Нест. В крайна сметка трябваше да се погрижи от импулсивния му план да не последва скандал.

За щастие вече бе отстранил най-съществената пречка, а именно родителите на Офелия. Набързо беше съчинил кратко обяснение и им го беше изпратил по лакея, който трябваше да откара Офелия. Така с един удар беше убил два заека, понеже беше уверил човека, че той ще се погрижи за младата дама.

Родителите ѝ много се впечатляваха от хора с титли, по-високи от тяхната. Фактът, че са уредили женитбата на дъщеря си против нейните желания говореше в подкрепа на това. Рейфиъл не се съмняваше, че те ще бъдат доволни красивата Офелия да погостува на семейството му. Беше намекнал, че той лично ще вземе девойката под крилото си. Ако графът и графинята решаха, че тя, е събудила интереса му, е, надали някой можеше да го обвинява за налудничавите им изводи.

Осем километра по главния път и половин час по страничния го отведе до къщата на леля Есме. Вече се беше стъмнило напълно, но в салона светеше. Офелия лесно щеше да види, че не са отседнали в някой хан.

Рейфиъл се напрегна в очакване на неприятната сцена, отвори вратичката на каретата и подаде ръка на дамата. Тя я пое, без дори да го погледне. В края на краищата един прост лакей не заслужаваше вниманието ѝ.

Но той я загледа как слиза по стълбичката и въздъхна. Дрехите на Офелия бяха измачкани от дългото пътуване. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени от сълзите, но изящната ѝ красота продължаваше да е

зашеметяваща. Когато я видя за пръв път в Съмърс Глейд, направо остана без дъх. За щастие тогава се намираше в другия край на помещението и когато ѝ беше представен, се беше овладял.

Тя се обърна да заръча нещо на камериерката си и ахна, когато погледът ѝ случайно попадна на него.

– Какво търсиш *тук*, по дяволите? – попита тя. – Преследваш ме на връщане в Лондон?

– Съвсем не. Ти прие за даденост, че някой от лакеите на маркиза ще те откара до Лондон, но по една случайност щяха да те заведат само до Оксбоу и там да ти потърсят кочияш. Не им плащат да отсъстват от Съмърс Глейд с дни, освен ако не е по изрично разпореждане на маркиза. Аз ти правя услуга, хубавице, тъй като случайно с теб сме в една посока.

– *Ти* ли караш?

– Невероятно, а?

Тя изсумтя, навярно заради наглата му усмивка.

– Не очаквай никакви благодарности, шом не съм те молила за това.

Рейфиъл не лъжеше и не понасяше лъжците. Но в противен случай трябваше да ѝ каже, че бяга с нея, а тя нямаше да приеме добре новината, сигурен беше това. Офелия още нямаше представа, че не пътуват към Лондон, и той предпочиташе нещата да си останат така до пристигането им в Олдърс Нест.

Тя въздъхна и се запъти към входната врата, но забави крачка и накрая спря, когато осъзна, че стои пред нечие жилище, а не пред конюшня, както си мислеше.

– Къде сме? – попита, хвърляйки му поглед през рамо. Сега тонът ѝ издаваше най-обикновено любопитство.

Той помогна на камериерката да слезе, преди да мине покрай Офелия и да почука на вратата. Не я караше нарочно да чака за отговор. Още не знаеше колко е нетърпелива. Просто в настоящия момент целта му беше да внимава с всяка дума, която изрича пред нея. Ето защо, когато се обърна, установи, че тя го изпепелява с поглед. Отне му време да възвърне обичайното си спокойствие и да се усмихне безгрижно.

– Ъ-ъ, имам огромно семейство и роднини, пръснати по цяла Англия. Доста е удобно, когато си на дълъг път. Тук живее леля ми Есмералда. Тя предпочита да ѝ казват Есме. Ще пренощуваме в дома ѝ. Уверявам те, че леля може да ти предложи мека постеля, с каквато никой хан не може да се похвали.

Преди да е довършил, вратата се отвори. Старият Уилям стоеше насреща им и ги гледаше, присвил очи зад очилата си. Уилям беше икономът, когото леля му бе откраднала от баща си, когато се омъжваше преди толкова години. Поне така твърдеше старият херцог.

– Кой е там? – попита Уилям.

Очевидно очилата вече не бяха от голяма полза на иконома, който добре познаваше Рейфиъл. Може би ако беше ден, този въпрос щеше да е излишен. А може би не. Есмералда не беше млада, а Уилям със сигурно вече имаше осемдесет.

– Рейф е, старче. Търся малко гостоприемство, преди да продължа утре сутринта. Ще ми трябват три стаи, а и малко храна ще ни дойде добре. Леля още ли е будна, или вече си е легнала?

– В салона е и се опитва да подпали къщата. Толкова много цепеници е наблъскала в камината!

Рейфиъл се ухили. През зимата Есмералда лесно се простудяваше. Баба му беше същата. Повечето му роднини изпитваха ужас от гостуването при Агата Лок, защото тя поддържаше стаите си в Норфорд Хол ужасно горещи. Но Уилям никога не би си признал, че се нуждае от топлина дори повече от Есмералда.

– Ще отида да ѝ кажа, че...

– Бих желала да ми покажете стаята ми, благодаря – прекъсна го Офелия и влезе вътре. – И ми сервирайте там вечерята.

– Както кажете, милейди – по навик отвърна Уилям. С лошото си зрение не можеше да види скъпите ѝ дрехи, но тонът ѝ му показваше, че тази жена принадлежи към аристокрацията.

Рейфиъл поклати глава, докато гледаше как Офелия се изкачва по стълбището. Тя беше приела за даденост, че Уилям ще я последва и ще я заведе в стаята ѝ, докато всъщност той се беше втурнал да намери икономката. Очевидно надменната хубавица беше забравила за Рейфиъл и не възнамеряваше да го удостои с дума или с поглед. А той не беше свикнал да се чувства пренебрегнат. Макар че презрението ѝ беше полезно – тя очевидно не смяташе да го попита кога ще пристигнат в Лондон – пълното ѝ пренебрежение доста го подразни.

– По всичко личи, че ще се видим чак на сутринта – каза той зад гърба ѝ.

– Рано – отвърна тя, без да се обръща. – Не желая да прекарам цял ден по пътищата.

Той се скри в салона, преди тя да е свършила. Надяваше се, че Офелия ще се обърне да установи изчезването му, но проклетата хубавица

Чаровникът, който я укроти

май нямаше подобни намерения.

ПЕТА ГЛАВА

– Как така си я отвлякъл? Говори, момче, сигурно не съм те чула добре.

Рейфиъл потупа леля си по ръката. Нямахше да крещи. Не му се налагаше, защото беше седнал от лявата ѝ страна, а с лявото си ухо тя все още чуваше сравнително добре. Но в момента главата ѝ беше увита с дебел шал. Чудно, как Есме не носеше ръкавици?

Боже мили, в салона не се дишаше от горещина. Рейфиъл разхлаби яката си. Докато караше каретата, почти премръзна, ала след две минути тук вече бе свалил жакета си.

– Много добре ме чу, лельо. Но не е това, което си мислиш. След няколко дни ще разполагам с пълното одобрение на родителите ѝ да я задържа като своя гостенка.

– Те ти я продават?

– Не, не, нищо подобно. Просто ще си въобразят, че мисля за брак, което е вярно, само че не за *моя* брак. Госпожицата е толкова свадлива, груба и опърничава, че чак не можеш да си представиш. Разпространява лъжи, без ни най-малко да се интересува, че някой може да пострада.

– За разлика от половината Лондон – презрително изсумтя Есме.

Рейфиъл се засмя.

– Половината Лондон поне смята, че разпространява истината. Офелия съзнава, че лъже.

– Тогава защо, по дяволите, се занимаваш с нея?

– Решил съм да я превъзпитам. По хубост няма равна на себе си. Представяш ли си какво ще е, ако и отвътре е толкова красива?

– Тогава ще бъде ли подходяща за твоя съпруга?

– А, не на мене тия, лельо. Сватосвай някой друг. Уверявам те, че когато се запознаеш с Офелия, изобщо няма да я харесаш.

– Нали ще я превъзпиташ. Ще забравя първите си впечатления.

Той поклати глава:

– Защо ли вие жените вечно сте такива оптимистки?

– Защото вие мъжете сте страшни песимисти. Е, ти може би си изключение от правилото, щом смяташ, че можеш да промениш това момиче.

– Това не е сигурно. Но ако нещата се развият добре, аз лично ще я покровителствам във висшето общество, за да съм сигурен, че тя ще си

намери добър мъж. Но това няма да съм аз. Остават ми няколко години, преди да помисля да се задомявам.

– Тогава защо си се нагърбил с тази задача?

– Щом толкова искаш да знаеш, хванал съм се на бас. Един мой приятел е уверен, че Офелия Рийд е обречена кауза. Аз пък мисля другояче. И така двамата се обзаложихме.

– Трябваше да се досетя – намръщи се Есмeралда. – Момче, имаш лошия навик много лесно да поемаш предизвикателства. Защо ли оставам обаче с усещането, че в случая ще мамиш?

– Кой, аз? – ухили се Рейфиъл. – За нищо на света. Просто някой трябваше да вдигне ръкавицата. Момичето няма да се откаже от лошите си навици без малко чужда помощ, защото смята, че няма лоши навици. Аз обаче твърдо съм решил да успея. Какво ще кажеш да се присъединиш към нас в Олдърс Нест? От теб ще излезе чудесна придружителка за младата госпожица.

– Защо не останете тук?

Рейфиъл обмисли набързо предложението и поклати глава.

– Домът ти не е достатъчно отдалечен. Наблизо имаш съседи.

– И какво от това?

– Не възнамерявам да я държа под катинар. Искам да съм сигурен обаче, че тя няма да се измъкне от гостуването си в глухата провинция. Не мога да ѝ помогна, ако избяга от кокошарника, нали така?

– Както желаш – сви рамене Есме. – Признавам, че татковата шуротия винаги е събуждала любопитството ми. Аз лично никога не съм ходила в Олдърс Нест. Не може да се каже, че татко желаше компания, при положение, че отиваше там, за да се измъкне от шума, който вдигахме в Норфорд Хол.

– Никога не бих предположил, че си била шумно дете.

– Не съм казвала такова нещо – изсумтя тя, но в кафявите ѝ очи пламнаха весели искрици. – Джули и Коринтия все пищаха и се караха за нещо, а аз... само им пригласях. Но да знаеш, че баща ти беше подстрекателят! Не минаваше и ден, без да подразни някоя от нас. Гонеше ни из къщата, погаждаше ни номера. Добре, че най-сетне порасна и забрави хлапашките лудории.

Рейфиъл се зачуди дали същото някога ще се случи и с *него*. Беше наследил от баща си своята склонност към шеги и закачки. Обожаваше да дразни сестра си Аманда. Но тя, милата, беше толкова лековерна, че той просто не можеше да устои.

– Ще потеглим рано сутринта – каза Рейфиъл, нави ръкавите си и

избърса челото си. – И да не вземеш да издадеш на Офелия къде отиваме! Тя все още си мисли, че сме на път за Лондон. – Най-накрая той не се сдържа и попита: – Лельо Есме, наистина ли ти е толкова студено?

– Не, просто искам Уилям да се чувства полезен – шепнешком призна тя, в случай че старият иконом случайно ги подслушваше. – Напоследък взе да говори за пенсиониране. Старият момък много ще ми липсва. Имаме толкова малко посетители, че вече не отваря внушително вратата както едно време, но все още го бива хубаво да стъква огъня.

Рейфиъл се засмя:

– Нещо против да отворя за малко прозореца?

– Нищо – ухили се тя.

ШЕСТА ГЛАВА

През нощта бе навалил сняг, който бързо щеше да се стопи под слънчевите лъчи. Но поне за малко гледката щеше да бъде прекрасна. И ето го поредното противоречие в характера на Офелия: тя обичаше снега, но не можеше да понася кишата. Хайд Парк бе особено красив покрит със сняг, но саждите на индустриален Лондон много бързо погубваха очарованието му. Дано поне тук успееше да му се наслади.

Кочияшът ѝ – бъдещият херцог Рейфиъл Лок – я чакаше в преддверието. Офелия си беше облякла най-хубавия пътнически костюм с надеждата да го впечатли. Знаеше, че изглежда страхотно с бялата си кожена шапка и сиво-синьо кадифено палто с пелерина, което подчертаваше стройната ѝ фигура. Огледалата я уверяваха, че е неотразима.

Неотдавна беше заслепила Дънкан с това облекло. Обаче това, че го беше нарекла „варварин“, очевидно го беше жегнала дълбоко. Да, ситуацията се бе оказала сложна. Тя искаше Дънкан отново да се сгоди за нея, за да сложат край на клюките, а после да развалят втория си годеж по цивилизован начин, както би трябвало да постъпят още първия път. Но също така държеше да е сигурна, че Дънкан няма да промени лошото си мнение за нея и да си въобрази, че е влюбен както всички онези идиоти. Не, в никакъв случай.

Внимателно беше балансирала разкаянието си с неговата предубеденост и той ѝ бе предложил идеалното разрешение: нейната гордост. Последната му реплика беше: „Не искам да се състезавам със собствена-та си жена за нейното внимание.“

Навремето тези думи я бяха подразнили, но сега, когато беше освободена от нежелания годеж и отново можеше да диша спокойно, нещата ѝ се струваха доста забавни. Нима не беше *забавно*, че красивият, богат лорд Лок е влязъл в ролята на неин кочияш? *Много* мило от негова страна. Обаче през нощта след кратък размисъл бе стигнала до извода, че е изключително странно човек като него да се заеме с такава тежка задача, при положение че дори не я харесва.

При двата им разговора в Съмърс Глейд той пределно ясно беше изразил становището си. А що се отнасяше до това, че се правеше на неин шофьор... вероятно се беше оказал съвсем сам, след като сестра му се беше върнала в Лондон без него. Тогава излизаше, че съвсем не ѝ прави услуга. Чудесно, не искаше да се чувства *задължена* на *този*

човек.

Но нямаше нищо против името ѝ да се свързва с неговото, което щеше да се случи, ако някой познат го видеше да управлява каретата ѝ по лондонските улици. А нейните познати ревниво се оглеждаха за каретата ѝ – е, поне тези от мъжки пол. Така тя само щеше да извлече облага, независимо че семейството ѝ беше издигнато. Все още се налагаше да си намери съпруг, за предпочитане преди края на сезона.

Без тежобата на нежелания „уреден“ брак Офелия можеше да насочи вниманието си в тази насока. Беше си изградила сравнително реалистични критерии за откриване на подходящия жених. Искаше поне веднъж да срещне мъж, който да не падне на мига в плен на красотата ѝ и който ще положи усилия да я опознае като човек, който няма да ѝ се кълне в неугасваща любов, когато всъщност не я обича. „Ха, много лесно, няма що!“ – отчаяно си помисли тя.

– Ето те – обади се Рейфиъл от подножието на стълбището. – Можеш да се закълна, че каза „рано“.

Офелия скръцна със зъби. Явна нищо нямаше да се получи с плановете ѝ да го заслепи, да го накара да се кае за снощната си грубост! Той едва я удостои с поглед, докато наместваше балтона върху широките си рамене.

Всъщност беше будна от няколко часа, защото снощи си легна необичайно рано, но беше слязла по-късно, за да даде възможност на останалите да поспят. Следващия път щеше да се грижи за някого, който може да я оцени по достойнство.

– Бях твърде изтощена и не можах да дойда да се запозная с леля ти. Ще имам ли това удоволствие, преди да отпътуваме?

– О, да, всъщност тя идва с нас. Реших, че няма да възразиш срещу по-голяма компания в каретата си.

– Страх те е да ме видят с теб без придружителка? – присмя му се Офелия, когато слезе при него.

– Знаех си, че ще проявиш разбиране. Никой не иска зло в отплата за добрината си.

– Много се съмнявам в добрината ти – отвърна тя. – Защо не си признаеш, че след като сестра ти те заряза в Съмърс Глейд, ти се оказа сам и всъщност аз ти правя добро, като...

– Като ми позволяваш да се возя в уютната ти топла карета? – Рейфиъл многозначително повдигна вежда.

Офелия се изчерви. Какво ѝ ставаше, по дяволите? Тя никога не се изчервяваше. Розовото изглеждаше като обрив върху порцелановите ѝ

страни. Никак не ѝ отиваше.

Поне Рейфиъл имаше приличието да не очаква отговор. Той продължи:

– Защо не се споразумеем да се понасяме до края на пътуването?

– Добре – отвърна тя. – Тъй като този край ще дойде скоро, предполагам, че ще оцелея.

Стори ѝ се, че той промърмори „Охо!“, но не беше сигурна.

От салона излязоха възрастна дама и камериерката ѝ, и двете приготвени за път. Офелия предположи, че това е лелята на Рейфиъл. Симпатичното ѝ лице едва се виждаше под дебелия вълнен шал и огромната яка на пухкавия кожух.

– Вие трябва да сте лейди Есмералда – усмихна се Офелия и подаде ръка. – Аз съм Офелия Рийд. Приятно ми е да се запо...

– По-високо, момиче – сприхаво изрече Есмералда. – Честно казано, ушите ми никакви ги няма.

– Казах, че...

– Не е нужно да крещиш. Все пак не съм глуха.

Момичето се усмихна:

– Да ви придружа ли до каретата?

– Краката ми са съвсем наред, момиче!

Офелия не се засегна от тона на дамата. Даже ѝ стана смешно.

– Много се радвам. Камериерката ми отиде да напаля мангала. В каретата ще е приятно топло.

– Отлично. Превъзходно – рече Есмералда и се обърна към икономата, застанал близо до нея: – Дръж крепостта, Уилям. Имам чувството, че няма да се бавя дълго.

– Разбира се, милейди – отвърна Уилям, докато господарката му важно крачеше напред.

Офелия забеляза как Рейфиъл се притесни заради забележките на леля си. Ако не го ненавиждаше, щеше да го увери, че разбира как възрастта може да направи някои хора доста трудни. Но очевидно грешеше за причината за неговото неудобство, защото той ѝ попречи да последва Есмералда, хващайки я решително за лакътя. Това не беше мъжът, чието лице винаги оставаше безгрижно. Това беше сериозният Лок, чаровникът, когото гневът на два пъти бе лишавал от всякакво подобие на вежливост.

– Какви са тези игрички, по дяволите? – изръмжа той и продължи, без да си поеме дъх: – Не си и помисляй да използваш леля ми в машиниците си, защото лошо ти се пише.

Тя примигна и едва тогава проумя. В края на краищата той си беше съставил най-отвратителното мнение за нея. Очевидно проявата ѝ на любезност към Есмералда го беше изненадала. Ха-ха!

– Каква странна идея. Неприятно ми е да ви поправя, лорд Лок, много ми е неприятно, но по една случайност обичам старите хора. Само те не се опитват да се съревновават с мен или да се възползват от познанството ни. Уверявам ви, че с леля ви ще се разбираме много добре. Не се притеснявайте, че ще я клъвна с езика си на пепелянка. От друга страна, вие не сте застрахован...

– Схванах, не е нужно да се впускаш в подробности – прекъсна я той, но тонът му вече бе по-друг. – Влизай в каретата. Колкото по-скоро ти видя гърба, толкова по-добре.

– Не е ли странно, че поне веднъж сме напълно еднородни – подхвърли тя и се отдалечи.

СЕДМА ГЛАВА

Офелия имаше дразнещия навик да държи последната дума да е нейна. Рейфиъл имаше абсолютно същия навик, поради което нейното упорство му се струваше непоносимо нервиращо.

Започваха да го обземат съмнения. Не че и преди нямаше известни резерви, но беше изненадан да гледа как тази хубавица общува с леля му. Любезната Офелия не отговаряше на образа, който си беше изградил за нея. Леля му също го беше забелязала и думите ѝ към Уилям, че няма да се бави дълго, трябваше да се тълкуват като намек към Рейфиъл.

Обяснението на Офелия прозвуча доста разумно, даже прекалено. Ето че сега го мъчеха съмнения, а в същото време знаеше каква интригантка е. Просто не я познаваше достатъчно добре, за да прецени кога казва истината и кога лъже. Логиката му подсказваше, че тя би трябвало да е изпечена лъжкия, в противен случай как да си обясни смайващите ѝ преображения?

С позволението на леля си беше изпратил на Сабрина писмо по един от лакей. Сабрина познаваше Офелия много по-добре от него, тъй като по време на своя дебют бе отседнала при семейство Рийд в Лондон. Някой май беше споменал, че лелята на Сабрина и майката на Офелия били приятелки от детинство. Все едно, тя със сигурност разполагаше с много по-пълен списък на Офелините прегрешения, а преди да започне с превъзпитаването, Рейфиъл държеше да знае всичко. Дано лакеят не се забавеше с отговора.

Прекараха още един дълъг ден на пътя и навлязоха в дебрите на Нортъмбърланд, приближавайки дядовото му убежище. Времето не беше подходящо да идват толкова на север.

Беше накарал Есмералда да приготви кошница с храна за дамите, за да не се налага да спират за обяд. Храна имаше и за Рейфиъл, но той установи, че е доста трудно да ядеш с ръкавици и да караш впряг. Искаше му се да бяха поспрели в хана, който бяха подминали, пък било то само за да се сгрее. Колкото по-далеч на север отиваха, броят на преспите се увеличаваше, а вятърът ставаше все по-силен.

Не минаха край други ханове. Рейфиъл предварително знаеше, че ще е така. Имението наистина беше уединено и се намиреше далеч от всякакви селища. Но следобед най-после стигнаха и до него. Димът,

който се виеше от един от комините, свидетелстваше, че икономът е тук, запалил е огън и той ще може да се стопли. Но преди да се добере до желаната топлина, трябваше да се изправи пред гнева на Офелия.

Рейфиъл се напрегна в очакване на неприятния сблъсък и отвори вратичката.

– Вероятно ще пожелаете бързо да влезете в къщата, дами – предупреди ги той. – Дърво и камък се пукат от студ.

– В каретата беше невероятно задушно – оплака се Офелия. – Топлината ме приспа, а ни най-малко не бях уморена.

Тя слезе първа, но не тръгна напред, както той се надяваше. Вместо това се загледа в огромното имение и гневно попита: – *Сега пък* къде сме? При друга леля?

– Не, при мен.

– Но защо спряхме тук? Сигурна съм, че ако побързаме, ще стигнем до Лондон преди мръкване.

– Лондон е много далеч оттук, драга моя. Добре дошла в Олдърс Нест.

Офелия започна да осъзнава думите му и се намръщи, когато съзря мочурищата, които се простираха докъдето поглед види. През лятото гледката беше прекрасна заради нацъфтелите пирен, но сега пейзажът наистина беше доста пуст и безрадостен.

– Дано си запазил някой прислужник – обади се Есмералда, докато ѝ помагаше да слезе. – Предупреждавам те, че не мога да готвя.

– Бъди спокойна, лельо. Тук има иконом, който се грижи за Олдърс Нест от много години. Всъщност още дядо го нае. Когато отсядам тук, жена му готви. Ако не се лъжа, имат и няколко дъщери. Сигурен съм, че най-късно до утре ще бъдем напълно задоволени откъм персонал.

Есмералда кимна и бързо се отправи към вратата, която Бартолому Гримшод ѝ държеше отворена. Нейната хубава млада камериерка я последва, хвърляйки на Рейфиъл благодарна усмивка. Той не я забеляза, тъй като в момента съзнанието му беше заето с Офелия. Личеше си, че лондонската красавица е шокирана.

– Защо това ми прозвуча така, все едно ще отседнем тук за доста време?

– Защото това е истината.

– Друг път. Настоявам незабавно да изпълниш обещанието си да ме заведеш в Лондон.

– Настоявай колкото си искаш. Аз оставам тук. Освен това никога не съм казвал, че ще те вода в Лондон, а само че с теб сме в една посока.

Тази посока.

Той помогна и на Сейди да слезе. Камериерката разтърка сънливо очи и ги погледна объркано, защото беше подочула част от разговора им. Офелия я сграбчи за лакътя.

– Не влизай вътре. С теб си тръгваме.

Рейфиъл се направи, че не я е чул, и си тръгна. Вероятно Офелия не беше свикнала с подобна реакция от страна на мъжете, защото чу възмутеното ѝ ахване. Но той нямаше да се разправя с нея на студа.

– Лорд Лок – повика го тя и добави, вече по-силно: – Рейфиъл! Рейф, дявол те взел, спри този фарс на секундата!

Той само се позабави на вратата, за да поздрави Бартолому и да му даде нареждания:

– Просто струпай куфарите тук и прибери конете. Даже ги заведи чак в твоята къща. След като се постопля, ще ти помогна с багажа.

– Разбира се, милорд. Колко дълго ще останете?

– Нямам представа, но докато съм тук, ще се нуждаем от персонал. Разчитам на теб да се погрижиш за това. А, да не забравя дамата, която крещи – ситуацията е сложна, но ти просто не ѝ обръщай внимание...

– Чух те! – тросна му се Офелия, когато го настигна. – Ще ти излезе през носа, кълна се!

Икономът побърза да се махне, за да изпълни нарежданията на господаря си. Девойката незабавно се обърна към Сейди и заповяда:

– Не му давай да разпрегне каретата ми!

Камериерката също беше скандализирана, ето защо потегли след Бартолому с решителен блясък в очите. Рейфиъл знаеше, че в случая никаква решителност няма да свърши работа, но нямаше да стои на студа и да чака жените да осъзнаят поражението си.

Той въздъхна и махна на Офелия да го последва вътре.

– Обещавам ти най-подробно обяснение, когато останем насаме, Офелия, само се успокой. Няма да притесняваш леля ми със сцените си. Малко търпение, ако обичаш, защото първо искам да се постопля. Ти може би си била на топло през цялото време, но с мен нещата не стоят така.

Той се запъти към салона, където без съмнение го чакаше Есмералда, но думите на Офелия го спряха:

– Да не си посмял отново да ми се измъкваш!

Той се обърна и я погледна хладно.

– Не споменах ли нещо за търпение?

– Какво те кара да мислиш, че ще търпя твоето поведение?

– Аха, ето още един въпрос, по който трябва да поработим. Можем да започнем незабавно. Слушай, Офелия! Ще влезеш в салона, ще седнеш и ще си траеш, докато слугите не приготвят стаите ни.

– В противен случай?

– Да речем, че просто ще запазя в тайна причината, поради която си тук. Като се замисля, и бездруго не ти трябва обяснение...

– Това е абсурд – прекъсна го Офелия. – Задръж си проклетото обяснение. Прибирам се вкъщи!

Тя се обърна и едва не се сблъска със Сейди, която се връщаше недоволна.

– Икономът не разбира от дума. Подчинявал се само на заповедите на господаря си.

Рейфиъл чу как Офелия въздъхна при тази новина и се подсмихна:

– Ако Бартоломю се беше подчинил на разпорежданията ви, коя от вас двете щеше да управлява каретата?

Офелия го удостои с яростен поглед. Той само сви рамене.

– Имам напълно разумно обяснение, което ще те задоволи. Ако желаеш да го чуеш, се дръж добре, защото не възнамерявай да си губя времето с теб. Разбира се, така ще играеш на сляпо, но съм сигурен, че каквато си умница, ще се справиш...

– Не говориш сериозно – задъха се от възмущение тя.

– Търпението е добродетел. Тъй като не притежаваш търпение – или каквито и да било други добродетели – първият ти урок ще бъде да го придобиеш. Упражнявай се, мила.

ОСМА ГЛАВА

Офелия беше бясна. Защо никой не ѝ беше казал, че виконтът се е побъркал?

Тя прониза гърба на Рейфиъл с гневния си поглед. Негодният топлише ръцете си пред камината и я пренебрегваше, все едно тя не беше в стаята. Девојката седеше и се упражняваше в търпение. Струваше ѝ се, че е минал цял час, без да каже дума на никого.

Есмералда се качи в стаята си веднага, щом слугите запалиха огън. Преди това се беше обърнала към Офелия с думите:

– Не се цупи, момиче, не ти отива. Изиграй си умно картите и ще излезеш победител.

Това пък какво щеше да рече? Не попита, защото Рейфиъл беше в стаята. По-късно щеше да поговори насаме с възрастната жена, която очевидно бе наясно какво става тук. Съучастничка ли беше Есме в кроежите на Рейфиъл? Така изглеждаше, макар че Офелия се надяваше на обратното. Добре беше да има и друг съюзник освен Сейди. Но докато виконтът не ѝ дадеше обещаното обяснение, щеше да запази мълчание, дори ако това означаваше да се побърка.

Двете камериерки се бяха настанили в отделенията за прислугата. Сейди се върна да каже, че стаята ѝ е готова, но Офелия само махна с ръка. Никъде нямаше да ходи, преди да се е обяснила с Рейфиъл, а този проклетник умишлено я караше да чака, сигурна беше.

Досега не ѝ се беше случвало да е толкова сърдита. Щеше да го накара да си плати!

Опитваше се да разбере защо я е довел тук – та тя дори не знаеше къде се намират!

По-рано се беше зачудила защо пейзажът, през който минават, е пуст. Тук-там се мяркаше по някоя къща, после се появиха само голи бърда. Беше предположила, че Рейфиъл знае някакви преки пътища и е решил да избегне натовареното движение към Лондон. Но доколкото беше видяла на слизане от каретата, неговата къща беше единствената на километри наоколо.

Щеше да разбере къде са отседнали. Какво си позволяваше този човек – да не я отведе у дома! Нима дотолкова бе изпълнен с чувството за собствената си значимост? Какви бяха подбудите му?

Единственото, което ѝ хрумна, бе че, той я иска заради красотата ѝ,

както всички останали мъже. Вероятно си бе въобразил, че може да я отвлече и да му се размине безнаказано. Да я компрометира ли искаше? Или да я убеди, че е влюбен в нея, което очевидно не беше вярно?

– Е, понаучихме ли се на търпение?

Леденосиният взор на Офелия отново се заби в широкия му гръб. Що за надменен тон си позволяваше с нея този тип! Знаеше, че държи по-силната ръка. И даже не си направи труда да се обърне с лице към нея, за да я заговори!

– Не... не сме! – Тя вложи в думите целия си гняв.

– Много лошо. – Той понечи да излезе от стаята.

За миг тя се втренчи невярващо в него. Той наистина се канеше да я зареже!

Скочи на крака с намерението да му препречи пътя към вратата. Но когато ѝ донесоха поднос с храна, прислужниците бяха бутнали масичката по-близо до канапето, на което седеше. Офелия не беше хапнала нищо, но сега коленете ѝ се удариха в масичката. Чашата и чинията паднаха и се счупиха.

Рейфиъл незабавно спря.

– Добре ли си? – попита я той загрижено.

– Да... и не.

Тя говореше за яростта си, не за ожулените си колене, но той въздъхна:

– Седни. Предполагам, че можем да поработим върху търпението някой друг ден.

Тя не възнамеряваше да разсее заблудата му, щом щеше да ѝ обясни какво правят тук. Той седна в другия край на канапето.

– Сега ще ми кажеш ли защо ме доведе тук, вместо да ме върнеш в Лондон?

– Да. С тебе ще...

– Знаех си! – остро го прекъсна тя. – Планът ти е да ме компрометиращ и да се ожениш за мен. Е, сбъркал си...

Тя спря с тирадата си, когато той започна да се смее. Ако не беше толкова бясна, Офелия доста щеше да се смути от погрешната си догадка. Рейфиъл побърза да отстрани недоразумението:

– Боже мили, откъде ти хрумна тази ужасна идея?

– Че каква друга причина би могъл да имаш? – попита тя унило.

– Точно това ти обяснявах, преди да ме прекъснеш. Но след като така и така повдигна въпроса, нека те уверя, че присъствието на лея ми е гаранция, че името ти няма да бъде опетнено. Обещавам ти, че

репутацията ти няма да бъде накърнена, пък макар и от най-незначителен скандал.

– Не и след като баща ми чуе за възмутителното ти поведение.

– И какво му е възмутителното, драга? Че семейство Лок те е поканило на гости? Че много се интересувам как върви сезонът ти? Баща ти вече е осведомен. Изпратих му писъмце, преди да напуснем Съмърс Глейд.

– Но как така съм поканена на гости, без да ме питате?

– Щеше ли да откажеш?

Той очакваше точно определен отговор и Офелия с радост му даде друг:

– Да.

– А баща ти?

– Не, той насила щеше да ме изпрати – отвърна тя с неприкрито огорчение.

– Така си и мислех – самодоволно заяви Рейфиъл и Офелия си пожела да си беше замълчала.

– Но ти се нуждаеше от моето разрешение – намръщено му напомни тя.

Рейфиъл изобщо не се смути.

– Всъщност не – с усмивка я поправи той. – Както неотдавна си открила при годежа си с моя приятел Дънкан, нужно ми е само позволението на родителите ти. Не се и съмнявам, че според теб това е твърде нечестно, но за сметка на това е абсолютно вярно.

Тонът му отново беше хапливо-безгрижен. Проклетникът се забавляваше с нейната безпомощност.

– Това не е точно семейната ви резиденция – изтъкна тя. – Всъщност къде сме, по дяволите?

– Нортъмбърланд.

– Че това е кажи-речи Шотландия!

– Не точно, но да, Нортъмбърланд граничи с Шотландия.

– Значи си излъгал баща ми в писмото си? – триумфално извика тя. – Семейството ти не живее тук. Когато му кажа истината...

– Още дори не си чула каква е истината, Офелия – прекъсна я той. – Но да се надяваме, че когато отново видиш баща си, ще гледаш много по-бодро на нещата.

– Има да чакаш! – самодоволно отвърна тя.

– Не – категорично отсече той. – Ти ще чакаш, тъй като няма да те пусна, преди характерът ти да се промени.

Тя ахна при тази наглост:

– Не можеш да ме държиш тук като затворничка!

– И защо не?

Отговорът така се разминаваше с очакванията ѝ, че тя скочи на крака и кресна:

– Защото нямаш право!

– Винаги ли реагираш толкова бурно?

– Чашата на търпението ми преля!

Той изцъка с език, без изобщо да си дава вид, че е впечатлен.

– Нищо подобно. Ще продължим разговора си без никакви изпълнения от твоя страна, тъй че седни, дръж се прилично и е напълно възможно да осъзнаеш, че има една много основателна причина за присъствието ти тук.

– Каква?

– Собственото ти щастие – простичко отвърна той. – Или сега ще ми кажеш, че по-щастлива не може и да бъдеш?

Офелия съвсем не беше щастлива, но това изобщо не влизаше в работата на този наглец!

– Много благодаря, сама съм господар на щастие то си!

– О, да, виждам. Това ли те прави щастлива – да съсипваш живота на другите? Да им причиняваш зло? Или не, пускането на слухове, в които няма и капка истина, сигурно те кара да изпадаш в екстаз!

– Не знаеш нищо за мен освен това, което си чувал – защити се тя. – И какво общо има това с моето щастие? И какво те засяга? Но най-вече как ще ме ощастливиш, когато те презирам?

– Така ли?

Тя го зяпна невярващо.

– Не си сигурен? Съмняваш се? След гнусотиите, които ми наговорих в Съмърс Глейд?

Той сви рамене.

– Предупредих те да не разпространяваш слухове за мен и Сабрина. Това не беше „гнусотия“.

– Пускането на слуха бе твое предложение. Изобщо не съм имала подобни намерения. Просто не исках тя да се опари с теб. Наистина смятах, че спите заедно, заради вниманието, което ѝ оказваше. Щом аз съм стигнала до това заключение, нищо чудно то да е хрумнало и на други. Но вместо просто да ми кажеш, че греша, ти ме заплаши с позор, ако отново повдигна въпроса!

– И постъпих разумно, като се има предвид склонността ти към

интригите.

– Май с тебе се въртим в омагьосан кръг, защото пак сме в началото – сухо изрече тя. – Вече ти казах, че това са само клюки. Но поне за едно сме съгласни: ти с нищо не можеш да допринесеш за моето щастие. Ето защо още утре ще ме закараш у дома.

– Не, няма – отвърна Рейфиъл, без да се замисля. – Освен това не съм казвал, че аз лично ще те ощастливя. Ще ти помогна обаче да откриеш своето щастие, да постигнеш мир със себе си, ако щеш.

– Аз съм в мир със себе си!

– Да, да, определено ти личи. – Той се изправи.

– Къде отиваш?

– Да вечерям и да се наспя. Имам чувството, че утрешният ден ще е изтощителен.

– Но не си довършил с обяснението!

– Нима? Ето ти го в сбит вид, съкровище: ще те превърнем в любезна, внимателна жена, която хората харесват. Това няма да има нищо общо с удивителната ти красота, а с невероятните ти човешки добродетели. Когато ме убедиш, че сме успели, ще те заведе у дома.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато лежеше на украсеното с пищна дърворезба легло в господарските покои, Рейфиъл си мислеше, че срещата с Офелия премина доста по-добре от очакваното. Не беше постигнал нищо, когато затвори устата на госпожица Рийд, но поне му стана приятно, а нейното изумление му даде възможност да се освободи от компанията ѝ.

Тя вече спеше. Рейфиъл се бе погрижил да я изпрати в леглото, преди самият той да се оттегли. Каквато беше, нищо чудно да хукне сама нанякъде в студената нощ. Но въпреки това не успяваше да заспи.

Нейното възмущение го ядоса и той премълча за облога си с Дънкан, а не биваше. Смяташе да ѝ каже всичко. Но действително ли бе нужно тя да е наясно как е възникнала идеята за промяна на характера ѝ? Не. Това, което ѝ беше казал, стигаше двамата да се разберат и да работят целенасочено. Разбира се, след като ѝ минеше ядът. След като си признаеше, че поведението ѝ заслужава порицание. Дънкан бе прав. Тя очевидно смяташе, че няма от какво да се срамува. Може би никога не бе разглеждала действията си от гледната точка на другите. Боже мили, да я оправдае ли се мъчеше? Проклетите съмнения отново го бяха налегнали.

Отначало не смяташе, че ще му е толкова трудно да не обръща внимание на невероятната ѝ красота. Щеше му се да падне на колене пред Офелия. Беше готов да я нацелува, вместо да... Откъде, по дяволите, се беше появила последната мисъл? Сякаш не знаеше. Беше призовал цялата си воля, за да не се издаде колко е привлечен от нея. Макар да бе сигурен, че му въздейства само външният ѝ вид. След като сега бе наясно какво подхранва съмненията му, можеше да вземе мерки. „Изобщо не я поглеждай“ – помисли си той сухо. Добра идея.

Извърна се и заби юмрук във възглавницата, отвратен от мислите, които го държаха буден.

– Защо правиш това? – нахвърли му се тя.

Рейфиъл не се спря, докато вървеше към масата, и не погледна към Офелия. Интересно, колко ли го беше чакала да слезе. В чинията ѝ имаше само препечена филийка.

– Имаш ли нещо против да се нахраня, преди да започнем?

– Да. Много.

– В такъв случай моментът е много подходящ да упражниш вечерашния урок.

Като чу гласа му, Нан влезе с поднос закуски, от които той да си избере. Тя и майка ѝ Бет бяха добри жени, които с радост бяха готови да услужат. Пристигнаха снощи, за да сервират на господарите.

– Опасявам се, че не е кой знае какво, милорд – рече тя, поставяйки подноса пред него. – Баща ми отиде на пазар да зареди килера, но вероятно ще се върне късно тази вечер, а може би и утре заран. Имаме достатъчно провизии само за няколко дни.

– Няма защо да се извиняваш – усмихна се Рейфиъл. – Знам, че не ни очаквахте.

Нан кимна и бързо се отправи към кухнята. Офелия започна да потропва с дългите си пръсти по масата.

– Не бих нарекъл това „търпение“ – отбеляза Рейфиъл.

– Вече те предупредих, че не разполагам с такова нещо. Това е мой стар недостатък, който не крия. Нямам и капчица търпение.

Поне за момента не беше повишила тон, помисли си той.

– Щом си признаваш този недостатък, не би ли желала да се освободиш от него?

– Разбира се, но за тази цел не ми е нужна твоята помощ.

Той намаза масло върху парче прясно изпечен хляб с хрупкава коричка.

– На колко си години? Осемнайсет, деветнайсет? И още не притежаваш тази добродетел? Определено ти трябва помощ. Нямам нищо против да вляза в ролята на твой учител.

– Или в ролята на дявол?

Той я погледна с усмивка.

– И с по-лоши имена са ме наричали, но да, сигурен съм, че преди да свършим, за теб ще съм по-черен от Рогатия. Междувременно обаче смирено ще приемеш съдействието ми.

Тя изсумтя. Рейфиъл вече избухна в смях:

– Май няма да е много смирено!

Офелия го загледа с неприкрита ярост. Той сви рамене и се престо-ри, че не ѝ обръща внимание. Добре, че можеше да изглежда съсредоточен в храненето. По дяволите, тази сутрин беше прелестна в роклята от розов тюл с лилава гарнитура. И косъмче не стърчеше от стегнатия ѝ кок, бретонът падаше на челото ѝ, на слепоочията ѝ се виеха няколко прелестни къдрици. Рейфиъл се зачуди имало ли е случай тази жена да не изглежда великолепно. Гневът не помрачаваше красотата ѝ.

– Къде е лея ти? – попита Офелия, след като няколко минути потропва по масата.

– Без съмнение се е скрила някъде от отвратителния ти нрав.

– Трябва ли непрекъснато да ме обиждаш? – изсъска тя.

– Нима съм те обидил? Чудна работа.

Той видя как руменината обагри страните ѝ. Колко ѝ отиваше! Интересно защо Офелия не използваше грим, за да постигне този ефект – не, по-добре така. Тази жена и бездруго беше прекалено хубава. Все пак склони да отговори:

– Лея ми не слиза в салона преди обяд. Със сигурност е будна, но предпочита да прекарва утрините в стаята с плетивото си. Освен това много обича да чете и предпочита да се отдава на хобито си в уединение. Един от куфарите ѝ вероятно е пълен с книги.

– Благодаря, но не беше нужно да ми даваш толкова информация.

– Не си свикнала с разговори, които не се въртят около теб, а?

Руменината се превърна в гъста червенина. Аха! Най-накрая нещо да я накара да заприлича повече на човек и по-малко на ангел. Ето защо не носеше грим – малко в повече и ружът би заприличал на обрив.

– Да не би да се надяваш да я привлечеш в твоя лагер? – попита Рейфиъл, за да отвлече вниманието си от мислите за външността ѝ. – Няма да успееш. Тя е твърдо на моя страна.

– Тя ти е съучастник – заяви Офелия, без да отрича обвинението му.

– Не, не ми е. Знае, че ще получа благословията на родителите ти, и това ѝ стига. Това би трябвало да стига *и на теб*.

– Благословия, изтръгната със заблуда от баща ми, кой има слабост към титли, по-високи от неговата.

Рейфиъл не за пръв път долавяше горчивината, когато тя говореше за баща си. По-всичко личеше, че не е много привързана към него. Но пък и граф Дъруич сигурно не я обичаше особено, щом се беше опитал да я принуди на брак, който тя не желаше.

Офелия не очакваше отговор и даже се умълча за няколко минути. Обаче втрещеният ѝ поглед не се отделяше от него. Рейфиъл се смути. В Съмърс Глейд тя флиртуваше страшно много с него, преди повторно да се сгоди за Дънкан. Това го беше подтикнало да я предупреди, че в неговото семейство мъжете поемат инициативата и не търпят да ги преследват жени. И все пак Офелия очевидно изпитваше някакво влечение към него, в противен случай не би му обръщала внимание. Тази мисъл му беше хрумнала още преди да я скастри, вбесен от намеците ѝ, че

спи със Сабрина.

Тогава ѝ беше наговорил доста неприятни неща и от онзи момент тя го ненавиждаше. Не че той я харесваше, но взаимната им неприязън правеше задачата по превъзпитаваното ѝ още по-трудна. Но нямаше да любезничи с нея само за да си улесни живота. Не, по дяволите! Достатъчно трудно му беше да устоява на хубостта ѝ и без тя да пърха с мигла към него.

– Ако си приключил със закуската – най-сетне отбеляза тя, – бих желала отговор на първия си въпрос.

– И какъв беше той?

– Защо ми причиняваш това?

– Ах, пак старата песен! По ред причини.

– Посочи ми една.

– Никой не те харесва, като се изключи привидно безкрайният ти поток от обожатели, които още не са открили колко си опърничава.

– Не съм опърничава, но и да съм, въобще не те засяга. Друга причина.

– Добре тогава. Струва ми се много странно, че красиво момиче като теб може да бъде толкова нещастно. Решил съм да поправам това, един вид да изработя доброто си дело за тази година. Също така съм принуден да не се съглася с отговора ти на първата причина. Открай време симпатиите ми са насочени към онеправданите и аз им помагам, когато мога. В твоя случай мога.

– Всеизвестно е, че си защитник на онеправданите – призна тя. – Неведнъж съм чувала да говорят за това. Но аз не съм онеправдана. Що се отнася до намека ти...

– Разбира се, че си, драга – спокойно я прекъсна той. – Назови ми поне един човек, който те харесва с изключение на родителите ти и многобройните ти обожатели.

– Камериерката ми – триумфално отвърна Офелия, очевидно много горда с отговора си.

Рейфиъл извъртя очи.

– Камериерките не се броят.

– Престани с тези глупости! – отрязва го тя и го изненада, като стана от масата.

– Къде отиваш?

– Ще се прибера у дома пеша – осведоми го тя.

Той се разсмя. Това я накара да се закове на място, преди да е стигнала до вратата.

– Говоря сериозно – вбеси се Офелия и се обърна към него. – Ще намеря някого, с чиято помощ да стигна до Лондон.

– Не се и съмнявам, но дотогава вече ще се е стъмнило. А какво ще правиш тогава? Като изключим, че или ще измръзнеш, или ще загубиш пътя и ще измръзнеш?

Тя настръхна. Рейфиъл реши да се смили над нея.

– Хайде, сядай. Ще ти обясня защо твоята идея не струва. Заповядай, вземи си още препечени филийки – добави, докато Офелия го заобикаляше.

Тя пренебрегна любезната му покана. Вдигна стола, от който беше станала, и го тръшна в пода, за да покаже колко е гневна (все едно той не беше разбрал!), и после седна благовъзпитано.

– Слушам – гневно изрече.

Напуши го смях. Той едва успя да се сдържи, като натъпка устата си с препечен хляб. Така, разбира се, я накара да чака, а както вече бяха установили, тя не беше от търпеливите. Но реакциите ѝ бяха много забавни, защото бяха истински и непресторени. Явно тази госпожица беше свикнала винаги да се налага. Щеше да добави и „разглезна“ към дългия списък с прегрешенията ѝ.

– Е? – изсъска тя с отровно-леден поглед.

Той заби поглед в чинията си, преди да отговори:

– Казвал ли съм ти колко е отдалечен Олдърс Нест? Дядо ми купи това огромно парче земя в Нортъмбърланд тъкмо защото беше много далеч от всяко населено място. На всичкото отгоре имението е построено в идеалния център на тази дива пустош.

– Защо? – попита тя с искрено любопитство.

– Отличен въпрос, който моето семейство си е задавало неведнъж. Старият херцог съвсем откровено си признаваше, че идеята му е била да накара роднините си доста ще се замислят, преди да го посетят на такова отдалечено място. Тогава къщата му беше пълна с кресливи деца.

– Не му е било нужно нещо толкова величествено, ако просто е искал да се спаси от досадните роднини.

– Не, разбира се, но все пак той беше херцог – ухили се Рейфиъл. – Нещо по-скромно не би му отивало.

– Държал е тук метресата си, нали? – попита иронично Офелия.

Добре, че Рейфиъл беше преглътнал хапката си, в противен случай щеше да се задави.

– Боже Господи, ама и на теб ти хрумват едни! Не, той обожаваше жена си и децата си. Никога не се отделяше от тях за дълго. Просто

всяка година изпитваше нужда от пълно усамотение – и *тишина* – за седмица-две.

Девојката нехайно сви рамене, сякаш не беше обидила него и семейството му с твърдението си.

– Само изрекох догадката си.

– Не, това беше демонстрация на прословутата ти злост!

– Нищо подобно! – ахна тя.

– При положение, че не познаваш семейството ми и никога не си виждала дядо ми, „догадката“ ти всъщност беше дребнава и злобна клевета. Между другото, когато някой мъж има метреса, не я настанява на толкова труднодостъпно място.

– Предполагам, че говориш от личен опит.

Ето, пак се започна. Тази жена не съзнаваше ли какви ги върши? Дали злостта беше така дълбоко вкоренена в нея, че тя не знаеше как другояче да се държи?

Офелия доста точно позна какви мисли му се въртят в главата:

– О, я стига, не очакваш да бъда любезна с теб, нали? Още дори не съм започнала да те обиждам! Дай ми време и ще видиш на какво съм способна.

Рейфиъл подтисна смеха си. Боже милостиви, тази жена беше и остроумна!

– Разбира се, че не очаквам да проявиш любезност... засега. Не забравяй, че тепърва ще работим върху този въпрос. Не си ли чула, че аз съм прословут женкар?

– Чух, но не го повярвах.

– Защо не?

– Защото ти ще бъдеш следващият херцог Норфорд – благоприсойно отговори тя. – Което ще рече, че ще си достатъчно благоразумен да не се забъркваш в скандали.

– Ах, разбирам. Смяташ ли, че е скандално един неженен мъж да си има любовница?

– Всъщност не – намръщи се тя. – Имах предвид женен мъж.

– Няма нищо, драга. Можеш спокойно да си признаеш, че изобщо не си мислила. Май честичко ти се случва да говориш, без да мислиш?

Прелестната руменина отново заля страните й. Трябваше да я подразни по-силно, за да се превърне този хубав оттенък в нещо, приличащо на акне.

– Ако ще ме обиждаш, да се върнем на първоначалния въпрос – изска Офелия.

– Причината, поради която ще бъде неразумно да си заминеш оттук пеша?

– И това също. Наистина ли си въобразяваш, че ще се хвана на вълицата ти? Не може къщата да е толкова отдалечена, че да не намеря помощ от съседите.

Рейфиъл се засмя.

– Тук няма съседи. Но можеш да помолиш за помощ слугите. Те ще ти кажат, че къщата на Бартолому, която е построена специално за икономата, е единствената в радиус от деветдесет километра, а най-близкият пазар е още по-далеч. Не чу ли какво каза Нан преди малко? Баща ѝ ще отсъства повече от ден.

– Това е нетърпимо!

– Ами точно поради тази причина те доведох тук, а не в някое от другите си имения. Е, поне си свободна да скиташ на воля из полята и да обикаляш из имението.

– Вместо да ме държиш под ключ?

– Точно така!

Офелия примигна.

– Не говорех сериозно – възкликна тя.

– Да, но аз говорех. *Много* сериозно. Колкото по-скоро осъзнаеш, че съм твърдо решен да ти помогна, толкова по-бързо ще можем да си тръгнем и двамата.

– И как точно предлагаш да ми помогнеш? – саркастично попита тя. – Да не смяташ да откриеш магьосническа школа? Ученички ли ще отвличаш за нея?

– Не ставай смешна.

– Целият ти план е една пълна нелепост, но ако няма класна стая, в която да се явявам, къде ще се водят занятията?

– Още не съм предприемал подобно плашещо начинание, така че едно по едно. Първо да видим как ще потръгне.

Определението „плашещо“ я жегна.

– След като очевидно смяташ, че каузата е обречена, защо не си признаеш, че си допуснал грешка и не ме върнеш у дома?

– Ако смятах, че каузата е обречена, сега нямаше да сме тук. Засега е изключено да те заведа у вас.

Тя скръцна със зъби.

– Още не си ми дал задоволителен отговор на въпроса с какво право си решил да се месиш в живота ми. Не ти ли хрумна, че може би се харесвам такава, каквата съм? Че не искам да се променям?

– Глупости. Ти си нещастна и заради това се стремиш да вгорчиш живота на всички около себе си. Толкова е очевидно, че и дете може да го види. За Бога, само недей да плачеш!

Тя изхвърча от стаята, криейки сълзите, които напиреха в очите ѝ. Рейфиъл не се опита да я спре. Проклети сълзи! Женските, сълзи бяха неговата ахилесова пета. Не искаше Офелия да се възползва от тази му слабост. И все пак не очакваше, че предположенията му ще излязат чак толкова верни. Сега въпросът беше какво я е направило такава, каквато е.

ДЕСЕТА ГЛАВА

– Хайде, стига толкова – строго изрече Сейди, докато влизаше в спалнята на Офелия. – Очите ти ще се зачервят.

Девојката се надигна от леглото. Не разбираше защо се беше разплакала, но сега вече се чувстваше облекчена.

– Много ще отиват на тази рокля – шеговито отбеляза тя.

– Червеното изобщо не ти подхожда. Това не е твоят цвят, мила моя. И каква беше причината за тези сълзи, или е излишно да питам? Вчера беше толкова сърдита, че даже не искаше да си поговорим, а днес отново плачеш.

– Той не е добър човек. Не мога да повярвам, че за малко гледах на него като на потенциален съпруг!

– Наследник е на титла – подхвърли Сейди.

– Не ме интересува. Титлата беше просто за пред баща ми. Той държи съпругът ми да има титла, по-висока от неговата.

– Добре знаеш, че дори аз чух колко сърца е разбил, като заминал за чужбина преди няколко години. Момичетата и техните майки въздишаха по виконт Линфийлд не само заради титлата и богатството му, а и защото е много любезен.

– Не и с мен – изсумтя Офелия.

– Следователно те е привлякло красивото лице на виконта. В крайна сметка той е извънредно хубав.

Офелия би желала да го отрече, но нямаше как. Само се вбеси повече, че такъв привлекателен мъж може да бъде такова гнусно копеле.

– Извади ли късмет?

Беше изпратила Сейди да разузнае къде е прибрана каретата. Не че някоя от тях двете можеше да я кара.

– Каретата е в конюшната – отвърна Сейди. – От конете обаче няма и следа. А слугите имат нареждания да не говорят с нас за заминаване и пътувания.

– Не съм изненадана – въздъхна Офелия. – С теб сме захвърлени в тази пустош.

– Това и сама го разбрах. Но за колко време?

– Докато не признае, че е преминал всякакви граници, като ме е довел тук.

– Значи не те е довел тук, за да те компрометира?

Офелия усети как гневът отново я обзема.

– По-рано си мислех същото, но не съм могла да греша повече. Та той дори не ме харесва! Представи си, искал да ми помогне!

– Да ти помогне ли? – намръщи се Сейди. – И как ще ти помогне? Като те отвлече?

– Възнамерява да ми покаже колко подла и ужасна съм – саркастично подхвърли Офелия. – Не си личи да е доволен, въпреки че от устните ми направо капе мед върху мраморните му подовете!

Сейди се изсмя.

– Това ли ти е казал, милата ми? Значи си се вързала на...

– Беше сериозен.

– Добре тогава, покажи му колко сладка можеш да бъдеш.

– Няма!

– Знам, че си прекалено огорчена, но ако това ще го убеди да ни върне в Лондон... Уф, няма значение. Така или иначе не ти вярвам. Сигурна ли си, че тайно не е влюбен в теб и не те е довел тук, за да те ухажда и да те спечели? Това ми се струва по-вероятно.

– Сейди, той си призна, че не ме харесва.

Но камериерката ѝ не беше убедена.

– Имай предвид, че това може би е само стратегия. Има един такъв стар номер.

– Какъв?

– Да те накара да мислиш, че е недостъпен за теб – мъдро изрече по-възрастната жена. – Някои се стремят към това, което не могат да имат.

– Не на мене тия – презрително изсумтя Офелия.

– Да, но той още не знае, че ще удари на камък.

Офелия се намръщи. Струваше си да помисли върху думите на Сейди. Но не, това бяха пълни глупости. От друга страна, обяснението на Рейфиъл беше още по-глупаво. Как ще я промени, след като не знае какво я ръководи? Тя поклати глава.

– Повярвай ми, щях да знам, ако някой е увлечен по мен. Лок ме обижда с всяка своя дума. Непрекъснато ми повтаря, че никой не ме харесва. Нарече ме подла и злостна. Гаден е като Мейвис. Дори ми каза, че съм била опърничава!

– Понякога си доста опърничава.

– Само когато има защо! Така ми е дотегнало от целия този фалш, а с откриването на сезона нещата само се влошиха. След толкова неискреност вече не мога да вярвам на никого – е, с изключение на теб и на

мама. Освен това знаеш, че поне половината неща, които правя и казвам, са умишлени. От време на време не мога да овладя ожесточението си.

– Знам. – Сейди седна до нея и я прегърна.

– Боли ме.

– Знам – прошепна й Сейди и заговори, преди Офелия отново да се е разплакала. – Споменах ли, че навън вали сняг? Всъщност това дойдох да ти кажа.

– Наистина ли?

При други обстоятелства Офелия щеше да се зарадва на тази новина. Тя обичаше да гледа как снегът вали. Но сега беше твърде разстроена и обърквана, за да се отдаде на едно от малкото си удоволствия. Погледна към четирите прозореца, покрити със снежнобели завеси, които пропускаха дневната светлина в стаята. Сега съжаляваше, че сутринта каза на Сейди да не дърпа завесите, защото и бездруго навън нямало нищо за гледане.

Офелия беше получила ъглова стая с много прозорци, които гледаха към голата пустош. Стаята беше удобна, но не можеше да се каже, че е предназначена за жена. Ако Рейфиъл говореше истината, че дядо му е идвал в Олдърс Нест само за усамотение, то вероятно всички спални бяха като тази. Нямаше нощно шкафче с тоалетка, но разполагаше с прекрасно писалище от черешово дърво с богата украса по ръбовете и върху краката. Имаше и стол към него. Огромно кожено кресло за четене беше разположено между два от прозорците. Едната стена беше заета от гардероб и библиотека, а на вратата имаше огледало. Светилниците върху двете шкафчета край двойното легло бяха обикновени, но пръскаха много приятна светлина.

Подът беше покрит с мокет в кафяво и лилаво. В мраморната каминна гореше огън. На всяка стена имаше картини: деца, играещи на полето, оживена градска улица, една доста тъжна жена, ваза с цвете и много други. Те определено придаваха уют на стаята.

Разточителство беше да обзаведеш такава огромна къща, особено когато ще живееш в нея самичък няколко седмици през годината. Бе чувала, че семейство Лок е много богато и сигурно беше така. Не че това имаше някакво значение. Доколкото зависеше от нея, прекият наследник на цялото това богатство можеше да се задави с парите си.

Вече не можеше да се сдържи да не погледне навън. Отиде до най-близкия прозорец, дръпна завесите и се взря в падащия на парцали сняг. Земята беше покрита с плътен снежен юрган.

– Прекрасно – възхити се тя.

Сейди отиде при нея да се порадва на гледката.

– Знаех си, че ще ти хареса.

– Поне скрива грозния пейзаж.

– Готвачката каза, че тук е много красиво, когато пиренът нацъфти.

Можеш ли да си представиш поляни с пирен, докъдето ти поглед стига?

– Сигурно наистина е хубаво – съгласи се Офелия, въпреки че цветята въобще не я интересуваха.

– Ако продължи да вали така, утре ще си имаме дебел килим от чисто бял сняг – предрече Сейди.

– Мислиш ли? – развълнува се момичето.

– Дори може да се задържи за известно време, защото сме достатъчно далеч на север. Нищо чудно през нощта да продължи да вали. Да ти приготвя ли по-топли дрехи?

Камериерката я познаваше добре. Офелия обичаше да върви в прясно натрупалия сняг, стига той да е достатъчно дълбок, за да скрива калната земя.

– По-добре ми разопаковай багажа сега – въздъхна девойката.

Снощи не беше позволила на Сейди да свърши тази работа, защото смяташе, че много скоро ще си тръгнат.

– Мисля, че поне няколко дена няма да си тръгваме – добави тя и попита: – Нали очите ми не са зачервени?

– Смяташ отново да се хвърлиш в битката, а?

Офелия не отрече, че се кани да се изправи срещу Рейфиъл. Сега емоциите ѝ бяха овладени.

– Просто ми отговори.

Камериерката изцъка с език.

– И сама можеш да се видиш. Онова огледало не ти е враг.

– Сейди!

– Изобщо не са ти зачервени, което е много лошо. Няма да му навреди да разбере, че си плакала. Малко угризения на съвестта вършат чудеса с мъжете.

– Той знае – недоволно отвърна тя. – Но за да има угризения на съвестта, един мъж първо трябва да има съвест. Сигурна съм, че Рейфиъл Лок не знае що е това.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Макар да го търсеше, отначало Офелия дори не забеляза, че Рейфиъл е в салона и седи на едно канапе. Но завесите на дългата редица прозорци бяха дръпнати и девойката с удоволствие установи, че продължава да вали силно.

– По-добре ли се чувстваш? – попита я Рейфиъл.

Тогава тя го видя. Усмивката ѝ се стопи. Той тъкмо оставяше настрана книгата, която четеше. Беше свалил жакета си, вероятно защото в камината пламтеше огън. Есмалда седеше на друго канапе. Салонът беше голям. Имаше три дивана и много удобни столове и кресла. Повзрастната жена кимна на Офелия.

– Добро утро, момиче, ако е още утро. Трябва да е по-късно, защото стомахът ми почва да стърже. Нали се сещаш, не ям закуска. Но понеже я пропускам, не мога да чакам твърде дълго за обяда.

Офелия се усмихна.

– В кухнята се вдига голям шум, тъй че вероятно няма да чакате още дълго, лейди Есме.

– Ъ? – не дъчу Есмалда. – Ще им кажа да побързат, а после ще се преместя в трапезарията. Ще ме придружиш ли?

– След малко – отвърна девойката, старейки се да не вика. – Трябва да си поговоря с племенника ви.

– Защо ли последното прозвуча злокобно? – пошегува се Рейфиъл, когато леля му излезе.

– Шегувате се, лорд Лок, когато в ситуацията няма нищо смешно.

– Изобщо не се шегувам, защото откакто сме пристигнали, ти само крещиш, държиш надути речи и се оплакваш.

– И има защо. Да не мислите, че ще ви благодаря, задето ме държите като затворничка?

Той изпусна многострадална въздишка, която ѝ прозвуча доста престорено.

– Ела, седни. И ми казвай Рейф като всичките ми приятели. – Тя го погледна многозначително и той се изсмя. – И както всичките ми врагове. Не, сериозно ти говоря. Ако нямаш нищо против, аз ще ти казвам Фили. Колкото по-малко са официалностите помежду ни...

– Имам нещо против.

– Много лошо. Но както бях започнал да казвам, преди така грубо

да ме прекъснеш...

– Даже много против – отново го прекъсна тя. Въпреки че не ѝ се искаше да го дразни много, това беше нещо, от което нямаше да отстъпи, затова реши да се обоснове. – Фили беше моят прякор като дете, измислен от приятелите ми. Харесвах го, докато ги смятах за свои приятели, но след като ги разобличих, свързвам това име с лъжа и заблуда. Всеки път, щом го чуя, се сещам за тяхното предателство.

Не очакваше, че по този начин ще му затвори устата, но той не можа да намери възражение, а в погледа му се четеше объркване и... съжаление? Офелия не смяташе да търпи никакво съжаление.

Когато се съвзе, Рейфиъл я попита:

– Детството ти... наистина ли беше толкова необикновено?

– Не повдигай тази тема – предупреди го тя. – Говоря съвсем сериозно.

Той сви рамене.

– Е, така няма да се разберем. Офелия е прекалено надутото име и ще постигнем много повече и за много по-кратко време, ако помежду ни има приятелски отношения. Какво ще кажеш за Фелия? Не, чакай! Фил. Вярно, че звучи малко мъжко, но...

– Добре! – тросна му се тя. – Фелия става.

– Така си и мислех – ухили се Рейфиъл.

Тя присви очи. Той отвърна невинно на погледа ѝ. Тактиката му беше съвсем прозрачна. Той наистина не се опитваше да я надхитри, а гледаше да я срази с превземки.

Тъй като не седна, както я покани, Рейфиъл също се изправи.

– Има ли нещо по-особено, което искаш да обсъдим, както намекна пред леля ми?

– Да, но... не можем ли да отидем в преддверието? Не знам защо търпиш тази жега.

– Защото обичам компанията на леля. На нейните стари кокали топлината е нужна повече, отколкото на нас.

– Разбирам. Затова пуснахме мангала в каретата. Е, предполагам, че ще свикна.

– Значи си готова на отстъпки? – попита той с престорена изненада. – Впечатлен съм.

– Недей. Казах ти, че харесвам възрастните хора. Но сега ме чуй добре, Рейф. Ако си искрен, в което се съмнявам, но ако все пак си искрен в намеренията си, по-добре спри да ме въбесяваш с обидите си, които ми отправяш във всеки наш разговор.

Той замислено постави пръст на устните си.

– Не ми изглеждаш бясна – заключи.

– Само почакай!

– Трябва да престанеш с бисерните си остроумия, Офелия – засмя се Рейфиъл. – Те не са сред нещата, с които си прочута.

– Разбира се, че не са. Но напоследък не съм сред приятели, пред които трябва да мера всяка своя дума.

– Съгласен съм, че не сме приятели, но мисля, че в твърдението ти имаше логическа грешка. Когато си сред приятели, не е нужно да се пазиш.

– Напротив, твърдението ми беше съвсем правилно.

– Ах, разбирам. „Приятелите“ не са истински приятели, така ли?

– Колко си проникателен. Сега е мой ред да съм впечатлена.

Той се засмя отново, този път по-силно. По дяволите, тя не се опитваше да се прави на забавна! Офелия се обърна към прозореца, което й напомни за какво е дошла да го предупреди. Очакваше с нетърпение кратката си разходка в снега и искаше да се увери, че той няма да ѝ отнеме удоволствието, като я спре, уж за да не му избяга.

– Ако снегът продължи да вали така, утре ще изляза да се поразходя. Това исках да ти кажа.

Тя отново се обърна към него, за да види реакцията му. Съществуваше възможност той да се опита да ѝ попречи да излезе навън, поради което тя му съобщаваше за плановете си. Но той само я погледна с любопитство.

– Защо ще се разхождаш в такъв сняг? Мислех, че повечето жени са като сестра ми, която отказва да излиза, щом вали сняг. Кълне се, че ще се разтопи.

– Нямам предвид, ако вали в момента – поправи го тя. – Ще поизчакам да спре. Просто не исках да си помислиш, че се опитвам да избягам.

– Значи обичаш навалелия сняг, така ли? Мислех си, че няма друг човек на света, който да го обича повече от мен. По една случайност аз самият смятам да се разходя.

– Не, ще оставиш отпечатащи от стъпки!

– А ти сигурно ще се рееш във въздуха?

Офелия не можа да сдържи широката си усмивка.

– Да – отвърна и не осъзна, че е поруменяла.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Обядът с Офелия и леля му премина изненадващо приятно. Рейфиъл дори успя да се отпусне и макар и за кратко, да си почине от тежката задача, с която се беше нагърбил. Не му се налагаше да поддържа разговора. Даже беше изключен от него!

Но когато ставаше въпрос за Лондон, Офелия очевидно беше в стихията си. Веднага щом разбра, че Есмералда е била в столицата само два пъти в живота си – веднъж за дебюта си и веднъж при адвоката на брат си, когато мъжът ѝ умрял – тя реши да разкаже на старата жена за елегантните лондонски улици. Бонд Стрийт! Боже Господи, когато две жени започнеха да говорят за пазаруване, един мъж нямаше работа при тях. Но също така Офелия описа парковете, както и събитията от обществения живот през сезона, театрите, дори двореца, тъй като го беше посетила като малка.

По време на десерта Рейфиъл си даде сметка, че разговорът нито веднъж не се е завъртял около Офелия. Сред обвиненията на Мейвис не беше ли и това, че красавицата е нещастна, ако не се намира в центъра на вниманието? Да, но тя изобщо не спомена за себе си. Просто положи усилия да развесели леля му с бъбренето си.

Дори се беше засмяла и на няколко пъти беше накарала Есме да се изкикоти. Една от историите, които разказа, беше за майка ѝ.

– Беше ме завела да изберем шапки за новия ми гардероб, който току-що си бях поръчала за през сезона. Носехме мостри от платовете, а в шапкарницата имаше голямо разнообразие от вече готова стока. Собственикът беше сигурен, че има нещо подходящо за мен от синьо кадифе в задното си ателие, и ни покани да го последваме. Но магазинът беше стар. Вратите не бяха много широки и майка ми се заклеши на прага!

– Шегуваш се с мен, момиче. Признай си!

– Не, честна дума. Мама много обича сладкиши и през годините доста си угаждаше, в резултат на което стана доста широка в кръста и ханша. Преди обаче никога не се беше заклещвала така. Представете ли си, даже влиза през тях странично, за да е спокойна, че няма да си има проблеми! Но онзи ден се беше разсеяла и просто тръгна след мен. Когато откри, че вратата е прекалено тясна, реши, че ще влезе с напъване.

– И тогава съвсем се е заклешила?

– Точно така – усмихна се Офелия. – А горкият шапкар не можеше

да си намери място. Защото от ателието нямаше друг изход!

Есмералда вече се смееше гръмогласно.

– И как се справихте със ситуацията?

– Тъй като нямаше кой да ни се притече на помощ, със собственика се заехме да избутама мама назад.

– И получи ли се?

– Не.

– Добре де, как излязохте?

– Мама най-накрая се оригна.

– Боже мили! – възкликна Есмералда и избърса насълзените си от смях очи. – Чак толкова ли е била пълна с горещ въздух?

Офелия се засмя.

– Преди да отидем при шапкаря, се бяхме отбили да хапнем по нещо за обяд. Тя просто не беше имала достатъчно време да смели всичко.

Колко удивителен беше смехът на Офелия! Омякотяваше трудния й характер и придаваше блясък на сините й очи. Докато се смееше, една платиненоруса къдрица се измъкна от прическата й. Кой знае защо Рейфиъл си представяше, че тя ще хукне към най-близкото огледало, за да я оправя, но вместо това Офелия я отметна и с това въпросът беше приключен.

Той беше шокиран, въпреки че тя не забеляза, защото просто бе забравила за съществуването му. Това го накара да осъзнае, че никога преди не я е виждал да се забавлява както днес в трапезарията му. Никога не беше чувал Ледената кралица да се смее искрено. Не, след този ден вече нямаше да я нарича така.

Проклетите съмнения отново го налегнаха. Имаше чувството, че вижда черта от характера на Офелия, която никога не е забелязал досега. Същото си беше помислил и в салона, когато тя го бе накарала да се засмее. А щом си беше признала, че обича малките ежедневни радости като първите стъпки в навалелия сняг, почти го беше сразила със свенливата си усмивка. Защо криеше от другите колко е весела и жива?

В късния следобед лакеят пристигна с писмото от Сабрина. Навярно младата жена беше много заета с приготовленията за сватбата си, но въпреки това бе отделила време, за да му отговори незабавно. Писмото определено прогони досадните му съмнения.

Изчака до вечеря, а вероятно не биваше. Сдържаността му промени настроението и вечерята нямаше нищо общо с веселия обяд. Есмералда се оттегли при първа възможност, защото мълчанието я изнервяше. Офелия се опита да стори същото, но Рейфиъл не я остави да му се

изплъзне.

– Ще се присъединиш ли към мен за едно питие преди лягане? – попита я, щом тя се надигна от мястото си и понечи да последва леля му.

– Не – отвърна момичето. – Денят беше уморителен.

– Нищо подобно. Ела с мен. Имаше време да посвикнеш. Сега е моментът да започнем...

– Какво? – рязко го прекъсна тя с отбранителен тон. – Разчленяването ми?

– Бих предпочел да го нарека разглеждане на мотивите ти. – Той протегна ръка към вратата. – Ако обичаш.

Тя се запъти към салона. Седна вдървено на първото канапе. Рейфиъл отиде до шкафа край писалището, където беше оставил няколко бутилки при последното си идване тук. Наля бренди, седна до Офелия и ѝ подаде нейната чаша. Тя отказа.

– Както искаш – сви рамене той и пресуши чашата си. – Имам чувството, че брендито ще е по-необходимо на мен.

– Хм.

– Да ти кажа право, ако заемаш това отбранително поведение, до никъде няма да стигнем – сериозно рече Рейфиъл. – Мислех, че гориш от нетърпение да съкратиш престоя си тук.

– Така е. Но цялата тази шарада е твоя идея, тъй че по-бързо приключвай с нея.

– Много добре. Имам списък с твоите преображения, Фелия. Няма да ги изброявам, защото ще се наложи да прекараме тук цялата нощ. Нека тази вечер започнем с главните обвинения срещу теб, а именно склонността ти да разпространяваш лъжливи и вредни слухове.

– Ах, да, аз съм такава сплетница – сухо му се присмя тя. – Колко пъти ще го изтъкваш? Но в действителност съм пуснала само един слух.

– Три – поправи я той.

– Три ли? – ахна тя. – И кои са те според теб?

– Търпение, драга. Не забравяй, че тази вечер се занимаваме само със слуха, за който си признаваш.

– Предполагам че се отнася за казаното по адрес на Дънкан.

– Който беше наранен от твърдението, че е варварин? Определено нещата не стоят така.

– Не и благодарение на теб.

– Глупости. Хората просто трябваше да го видят, за да разберат, че това са пълни измишльотини. В него няма нищо варварско.

– Това даваше ли ти правото да петниш името му?

– И как точно съм го опетнила? Като съм го нарекла варварин? Та той е шотландец! Всеки, е, с изключение на баща ми, знае, че шотландците са диво племе.

Рейфиъл се втренчи в нея, без да й отговори. След малко тя въздъхна:

– Добре де, това е само мит. Очевидно има доста цивилизовани шотландци. Признавам, че ако не бях толкова отчаяна, та почти не съзнавах какви ги върша, нямаше да постъпя така с Дънкан.

– И защо си била отчаяна?

Тя измърмори нещо толкова тихо, че се наложи той да повтори:

– Какво?

– Както вече казах, боях се, че той наистина ще се окаже варварин. Ако искаш да знаеш, не съм единствената, която вярва на мита за шотландците.

– Значи се извиняваш със страх? Страхът е нещо почти разбираемо.

– Не.

Рейфиъл не вярваше на ушите си. Току-що ме беше дала що-годе приемливо обяснение за поведението си, а сега се отричаше от него.

– Не ли?

– Не беше само страх. Също така бях бясна. Не пуснах слуха, за да нараня Дънкан. Целях да разубея баща си. Не исках да се омъжа за човек, когото дори не съм виждала! Откъде да го знам какъв е? Освен това никой не ме попита желая ли този мъж за съпруг. Бях бясна на баща ми, защото той отказваше да се вслуша в гласа на здравия разум. Исках той да чуе клюките и да разтрогне проклетия годеж!

– Ако съдя по крайния резултат, слуховете не са стигнали до ушите на баща ти.

– О, стигнаха, но него въобще не го интересуваше! – сломено прошепна тя.

– Не ти ли мина през ума просто да кажеш на Дънкан какво чувстваш, вместо да вземеш нещата в свои ръце, обиждайки го жестоко?

Офелия се засмя горчиво.

– Дънкан също ми зададе този въпрос, но аз се боях, че след като ме види, никога няма да се отърва от него.

– Заради твоята хубост ли? Неприятно ми е да ти го кажа, драга, но някои мъже предпочитат добротата и честността пред красивото лице.

Тя нацупи устни.

– Виждам защо с Дънкан се разбирате така добре. Вие дори мислите еднакво.

– В какъв смисъл?

– Той ми каза почти същото. Но знаеш ли какво му отговорих? Получила съм стотици предложения за женитба, което показва какви са предпочитанията на повечето мъже. Голяма част от предложенията идваха от хора, които познавах съвсем бегло. Как ги беше нарекъл – „Върволица от идиоти“? Съгласна съм безусловно.

Той не можа да сдържи усмивката си.

– В защита на мъжете ще предположа, че повечето са били зашеметени от теб, и има защо. Тъй като си красива, те са действали бързо, за да не ги изпревари някой от конкуренцията. Убеден съм, че затова са ти правели предложения за брак, без да те опознаят.

– О, разбира се, а според теб, след като това стане, те ще ме презрат, както ме презирате вие с Дънкан. Макар че той си призна, че е щял да се опита да ме спечели, ако не го бях обидила при първата ни среща. След като ме зърна, изведнъж откри, че не съжалява за годежа ни. Ти си единственият мъж, на когото красотата ми не въздейства.

Офелия изглеждаше изненадана от собствените си думи. Погледна го замислено и Рейфиъл се размърда неловко.

– Не се измъчвай с разни предположения – предупреди я той. – Просто нямам намерение да се женя през този век.

– Нима?

– Добре де, преувеличих – въздъхна той. – Само през следващите десет години. Баща ми проявява голямо разбиране в това отношение, вероятно защото самият той не се е оженил млад. Във всеки случай не ме праща на брачния пазар.

– Това ли е истинската причина да напуснеш Англия? Защото всяка майка те е набелязала за дъщеря си?

– От твоите уста звучи още по-ужасно, но е така. Постоянното преследване на жените ме изнервяше. Не можех крачка да направя, без да ми натрапват някоя перспективна млада госпожица. Дойде ми до гуша. Реших, че е време да замина на обиколка из Европа. Но хайде да се върнем на настоящия въпрос.

– Естествено – тросна му се тя. – Обичам да ме пекат на бавен огън.

– Ти май не си даваш сметка за сериозността на положението, Фелия.

– Нима? Може би не виждам причина да навлизам в тази тема, защото вече си признах, че никога нямаше да пусна онзи слух, ако не бях обзета от страх и гняв. Но сега ще ти разкрия още нещо. Другият ми основен недостатък е избухливостта. Не мога да се контролирам и често

давам воля на чувствата си.

– Не ме изненадваш, драга – сухо отвърна Рейфиъл. – Повярвай, не ми казваш нищо ново.

– Така ли? Значи да разбирам, че умишлено си ме провокирал?

– Съвсем не. Просто си болна на тема „недостатъците ми“.

– Защото ги мразя, ах, как ги мразя!

След това пламенно изявление няколко секунди двамата се измерваха с поглед.

– Тогава защо се съпротивляваш със зъби и нокти на помощта ми? – тихо запита Рейфиъл.

– Отказвала ли съм да разговаряме? Казвала ли съм ти да вървиш по дяволите... в последно време?

Той избухна в смях.

– Не, не и в последно време. Да разбирам ли, че ще ми сътрудничиш? За твоё добро?

– Не, не за мое добро, а за да се измъкна оттук час по-скоро.

Рейфиъл въздъхна.

– Това не е точно отношението, на което се надявах, но все пак е по-добре от нищо. Нека ти задам един въпрос. Ако трябваше да започнеш всичко отначало, щеше ли да разтрогнеш годежа си с Дънкан по друг начин?

– Защо не ме питаш дали съм имала избор? Какво не ти е ясно в думичката „отчаяние“?

– Значи не съжаляваш за стореното?

– Разбира се, че съжалявам. В действията ми нямаше злонамереност, както ти, изглежда, смяташ. Не целях да го засегна. Само се опитвах да го отблъсна! По-късно стигнах до извода, че Дънкан е приемлива партия. Титлата му щеше да удовлетвори татко.

– Но не и теб?

– Държа бъдещият ми съпруг да притежава само едно нещо, и това не е титлата. Тя е от значение за баща ми, но не и за мен.

– И кое е това единствено нещо?

– Не вярвам тази информация да има отношение към целта ти да подпомогнеш добруването ми.

– Не, но сега съм любопитен.

– Толкова по-зле за теб – подсмихна се коварно тя.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

– Още една фуста? – предложи Сейди. – Подадох се навън и носът ми замръзна. Тази сутрин е по-студено, отколкото очаквах.

– Друг път била ли си толкова далече на север? Аз не, но очевидно тук е много по-студено, отколкото сме свикнали. А вече нося три фусти! – оплака се Офелия.

– Нали видя вълнените чорапи, които ти приготвих?

– Да. Престани да мърмориш.

– Де да се бяхме сетили да ти донесем ботуши! Те щяха да топят краката ти по-добре.

Офелия най-накрая се засмя.

– За тях нямаше място, а ти стига си се притеснявала. Добре съм с тази дебела кадифена рокля и с палтото. Просто излизам да се поразходя. Обещавам незабавно да се прибера, ако ми стане студено.

Няколко минути по-късно тя бързо слизаше по стълбището. Беше си сложила обточена с кожа шапка, светлосиньото ѝ палто беше закопчано до най-горното копче, маншонът ѝ беше завързан на китката, за да не го загуби. Още беше рано сутринта. Офелия се надяваше да се наслади на разходката сама, без да се натъква на своето възмездие.

По-късно следобед имаше време да продължи с дългия списък от преображения, споменат от Рейфиъл. Разговорът им снощи беше достатъчно болезнен. Не обичаше да ѝ напомнят за нейните скърби. Не че бяха много, но все пак имаше няколко. Какво се надяваше да постигне този мъж? Да не мислеше, че като я направи тъжна и нещастна, и – voilà! – тя ще стане нов човек? Офелия изсумтя пренебрежително.

Но първото им обсъждане на предполагаемата ѝ лошота не се бе оказало чак толкова неприятно. Беше решила да говори истината. Не ѝ се случваше често и не разглеждаше това като недостатък, а като удобство, защото истината рядко я устройваше. За разлика от лъжата. Това бе навик, усвоен от „приятелите“ ѝ, понеже те никога не бяха искрени с нея, а винаги ѝ говореха това, което според тях щеше да ѝ хареса. Освен това, ако беше откровена, щяха да се обидят и да си отидат винаги, а тя отдавна беше заключила, че е по-добре да имаш никакви приятели, отколкото никакви.

Ето защо се удиви, когато реши, че ще е честна с Рейфиъл. Не можеше да каже защо. Може би ѝ се струваше по-проницателен от

останалите и бързо щеше да разбере, ако вземе да го мами. Не че ѝ се налагаше да лъже. Тя си имаше своите недостатъци като всеки друг. За съжаление ги проявяваше по-често, отколкото би ѝ било приятно. Но щеше да си ги признае и проклета да е, ако това не накараше този тип да я заведе в Лондон!

Когато излезе навън и затвори вратата след себе си, разбра, че Сейди е била права. Не че въздухът беше мразовит, но духаше леден вятър, който вероятно нямаше да се усеща, ако слънцето грееше. Но слънцето още не се беше показало, а се криеше зад плътна пелена от тъмни облаци, които вещаеха още сняг.

Офелия се намръщи на направената пътека до конюшната. Без съмнение икономът си вършеше съвестно работата. Тя пхна ръце в маншона си и се запъти наляво през непокътнатия сняг. Пред очите ѝ се разкри прекрасна гледка.

От тази страна на къщата нямаше никакви постройки, само няколко голи дървета, които изглеждаха много по-хубави в бялата си премяна, и вечнозелени борчета, отрупани със сняг. И отпечатъците от нейните стъпки.

Тя се усмихна и направи няколко големи кръга около дърветата. После спря и се загледа към приказно белите възвишения. Снегът беше толкова чист и сияен, че заслепяваше очите, а въздухът беше свеж и щипеше.

Тя си пое дълбоко дъх, но издиша шумно, когато нещо я удари по гърба. Помисли си, че е птичка, въпреки че по това време на годината сигурно не бяха останали много птици. Клетото създание сигурно бе премръзнало и не можеше да лети. Тя се обърна, очаквайки да го види на земята. Вместо това съзря Рейфиъл, който правеше втора снежна топка.

Тя го зяпна изненадана. Що за кошунство – да я замерва със снежни топки! Що за детинщина!

– Да не си полудял? – извика му тя и изпищя, когато вторият снежен снаряд прелетя покрай главата ѝ.

Тя се скри зад близкия храст, пламнала от възмущение... и от решимост да му го върне тъпкано. Припряно си свали маншона, загреба сняг и го направи на топка. После се изправи и го замери. Улучи право в целта! Белите снежинки се разпиляха по гърдите му. Тя се изсмя триумфално, но той я уцели право в устата. Тя изплю снега и се наведе зад прикритието си. Мерникът му беше страшно точен, но Офелия вече бе доказала, че и нейният не е за подценяване. Пък и храстът я

прикриваше. Рейфиъл дръзко стоеше там и вероятно си мислеше, че го е уцелила случайно. Щеше да види той!

Засмя се, вдигайки се да запрати втората си топка, но този проклетник само чакаше тя да подаде главата си! Следващата му топка поразя шапката ѝ, която падна на земята. В крайна сметка идеята ѝ да се скрие зад храста не беше чак толкова добра, защото не можеше да следи действията му. Реши да използва тактиката „стрелба с придвижване на прибежки“.

Тя се показа над храста, наведе се, за да се предпази от топката му, запрати своята и побягна. Само как побягна! Препъваше се, пързаяше се, тичаше и се смееше през цялото време.

Уцелиха я още две снежни топки, преди той да извика:

– Страхливка!

– Ела, де – ако смееш – удостои го тя с блестяща усмивка.

– А, значи играта е такава?

Той тръгна към нея. Офелия бързо загреба още сняг и го хвърли по него, после се затича, но той я обстреля наново. Челото и бузите ѝ станаха бели. Тя се засмя и спря да посъбере още сняг, но щом вдигна поглед, установи, че той доста е скъсил разстоянието.

Тя се опита да избяга, но той се хвърли към нея и я събори. Двамата паднаха и се претърколиха. От смях на Офелия не ѝ достигаше въздух.

Целувката бе така неочаквана, че в първия момент тя не осъзна какво става. Устните му топлеха нейните. Тя бе потресена и това позволи да изпита милувката му, преди да успее да се възмути. Стана ѝ приятно. Обзе я трепет. Никога не беше изпитвала нещо подобно.

Ръцете ѝ съвсем естествено се плъзнаха по раменете му. Ако преди ѝ беше студено, сега тялото на Рейфиъл я сгриваше. Парата на смесения им дъх затопли челото ѝ, при което тя осъзна колко са жарки устните му, които прелъстително вкусваха нейните. Гърдите ѝ се напрегнаха. Тялото ѝ закопня за докосването му. Кръвта кипна във вените ѝ.

Това можеше да продължава цяла вечност, ако Рейфиъл не се беше увлякъл и не бе плъзнал ледени пръсти по шията ѝ. Шокът от съприкосновението я отрезви и възмущението се надигна в нея с всичка сила. Тя го отблъсна, изправи се несигурно на крака и изтупа снега от палтото си. Не това обаче я ядосваше.

– Знаех си, че за това е цялата работа! Можеше просто да ме помолиш за ръката ми. Родителите ми щяха да се чувстват поласкани.

– Но не и ти, а?

– Не ставай смешен.

– А ти спри да изказваш догадки, които са още по-смешни. Просто исках да проверя дали и на вкус си толкова кисела.

Рейфиъл още лежеше на земята, сякаш се беше изтегнал на някое канапе. Офелия го зяпна. Понамръщи се, после вдигна многозначително вежда.

– Е, кисела ли съм?

– Абсолютно – ухили се той.

Боже Господи, той флиртуваше с нея! Досега никой не беше флиртувал с нея. Надменното поведение, върху което толкова се бе трудила, я правеше непристъпна за такива неща. Но също така никой не я беше замерял със снежни топки.

Беше се забавлявала прекалено много, за да приеме неприятен завършек на разходката си. Размисли върху своя отклик и намери, че не си струва да се кара заради една нищо незначеща целувка. В края на краищата той беше всепризнат женкар и сигурно редовно вършеше такива щуротии.

– Отбелязах повече попадения от теб! – засмя се тя. Това беше неизреченото ѝ извинение, начинът ѝ да покаже, че не е засегната.

– Не е вярно! – Рейфиъл стана на крака. – Но мерникът ти наистина си го биваше. Като дете сигурно си натрупала доста богат опит.

Тя застина.

– Не, никой не искаше да си играе с мен в снега.

Доброто му настроение също го напусна.

– Дано ме лъжеш, Фелия.

– Да, разбира се – съгласи се тя, за да приключи въпроса.

– Не ме излъга, нали?

– Предупредих те, че тази страница е затворена!

И тя си тръгна. В крайна сметка разходката ѝ не завърши добре.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Вятърът бе довял смеха ѝ до него. Рейфиъл имаше усещането, че никога няма да забрави този смях и днешното преживяване с Офелия.

Беше я замерил със снежна топка съвсем импулсивно. Свършваше със закуската си, когато видя, че тя се разхожда, и реши да се присъедини към нея. Това, което последва, със сигурност не беше планирано. Днес направо не можа да я познае. Каква удивителна разлика имаше между жената, която го замерваше със снежни топки, и жената, която всички мразеха. Рейфиъл беше абсолютно уверен, че реакцията ѝ е била съвсем естествена. Тя не се опитваше да го заблуди с внезапна „промяна“ в себе си. Просто му беше показала черта на характера си, скрита от погледа на останалите – закачливост, която бе възхитителна.

Макар да не съжаляваше, че се е поддал на първия си порив да я замери, той вероятно щеше да се кае, че не беше устоял на желанието си да я целуне. Определено бе постъпил глупаво. Това я беше оставило с погрешното впечатление, докато той просто бе дал израз на мъжката си природа. Устните ѝ бяха близо, смехът ѝ звънеше в ушите му, а тя бе толкова красива! Просто не можеше да ѝ устои. Искал да провери дали е кисела – ама че лъжа! Най-малкото можеше да измисли по-разумно извинение... ако не бе така заплепен от целувката.

Откри я сама в салона. Стоеше пред прозореца, гледащ към двора. Докато се замерваха, бяха сътворили същински хаос. Следите от стъпките им бяха навсякъде, също и вдлъбнатината, оставена от телата им в снега. Дали Офелия си спомняше преживяното удоволствие от играта им, или си мислеше за целувката? Всъщност беше глупаво от негова страна да смята, че в момента тя изобщо мисли за него.

За какво ли си мислеше тя обикновено? По дяволите, започваше да проявява към тази красавица нездраво любопитство, което нямаше нищо общо с причината, поради която я бе довел тук.

– Готова ли си за още малко печене? – подхвърли той.

Тя не се стресна, очевидно беше чула стъпките му. Не бе нужно да го пита какво има предвид. „Обичам да ме пекат на бавен огън“ бе нейна забележка.

– Непременно – унило отвърна тя.

Чувството за вина едва не го задуши, докато я гледаше как върви към канапето с наведена глава. Мътните го взели, откъде-накъде ще се

измъчва, задето се опитва да ѝ помогне? Тя щеше да се облагодетелства от безкористните му усилия – е, вярно, че се бе обзаложил с Дънкан, но това бе такава незначителна подробност в сравнение с искреното му желание да ѝ помогне. Трябваше да разкрие причините, на които се дължаха недостатъците в характера ѝ.

Рейфиъл седна до нея. Не му убягна, че тя се отдръпна леко.

– Не хапя – отбеляза той раздразнено.

– Всъщност съм убедена в обратното.

– Това във връзка с целувката ли беше, или с печенето на бавен огън?

Офелия си наля чаша чай от подноса на масата. Там имаше и кошничка със сладки, но тя дори не я погледна.

– И на мен също – обади се Рейфиъл.

– Като искаш, налей си – отвърна тя.

Така беше много по-добре. Унилата Офелия му действаше както обяната в сълзи Офелия. Тогава не можеше да се справи с нея.

Той си наля чай и за да е сигурен, че тя няма да го разстрои с повече въздишки, добави:

– Ще ти оставя сладките. Прекалено си мършава.

Сега тя за пръв път го погледна.

– Не е вярно!

– И си много бледа – добави Рейфиъл. – Кожата ти е с нездрав тен.

– Глупости.

– Мислех, че искаш да изглеждаш възможно най-добре.

– Сега изглеждам добре. Толкова съм красива, че чак ми се повръща.

Охо! Правилно ли беше чул? Действително ли го каза с такова огорчение?

– Да, така е – весело се съгласи той. – Наистина си отвратително красива.

Сините ѝ очи се присвиха.

– Без излишни епитети, моля.

– Какво? Прощавай. Нека обсъдим някой от другите слухове, които си пръснала.

Беше се лъгал, ако си мислеше, че с ненадейната си забележка ще я сvari неподготвена. Тя изправи гръб и го изгледа с леко любопитство.

– Да, ако обичаш. Ще ми е много интересно, тъй като не си спомням никакви други слухове.

– Сигурен съм, че твоята приятелка – или по-добре е да кажа бивша

приятелка – няма да се съгласи. Нима Мейвис не те обвини, че си я наричала интригантка?

– Не, тя ме нарече така. Аз само я нарекох лъжкиня пред общите ни приятелки Джейн и Едит. Мейвис много пъти ме е провокирала. Не издържах и избухнах. Но не се стигна до нещо повече. Знаех, че Джейн и Едит няма да се разприказват. По една случайност те харесват Мейвис.

– Но не и теб?

Тя извърна поглед.

– Знам, че подслуша втория ни разговор с Мейвис. Не, Джейн и Едит никога не са ми били истински приятелки. Преструват се на такива, но не са.

– Това не те ли притеснява?

– Никак. Не искам хората да ме харесват. Взимам мерки да не ме харесват.

Това изявление беше толкова странно, че за момент Рейфиъл не намери какво да каже. Разбира се, не й повярва. Но защо ще го лъже? Извинение в нейна защита ли бе това? Той реши да изтъкне очевидното.

– Никой не иска нарочно да го ненавиждат. Това противоречи на човешката природа.

Тя само сви рамене и отново го погледна.

– Щом казваш.

Нима нямаше да спори? Раздразнен от безразличието й, Рейфиъл продължи:

– Много добре. Посочи ми една разумна причина, която да оправдава подобно отношение.

– Не ми се налага да се чудя дали са искрени. Просто знам, че не са.

– Да не би да казваш, че не вярваш на никого?

– Точно така.

– Предполагам, че включваш и мен в това число?

– Естествено. Ти ме излъга, както всеки друг.

– Не е вярно! – възмути се той. – Бях напълно честен с теб...

Рейфиъл млъкна, когато тя изсумтя.

– Каза, че ме караш до Лондон – определено се погрижи да остана с такова впечатление. Това не беше ли лъжа?

Той се изчерви като обвиняем на подсъдимата скамейка.

– Това беше изключение, което трябваше да ми спести истериите ти, докато стигнем тук.

– О, разбирам, фактът, че ми попречи да потърся помощ и ме доведе на място, което е толкова отдалечено, за теб е просто удобство? Едно

изключение или няколко – има ли значение?

Лицето му се зачерви още по-силно.

– Извинявам се, че те подведох, воден от мисли за собственото си удобство, но не се извинявам, че се мъча да ти помогна.

– Не е нужно да се извиняваш и за лъжата си. Аз самата често лъжа.

– Това ли е твоят недостатък номер три?

– Не, аз определено не съм лъжкия по природа. Правя го нарочно. Недостатъците ми са нетърпение и избухливост и върху тях нямам контрол. Върху маменето имам.

– Значи не го разглеждаш като отрицателна черта на характера си?

– Не бъди лицемер и си кажи, че ти точно така го виждаш.

– Всъщност да. Предполагам, че там е разликата помежду ни. Предпочитам честността, а ти – безчестието.

– Не го предпочитам – натърти тя, но после призна: – От време на време ме мъчеха угризения.

– И кое те промени?

– Всички около мен лъжеха. Всъщност затова Мейвис беше единствената приятелка, която някога съм имала. Само на нея можех да разчитам за честно мнение – поне докато не я нараних.

– Искаш ли да поговорим за това? – деликатно попита Рейфиъл.

– Не – категорично отвърна тя.

След като си беше признала, че не се притеснява да лъже, той се зачуди дали досега изобщо му е казала истината. Плашеща мисъл. Ако е решила да го лъже, за да я върне в Лондон...

– Не нараних Мейвис нарочно – поде тя, но избухна: – Божичко, и сам виждаш!

– Какво? – намръщи се той.

– Това е третият ми недостатък.

Сега Рейфиъл бе напълно объркан:

– Кое?

– Не мога да си държа устата затворена. Просто е нелепо как реагирам на мълчанието!

– И намираш това за недостатък? – разсмя се той.

– Разбира се, че да – подразни се Офелия. – Как ще се почувстваш, ако си научил интересен анекдот и искаш да го разкажеш подобавашо, но при мълчанието на слушателите директно стигнеш до същината? Така напълно ще отнемеш удоволствието от добрата история.

Сега Рейфиъл открито се смееше.

– В йерархията на недостатъците този заема много ниско

положение, драга.

– По една случайност аз не смятам така – обидено отвърна тя.

– Искала си да ми разкажеш анекдот?

– Не, просто илюстрирах с пример. Същото се случва, когато не желая да обсъждам нещо с някого.

– Ах, разбирам – ухили се той. – Добре, че ми каза. Но да се върнем на Мейвис.

– Не.

– Отново ли да замълча?

Тя го изгледа яростно. Този път той успя да съдържи смеха си. Офелия се поддаваше много лесно на закачки – точно като сестра му Аманда. Ала новата тема, която щеше да подхване, бе доста отрезвяваща.

– Според Мейвис ти си съсипвала човешки съдби. Това изявление пресилено ли е?

– Никак даже. Уверена съм, че много от мъжете, които отблъснах, мислят, че съм съсипала живота им с отказа си. Дънкан бе единственият на обратното мнение. Според него бракът с мен бил по-лош от ада. Аз си мислех същото за брака с него, след като дядо му изтъкна каква робия ще е животът в Съмърс Глейд.

– Наистина ли не си подготвила компрометиращата ситуация, в която Мейвис ви е заварила?

– Не, но не оставай с погрешни впечатления. В онзи момент бях готова да се омъжа за Дънкан, само и само всичко да приключи. Бях решила, че поне баща ми ще е доволен. Също така смятах – погрешно, както се оказа впоследствие – че Дънкан ще ме пожелае, след като преглътне обидата, която му бях нанесла, наричайки го варварин. Ако знаех колко му е противна идеята за такъв брак, вероятно щях да наглася подобна компрометираща ситуация.

Сега Рейфиъл бе поразен.

– Нещо в думите ти не те ли смущава? – грубо я попита той.

– При положение, че той щеше да е доволен накрая? Не мисля.

Той поклати глава, но призна:

– Предполагам, че не мога да те обвинявам за разсъжденията ти, тъй като жените са устройвали брачни капани на мъжете от зората на историята. За мен лично това са най-долни машинации, но както сама разбираш, това е мъжката гледна точка.

– Естествено. Не съм и очаквала друго. Но след като така и така сме повдигнали въпроса, знай, че нямаше да направя подобно нещо, ако подтирах, че Дънкан няма да бъде щастлив с мен.

Можеше ли да ѝ повярва? Предполагаше, че може, предвид на това, което вече бе признала.

– Сега нека аз ти задам един въпрос – продължи тя и го погледна съсредоточено. – Ако бях авторът на тези долни машинации, по какво щях да се различавам от теб, който ме държиш като затворничка, докато не решиш, че съм се променила? Взел си нещата в свои ръце доста дръзко, без да ме питаш желая ли помощта ти. Е, не я желая. И така, Рейф, отговори ми, ако можеш. Каква е разликата?

Тя го гледаше изключително самодоволно. Вероятно си мислеше, че го е хванала натясно.

– Виждам приликата, но виждам също, че на теб ти убягва по-широката перспектива. Ако хванеш в брачния капан мъж, който не те иска, и двамата ще бъдете нещастни до края на живота си. Няма спасение от такъв брак без сериозен скандал. Наистина ли можеш да сравняваш подобно нещо с няколко седмици, през които никой няма да бъде наранен или нещастен, а ти ще станеш по-добър човек?

– О, я върви по дяволите!

Той едва сдържа усмивката си.

– Можеш да ме прашаш там и където другаде искаш, драга, но ореолът на светец е твърдо закрепен около главата ми. Научи се да губиш с достойнство.

– Откъде-накъде? – гневно отвърна тя. – Какво значение има още нещо към адски дългия ти списък с мои прегрешения? От мен да знаеш, че не си ангел! Ти си възплъщение на дявола!

– Пак тази твоя избухливост, Фелия. Сега моментът е отличен да работиш върху самоконтрола си. Не мислиш ли?

Тя му се усмихна чаровно. Интересно как успя, при положение, че очите ѝ го пронизваха като кинжали. Тонът ѝ обаче беше саркастичен:

– Дали мисля? Какво обсъждахме? А, да, колко човешки съдби съм объркала.

Тя рязко се изправи от канапето и закричи напред-назад, което го разсея. Гледката на полите ѝ, които се полюшваха на нейното дупе...

– Коя е тази? – Офелия спря и се взря в портрета над камината.

Рейфиъл неохотно отклони поглед от нея.

– Баба ми Агата – рече, проследявайки погледа ѝ.

Тя повдигна вежда и подигравателно се усмихна.

– Жената, от която дядо ти е бягал като попарен?

– Не, жената, към която дядо се стремеше телом и духом. Всъщност когато татко и лелите ми пораснали, често я водел тук, за да се

усамотят.

– Извинявай – рече тя и това го потресе. – Само те дразнех. Предполагам, че ми иде отвътре.

Действително изглеждаше разкайна и Рейфиъл реши да я развесели.

– Историята на този портрет е много интересна. Веднъж яздох покрай реката, когато забелязах, че някакъв човек се опитва да се удави.

– Имаш предвид да плува?

– Хм, отначало и аз така си помислих. В края на краищата денят бе топъл. Той обаче упорито се опитваше да се удави, но това не му се удаваше. Непрекъснато изплуваше на повърхността! Не виждаше дънера, който се носеше към него. Изкрещях му да се пази. Той не ме чу и дървото го завлече надолу.

– Спасил си го, нали?

– За негова ярост – захили се Рейфиъл. – След като изплю всичката вода, с която се беше нагълтал, се опита да ми раздаде няколко крошета. После си изплака мъката и ми обясни защо съм му направил лоша услуга, като съм го измъкнал от водата. Оказа се, че той е художник, който отказвал да се занимава с каквото и да е друго, за да си изкарва хляба. Гладувал, защото никой не желаел да купува картините му. Глупакът живееше в селце, където никой не можел да си позволи творбите му, но изобщо не се беше сетил да се премести другаде.

– Значи си му поръчал да нарисува баба ти, за да помогнеш на финансовото му състояние?

– Всъщност не. Той забеляза миниатюрата на баба ми, която носех, и ми нарисува портрета ѝ като подарък. Аз само го отведох до близкия град, където сега той е толкова прочут, че не може да се отърве от поръчки. Но наистина е талантлив. – Рейфиъл махна към картината. – Разбрах го веднага, щом зърнах картината. Миниатюрата не показваше характера на Агата, но приятелят ми го бе уловил с очите си на истински творец. Според баща ми този портрет отразява почти съвършено образа ѝ, каквато била на младини. Исках да го окача в Норфорд Хол, но баба тъгуваше, докато го гледаше.

– Защо, след като приликата е толкова голяма?

Рейфиъл повдигна рамене.

– Загубена младост и така нататък. Агата остарява.

Офелия отново седна при него на канапето. Вече изглеждаше спокойна.

– Ще продължаваш ли да твърдиш, че не си объркала ничия съдба? – попита Рейфиъл, след като се прокашля леко, преди да се върне на

този въпрос.

– Напротив. Очевидно съм объркала живота на Мейвис. Трябваше да я остави да си троши главата с онзи тъпак. Сигурно щеше да е много щастлива с неверен съпруг, или поне по-щастлива, отколкото е сега.

– Доколкото разбрах, ти си й го отнела.

– Нищо не съм й отнемала. Нямах дори шестнайсет, когато той ме помоли да стана негова жена. Тогава още дори не беше виждал Мейвис! Александър стана много досаден – непрекъснато се опитваше да ме целува – и накрая помолих мама да го изключи от списъците си за гости, което тя и направи. Затова той започна да ухажва най-добрата ми приятелка. Това му донесе покани за същите приеми, които посещавахме двете. Той ми призна, че всичко е било само за да се добере до мен.

– И ти не си й казала?

– Разбира се, че й казах, и то неведнъж. Тя само се смееше. Отказваше да чуе лоша дума за него, толкова беше влюбена. Накрая му позволих да ме целуне в една стая, където знаех, че тя скоро ще влезе. Мейвис отказваше да ме послуша и затова й дадох нагледно доказателство.

– Това сигурно е сложило край на приятелството ви.

– За известно време. Тя се разплака. Наговори ми истински гадости. Но после се върна и каза, че е разбрала и че ми е простила.

– Очевидно не е било така.

– Очевидно – сломено прошепна Офелия. – Вече отношенията ни не бяха същите.

Страданието, изписано на лицето й, го караше да се чувства като негодник. Рейфиъл искаше тя да си плати за сторените злини, но си личеше, че трагедията на Мейвис не е сред тях. Беше загубила приятелка заради опита си да й помогне.

В момента предпочиташе нейния гняв, който лесно можеше да се провокира:

– Ето, видя ли, че не е трудно да обуздаеш избухливостта си?

– Като събудиш в мен болезнените спомени? Не, благодаря.

Офелия стана и бързо излезе от стаята. Рейфиъл не се опита да я спре. Току-що му беше дала много теми за размисъл и що-годе задоволителни обяснения на всеки от греховете, в които я обвиняваше. Разбира се, той бе запазил най-тежкото си обвинение за накрая: ужасяващото й отношение към една от най-сладките и добри жени, които познаваше – Сабрина Ламбърт.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Офелия стигна само до горната площадка на стълбището. Седна там. Не искаше да вижда Сейди, която сигурно беше в стаята ѝ и щеше да я попита защо е толкова нещастна. Не искаше да разговаря с никого освен с Рейфиъл. Всъщност очакваше той да я последва и да ѝ се извини. Даваше му този шанс, като не се прибираше, но само се изложи. Той не тръгна след нея.

– Какво си се умислила, момиче?

Беше чула стъпките по коридора, но се надяваше, че това е някой от прислужниците. Уви, нямаше късмет.

Тя се изправи и се обърна към лелята на Рейфиъл:

– Не ви трябва да знаете.

– От време на време човек трябва да се бърка в чуждите работи.

Офелия леко се усмихна:

– Вашият племенник е невъзможен. Той е властен и надут пуяк, който отказва да се вслуша в гласа на разума.

– Смятах, че те е очаровал. Той може да бъде много чаровен с дамите.

– Да, може би в някой друг живот – изсумтя Офелия. – Намирам го чаровен като грухтящ нерез.

Есмералда прихна, но девойката остана сериозна. Не виждаше нищо смешно в изказването си.

– Нека ви задам един въпрос, лейди Есме. Щях да ви попитам още вчера, но Рейф ме убеди, че ще си загубя времето, защото сте в неговия лагер. Но дали е така? Наистина ли можете да намерите извинение за действията му – да ме държи тук, когато искам да си замина за Лондон?

– Той ме увери, че родителите ти много ще се зарадват на краткия ти престой тук. Преувеличил ли е?

– Не, не е. Не се и съмнявам, че много са се развълнували на поканата му. Но нима няма значение какво мисля аз по въпроса?

Есмералда я изгледа.

– Достатъчно ли си зряла, че родителите ти да вземат предвид твоето мнение? Или пък още разполагат с пълна власт над теб и то не ги интересува? Ако си достатъчно зряла да взимаш решения, момиче, аз ще те заведа до Лондон, ако такова е желанието ти.

Офелия въздъхна горчиво:

– Още не съм пълнолетна. Това е толкова несправедливо. Достатъчно съм голяма да се омъжа, но не съм достатъчно голяма да кажа за кого искам да се омъжа. Излиза, че съм достатъчно зряла да раждам деца, но не и да избира техния баща.

– Не се учудвай, че няма да се съглася с теб. Разбира се, сега, когато сама взимам решенията, ми е много лесно да го кажа. Но те разбирам и признавам, че на твоята възраст изпитвах същото. Когато открих мъжа, с когото пожелах да свържа живота си, се чувствах много разстроена, че не мога да го имам без благословията на баща ми. Понеже любимият ми беше шотландец, имаше възможност баща ми да каже: „В никакъв случай, намери си някой добър английски момък.“ Това не се случи, но възможността съществуваше, а аз не бих могла да променя нещо.

– Можехте да избягате с любимия си.

Есмералда прихна.

– Скандалите не са ми в кръвта, момиче. Не нарушавам правилата и не предизвиквам търпението на обществото.

– Нито пък аз – каза Офелия.

– Но би искала – отсече Есмералда. – Там е разликата.

Момичето не можеше да отрече последното.

– И все пак това положение е възмутително.

– Племенникът ми е добронамерен. Той обича да помага на хората. Обикновено не се двоуми, когато трябва да свърши нещо, и не му е за пръв път да използва нестандартни методи. Когато скиташе из Европа, това не бе обичайното пътешествие на богат аристократ. Той спасил групичка сирачета от побоища и малтретиране, когато едно от тях се опитало да го ограби и обяснило, че краде, за да измъкне сестричката си от ужасното сиропиталище. Отне му половин година, но Рейфиъл настаня тези деца в добри домове. Освен това помогнал при евакуацията на един наводнен френски град. Според Аманда, на която той пишеше за всичко, спасил няколко живота. Това са само някои от примерите как действа, когато прецени, че може да помогне.

Нима Офелия трябваше да се чувства спокойна?

– Но аз не съм го молила за помощ! – извика тя.

– Не, но той твърди, че си забъркала голяма каша на приема в Съмърс Глейд. На твое място бих искала да се погрижа такова нещо да не ми се случи втори път.

– Имам няколко недостатъка – заяви Офелия. – Не отричам.

– Е, никой не е съвършен, момиче.

– Но аз може би леко прекалявам.

– Леко, а? – засмя се Есмералда. – Тогава няколко урока по самоконтрол няма да ти дойдат в повече. Само колкото да се попромениш, не повече.

– Но как мога да овладяя нещо, което не се поддава на овладяване?

– Като си прехапеш езика. – Старата жена говореше от жизнен опит.

– Но вие не сте избухлива – усмихна се широко Офелия.

– О, да, но навремето бях същинско буре с барут.

– Нима?

– Да. Съпругът ми се забавляваше безкрайно, тъй като е шотландец, а шотландците такива неща не ги плашат!

Офелия се засмя. Смехът привлече Рейфиъл, който излезе от салона.

– По-добре ли се чувстваш? – попита, когато я видя, че говори с леля му и очевидно е в много по-ведро настроение.

– Ни най-малко – намръщи му се тя.

Той я изгледа и се върна в салона. Есмералда изцъка с език.

– Ама ти наистина настръхваш, щом той е наблизил!

– Даже не му се налага да се старее – понижи глас Офелия, да не би Рейфиъл да ги чуе. Но после се поправи: – Не, връщам си думите назад. Той изглежда се старее да ме изкара от нерви.

– Може би стратегията му е такава? Да ти помогне да се справиш с избухливостта си.

– В такъв случай племенникът ви не е добър стратег.

– А ти изобщо опитваш ли да се промениш? Да загладиш този див нрав?

Офелия въздъхна.

– Всъщност имам напредък. Престанах да пиця.

Есмералда се засмя, но след малко стана сериозна.

– Нека те попитам нещо: защо не желаеш да си тук? Един от най-личните ергени в Англия се опитва да ти помогне. Мисля, че можеш да извлечеш сериозно предимство от това.

– Няма.

– Защо не? Той се помъчи да ми обясни, че не го харесваш, но не виждам как е възможно човек да не хареса това момче. Той е богат, остроумен, красив и произхожда от едно от най-старите семейства в страната. Нищо, че съм му леля, не преувеличавам.

– Неприятно ми е да го изтъквам, но всъщност сте предубедена. Кое то е напълно разбираемо предвид роднинската ви връзка. Нищо от

това, което посочихте, няма значение, защото той просто няма право да се намесва в живота ми!

Есмералда се намръщи.

– Значи няма да му сътрудничиш и да извлечеш полза от грижата му за теб?

Офелия въздъхна отчаяно:

– Може би не си личи, но аз му сътруднича. Това е единственото, което успях да измисля, за да се върна по-бързо у дома.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

– Аманда! Какво, по дяволите, търсиш тук?

Последният човек, когото Рейфиъл очакваше да види, беше по-малката му сестра. Тя никога преди не беше идвала в Олдърс Нест, но ето че сега стоеше пред вратата на салона и бодро изгупваше снега от палтото си. Преди час отново бе започнало да вали, точно след като Офелия го беше оставила сам. Аманда не обичаше снега, но Рейфиъл се съмняваше, че изглежда гневна точно поради тази причина.

Тя го удостои с яден поглед.

– Какво правя тук? Пропуснах един много хубав бал, за да дойда тук и да разбера ти какво правиш. Трябваше да ме последваш в Лондон. Защо не дойде?

– Никога не съм казвал...

Тя обаче не беше свършила:

– Всички питат за тебе. Приятелките ми бяха доста разочаровани от отсъствието ти.

– Предупредих те, че повече няма да те придружавам по балове. В Съмърс Глейд беше за последно. Имаме безчет братовчеди и две лели, които живеят в Лондон. Толкова придружители би трябвало да ти стигнат, драга. При това положение присъствието ми в Лондон надали е от значение, нали?

– Да, но всички искат да те видят.

Рейфиъл вдигна вежда.

– Под „всички“ сигурно трябва да разбирам онова котило от хихикащи дебютантки, които наричаш свои приятелки?

– Ами, да, те те обожават както всички жени.

– Не всички – поправи я той, мислейки за гостенката си. – Свали си палтото. Тук е доста топло. Или няма да поостанеш?

Тя пропусна покрай ушите си обнадеждената нотка в тона му. Изпъшка, запъти се направо към камината и протегна ръце към огъня.

– Още няма да се събличам, но все пак благодаря. Не крия, че премръзнах. Въглищата в мангала не стигнаха за такова дълго пътуване и той угасна преди около два часа. С прислужницата ми трябваше да се увием в одеялцето, но пак не успяхме да се стоплим. Защо, по дяволите, имаш само едно одеялце в каретата си?

– Защото мангалът обикновено поддържа такава топлина, че и едно

одеялце е напълно излишно. Дошла си тук с моята карета?

– Разбира се. Нямам своя карета. Нали на жените не им трябвали карети? Не че татко няма пет карети в Норфорд Хол, които можех да използвам, ако бях тръгнала оттам. Но аз пристигам направо от градската ти къща в Лондон.

Преди да срещне Офелия, той честно можеше да заяви, че сестра му е най-красивото момиче на света. Не мислеше така от семейна лоялност. Това бе истина. С русата си коса, един нюанс по-тъмна от неговата, с огромните си очи, сини като метличини, и фината си костна структура, никой не се съмняваше, че тя ще засенчи всички дебютантки в Лондон. Но преди приема в Съмърс Глейд никой от семейството му не беше виждал или чувал за Офелия Рийд. И никоя девойка, в това число и Аманда, не можеше да се съревновава с нейната красота.

– Освен това се изгубихме – промърмори сестра му.

– Така ли? Колко интересно.

– Ни най-малко!

– Може би сте се изгубили, защото снегът е покривал пътя?

– Не, единствено заради снега успяхме да те намерим. Накрая открихме следи от карета в снега и ги последвахме. Но аз предполагам, че кочияшът ти вече е идвал тук. Едва след като се загубихме, той си призна, че работи отскоро за теб и никога през живота си не е бил толкова далече на север. Този противен тип можеше да ми го каже по-рано.

– Повечето ми слуги са нови, Манди. Запазих твърде малко от старите, когато потеглих за Европа. Сега ми кажи как разбра, че съм тук.

– Предположих, че си се прибрал в Норфорд Хол. Изпратих лакея ти да провери какво те задържа и той се върна с новината, че изобщо не си ходил там след Съмърс Глейд, но си ги предупредил, че ще бъдеш в Олдърс Нест. Не можех да повярвам на ушите си. Защо си избрал да дойдеш точно тук? И то по това време на годината?

– Защо не – сви рамене Рейфиъл.

– Но така ще изпуснеш сезона!

Той се засмя тихичко.

– Сезонът не ме вълнува. Ти си търсиш с кого да минеш под венчило, не аз. Намери ли нещо?

Аманда го изгледа сърдито.

– Не. Половината мъже, към които проявявам интерес, дори не ме поглеждат.

– Ама че опашата лъжа! – прихна Рейфиъл.

– Благодаря ти за гласуваното доверие, братко, но това е самата

истина. Всички те говорят за онази надменна Офелия Рийд и се чудят защо още не се е върнала в Лондон. Новината, че не се е омъжила за Дънкан Мактавиш скоро плъзна из града. Известно ли ти е защо?

– Решиха, че не си подхождат – задоволи се да каже Рейфиъл.

– Какво разочарование.

– Защо?

– Не се прави на по-тъп, отколкото си, Рейфиъл. Толкова е очевидно! Защото сега тя отново е сред конкуренцията, а съвършените мъже и бездруго са твърде малко.

Той се усмихна на думите ѝ.

– Нима е нужно съпругът ти да е съвършен?

– Разбира се, че не, макар малко съвършенство да не вреди никому.

Но сега отново съм втора на опашката и не мога да си избира мъж преди нея.

– Суета и завист в едно изречение. Как не те е срам, Манди!

– Не ме дразни – изчерви се тя. – Тук става въпрос за живота ми.

– Не, тук става въпрос за нетърпението ти. Ако просто се отпуснеш с мисълта да се забавляваш на първия си сезон, точният мъж ще се появи, преди ти да го осъзнаеш.

– И ще се влюби в нея, не в мен! – сприхаво измърмори тя.

– Ти май наистина ѝ завиждаш, а?

Аманда въздъхна горестно.

– Не мога да се удържа. Божичко, тя е толкова красива, че чак сияе!

Направо ме заслепява!

Той сподави смеха, предизвикан от коментара ѝ, и простичко каза:

– Съгласен съм.

Тя примигна уплашено, а очите ѝ се присвиха.

– Да не си ми казал, че и ти си запленил от нея!

– Няма.

– Добре, защото като човек тя не струва. Определено не е подходяща за теб. Тя е празноглава, зловна и прекалено горда.

– Това ли е последната клюка по неин адрес? – любопитно попита той.

– Не, това е единствената клюка по неин адрес. Сега тя отново е на брачния пазар и повечето ергени са изпаднали във възторг. Това е мое лично наблюдение от срещата ми с нея в Съмърс Глейд. Знаеш ли, тя имаше наглостта да заяви, че там си губя времето! А когато го каза, дори не беше сгодена повторно за Мактавиш. Просто беше абсолютно сигурна, че той ще я приеме обратно.

– По една случайност ти наистина си губеше времето там. Дънкан вече беше влюбен в съседката си Сабрина. Само му бе нужно известно време да го проумее.

– Е, браво на него! Значи затова двамата с Офелия пак са скъсали?

– Донякъде. Но и двамата не искаха да се женят, идеята беше на семействата им. Ето защо бяха доволни да се измъкнат от натрапения им брак. Сега си свали палтото, изпий чаша чай и се прибирай къщи.

– Не бъди такъв досадник, Рейф. Забрави ли, че ме покани да прекарам сезона с теб?

– Не и тук.

– Не, разбира се.

– Даже не и с мен – поправи я той. – Поканата беше да използваш градската ми къща, тъй като татко няма къща в Лондон. Нямах предвид, че ще прекараме сезона заедно.

– Е, ама и теб си те бива! – изфуча тя. – Предположих, че ще си там. Така се бях затъжила за теб! Почти две години скиташе из Европа! Мислех, че сега ще искаш да прекараме малко време заедно.

– Обещавам ти го, но след като се върна в Лондон.

– Но кога ще се върнеш? Още не си ми обяснил какво правиш в това забравено от Бога място.

– Не ти ли хрумна, че може би имам гостенка?

Аманда пребледня.

– Боже милостиви, изобщо не ми хрумна! Толкова съм притеснена! Ще тръгна веднага, щом се стопля.

– Добре.

– Добре ли?! Няма ли да се помъчиш да ме убедиш поне да пренощувам?

– Изобщо нямам такива намерения. Имаш време да стигнеш до странноприемницата преди мръкване.

Тя въздъхна и най-накрая свали палтото си. Седна до брат си на канапето. Извади купчинка писма от джоба си и му ги подаде.

– Донесох ти пощата, в случай че нещо се окаже важно.

– Искаш да кажеш, че си се надявала някоя покана за бал да ме заинтригува. – Той прегледа набързо писмата. Само това от бащата на Офелия привлече вниманието му. Отвори го и прочете точно това, което бе очаквал.

– Не отричам – съгласи се Аманда и незабавно се върна на предишната тема: – Обаче не е чак толкова рано. Странноприемницата, в която нощувах, е на шест часа път оттук.

– Да, но не забравяй, че тогава си се загубила.

Аманда отново въздъхна:

– Много добре, четири часа път. Но докато стигна, почти ще се е мръкнало. Бих предпочела да тръгна утре рано сутринта. Коя е тя? Познавам ли я?

Последните въпроси бяха изречени внезапно, без съмнение с надеждата да го свари неподготвен. Не се получи. Рейфиъл само можеше да се надява, че Офелия няма да реши да се появи точно в този момент.

– Да, познаваш я. Но си избий от главата да разбереш коя е. Това, драга, не ти влиза в работата. Обаче не е каквото предполагаш. Не съм превърнал Олдърс Нест в местенце за любовни игри.

– Да, разбира се – иронично подхвърли тя. – Отиваш с жена в далечно имение, което би могло да се намира в друга страна, и твърдиш, че всичко е невинно?

– Точно така. Леля Есме се грижи за репутацията на дамата.

– Нима? – радостно възкликна Аманда. – Чудесно, не съм я виждала от цяла вечност. Сега наистина трябва да ми позволиш да ви погостувам.

– Видя я само преди два месеца на татковия рождения ден. И няма да...

Рейфиъл се сепна и погледна през прозореца. Преди Аманда да нахлуе, четеше книга и не беше видял пристигането на каретата ѝ, но сега съвсем ясно виждаше заминаването ѝ.

– Манди, нали това не е някой номер да ме накараш да се върна в Лондон? – обвини я той. – Ти ли отпрати каретата?

Тя отвърна възмутено:

– При положение, че не съм в нея? Твърдо не.

– По дяволите! – изруга той и скочи от канапето.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Офелия толкова се безпокоеше дали ще успее да избяга, че чак по-късно осъзна колко студено е в каретата. Не се уплаши, когато откри в мангала само студена пепел, но след като се разтърси под седалките, се обезпокои. В каретата нямаше дори въгленче.

Но поне имаше одеялце. Тя бързо се загърна в него. Дали топлината му щеше да е достатъчна? Напомни си, че сега нейното удобство няма значение и че кочияшът мръзне повече от нея. Не беше нужно да го подканва да бърза. Вече му беше изяснила, че скоростта е от първостепенно значение.

Все още не можеше да повярва, че е на път към дома. Ала нейното безкрайно задоволство и триумфът, който изпитваше, нямаха нищо общо с факта, че се прибира къщи. Важното бе, че е надхитрила Рейфиъл!

Докато слизаше по стълбите, чу гласове от салона. Едва не влезе вътре, убедена, че е чула гласа на Аманда, не на Есме. Късметът ѝ се усмихна и Офелия навреме се досети, че ако това е Аманда, то тя е дошла с карета. А тази карета сигурно още беше навън, с впрегнати коне – идеалното средство за бягство.

Ала не можеше да поеме риска да се промъкна покрай отворената врата на салона, нито пък да се качи в каретата по дневна рокля. Ето защо изтича нагоре по стълбището за палтото и чантичката си, после се спусна по задното стълбище за прислугата. Надяваше се да открие Сейди в кухнята. За съжаление не я намери. Нямаше представа къде може да е камериерката ѝ по това време на деня. Зачуди се дали да потърси Сейди с риск да пропусне шанса си за бягство, или да потегли без нея, изпълнена с разумната увереност, че Рейфиъл ще я изпрати до Лондон?

Наистина не ѝ оставаше кой знае какъв избор. Това бе единствената ѝ възможност да се измъкне от Олдърс Нест, при това даже не бе сигурно, че планът ѝ ще успее. Трябваше да действа незабавно, преди конете да бъдат разпрегнати, както се бе случило предишния път.

Тя се промъкна през кухнята, докато готвачката беше заета да търси някакви провизии в килера, и излезе от задната врата. Точно навреме! Новата карета бавно се движеше към конюшната.

Не беше осъзнала, че леко вали сняг. Първият сняг се топеше, когато температурите отново паднаха, така че сега имаше поледица, но дори

това не я разколеба.

– Чакай! – извика тя на младия мъж на капрата.

Той я чу и спря. Дори скочи на земята и се приближи към нея, защото Офелия вървеше бавно, като внимаваше да не се подхлъзне на леда под навалелия снежец. Вероятно щеше да ѝ свали шапка, ако носеше такава, а не беше омотан с вълнени шалове под допълнителната наметка. Изражението му беше типично за повечето мъже, които я зърваха за пръв път – зашеметено и невярващо. За да го замае още повече, Офелия му се усмихна ослепително.

– Нуждая се от човек, който да ме закара до Лондон. Ще можете ли да ми помогнете?

На младия мъж му трябваше почти цяла минута, за да се съвземе. Наложил се тя да повтори молбата си. Най-накрая той се намръщи и изрече със съжаление:

– Не мисля, че мога, госпожице, не и без позволенията на лорд Лок. Това е неговата карета.

– Как се казваш?

– Албърт, госпожице.

– Двайсет лири ще те накарат ли да размислиш, Албърт?

Той потрепери.

– Това са страшно много пари за човек като мене, но ако потегля с каретата, ме чака я уволнение, я тъмница.

Нетърпението ѝ нарасна. Рейфиъл можеше да се покаже всеки момент и тогава – сбогом, Лондон.

– Няма да те арестуват – увери го тя. – Обещавам ти.

Той продължаваше да се мръщи.

– Доведох тук сестра му. Тя вероятно ще се завърне у дома след няколко дни. Добра и любезна госпожица е. Сигурно ще ви позволи да се върнете с нея.

– Това не ме устройва. Налага се да замина незабавно. Петдесет лири!

– Сегашната работа не ми харесва – призна младежът. – Цаних се през лятото, когато не беше тъй зле. Зиме обаче предпочитам да работя нещо вкъщи. Обаче петдесет лири... не ми се рискува да ме изхвърлят на улицата.

Глупости! Това бяха повече пари, отколкото той можеше да заработи за три години.

– Сто лири – нетърпеливо изрече тя.

– Къде ще желаете да отидете? – попита той и моментално отвори

вратичката.

– В Лондон. С пълна скорост. Говоря сериозно. Бързината е задължителна.

– Не се тревожете, госпожице. Ще препусна към най-близкия хан, където в огнището пращат весели пламъци. То се е видяло, че тук няма да мога да се постопля. Нали може да спрем в хана?

– Да, разбира се – отвърна тя. Предполагаше, че за това ще плати толкова висока цена. Човекът просто искаше да избяга от студа. – Не очаквам да караш през нощта.

Добре, че предварително му беше казала да побърза. Зъбите й тракаха от студ. Вероятно в каретата не би могло да стане по-студено, но Офелия съвсем се вцепени, понеже седеше неподвижно от няколко часа. Кадифеното й палто бе толкова тънко, че одеялцето не й беше от голяма полза. Колко им оставаше, преди да достигнат град и топъл хан? Вероятно не повече от час-два, като се имаше предвид безразсъдната скорост, с която се движеха.

Поне Рейфиъл нямаше да успее да я спре. Беше се погрижил никой, включително и той самият, да не може да напусне Олдърс Нест незабавно, когато бе скрил конете. При тази мисъл тя се усмихна подигравателно: колко ли щеше да се раздразни, като открие бягството й! Ако отседнеха в хан, вероятно щеше да я намери на сутринта, но щеше да е хвърлил усилията си на вятъра. Тя щеше да се намира сред хора, които не го познаваха и нямаше да го оставят да вкара пищяща жена в каретата си, а Офелия определено можеше да пиши.

Жалко, че трябваше да остави Сейди, а също каретата си и гардероба си. Но пък Рейфиъл вече нямаше да има повод да седи в Олдърс Нест и щеше да използва каретата й, за да заведе всички по домовете им. А ако откажеше да й върне каретата, е, щеше да умува за това вкъщи, когато е сигурна, че веднъж завинаги е видяла гърба на този проклетник.

Това беше последната й мисъл, преди да тупне от седалката на пода. Замислена, тя не забеляза, че каретата се е килнала на една страна. Все пак подът бе безопасно място, докато каретата подскачаше в канавката.

Едва успя да се изправи на колене, когато ужасеният Албърт отвори вратичката:

– Добре ли сте?

– Даже нямам и синина – успокои го тя. – Само не ми казвай, че заседнахме в канавката.

Лицето на момъка почервения.

– Кълна се, че не видях дупката. Ако не бях пришпорил конете тъй бясно, кой знае, може би щях да я видя, а може би не. С този сняг нищо не се знае.

– И?

– Когато изскочи от дупката, колелото изгуби тяга и се изплъзна от оста. Канавката не изглеждаше толкова близо, но очевидно съм грешал. И тогава се строши.

– Кое?

– Колелото – смутено отвърна той. – Отчупи се при падането.

– Конете добре ли са?

– Да, госпожице.

– В такъв случай могат да издърпат каретата обратно на пътя.

– Да, но доникъде няма да стигнем с това строшено колело. Уф, да плюя на скапания си късмет!

„И да плюеш, и да не плюеш, все едно“ – помисли си Офелия с въздишка. Като се замислеше, нареждането ѝ да пришпорва конете в такова време беше глупаво. Но в случая умуването беше полезно за предотвратяване на бъдещи катастрофи и с нищо не ѝ помагаше да намери изход от сегашното им положение.

– Какво би направил в такава ситуация? – попита тя.

– Щях да взема ново колело.

– Ами хубаво, какво чакаш.

– Не може да се каже, че сме близо до града. Докато се върна, може да се стъмни.

Първата ѝ мисъл беше, че не иска да остава сама в този пущинак, особено вечерта. Но алтернативата беше да се опита да яхне някой от конете без седло, а тогава нищо чудно да падне, да си счупи нещо и да се озове в още по-тежко положение. Или пък да чака времето да се оправи и междувременно да замръзне? Или пък да чака Рейфиъл да се появи и да злорадства над мъката ѝ? Ако изобщо се появише, де. Нищо чудно да беше решил, че тя е безнадежден случай и е излишно да си хаби „помощта“ за някого, който очевидно не я желае.

– Не губи повече време – каза тя.

Надяваше се, че не е допуснала още една грешка.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Снегът падаше на едри парцали и Рейфиъл едва виждаше на шест метра пред себе си. Ако вятърът беше малко по-силен, щеше да го нарече виелица, но, слава Богу, в момента нямаше вятър, а нещо като течение, което ясно го караше да усеща колко е студено – и което го навеждаше на пораженски мисли. В крайна сметка, като се вземеше предвид колко време беминало, докато доведе коня от дома на Бартоломео, да го оседлае, да вземе въглища за празния мангал, не очакваше да настигне Офелия, преди тя да се е добрала до най-близкия град. Просто искаше да я открие, преди да е стигнала до Лондон, но това можеше да стане и утре, след спирането на снега – ако е рекъл Господ.

За малко да подмине каретата в канавката. Покрита със сняг, тя се сливаше с околния пейзаж. Вниманието му беше привлечено от конете. Снегът не се задържаше в топлата им, тъмна козина. Като видя килнатото возило, се уплаши. Чувството бе невероятно силно. Веднага щом осъзна, че един кон от впряга липсва и че каретата само е наклонена, си даде сметка, че няма пострадали. Офелия и кочияшът очевидно бяха решили да продължат заедно на един кон.

Това беше единственото му заключение и той не възнамеряваше да слиза в канавката, за да проверява. Но знаеше, че няма да се успокои, преди да се увери с очите си, че предположението му е вярно. Скочи от коня и отвори вратичката на каретата. Вътре имаше само някакъв вързоп... „Защо, по дяволите, имаш само едно одеялце в каретата си?“ – Гласът на Аманда отекна в съзнанието му. Едно одеялце не можеше да направи такава голяма купчина.

– Боже милостиви! – избухна той. – Оставил те е да замръзнеш! Къде е негодникът?

Офелия подаде глава изпод одеялцето. Той забеляза, че тя не си носи шапката. Дори елегантната ѝ прическа беше развалена. Нима бе разпуснала косата си? Така се беше свила на седалката, че одеялцето я покриваше изцяло.

– Отиде за ново колело.

Рейфиъл седна до нея и погледът му попадна на студения мангал.

– Знаеше ли, че те оставя на студено?

– Вероятно не – отвърна тя и изведнъж му се сопна: – Затвори проклетата врата!

Той се протегна да изпълни командата ѝ, но в каретата продължаваше да е кучешки студ. С всеки дъх от устата му излизаше облаче пара.

Сега, след като си имаше компания, Офелия спусна крака на пода и бавно се изправи. Одеядцето наистина беше миниатюрно. С него човек можеше най-много да си завие краката. Тя отново го разстла в скута си. Ръцете ѝ бяха без ръкавици. Косата ѝ беше разпусната, а дължината ѝ бе невероятна. Един кичур се накъдри в скута ѝ, до заключените ѝ ръце. Пръстите ѝ трепереха от студ. Той се ядоса: как беше допуснала да се изложи на такава опасност!

– Къде са ти маншонът и шапката? – запита той властно.

– Не бяха с палтото ми. Нямах време да ги потърся.

Изрече го толкова превзето, че Рейфиъл съвсем се ядоса.

– Мислех, че имаш повече здрав разум в главата си – нахвърли ѝ се той, докато сваляше своите си ръкавици и улови ръцете ѝ между своите, за да ги стопли.

Офелия не се опита да му попречи.

– Отчаянието ме тласна към глупост – простичко изрече тя. – Мислех, че с теб вече сме изяснили този въпрос.

– Ти не беше отчаяна. Просто се боиш от срещата с жената, която всички виждат в твоё лице. И какво се е случило с косата ти?

Тя измъкна едната си ръка и отметна непокорния кичур.

– Трябваше ми допълнително топлина за врата и ушите.

Било ѝ е толкова студено, че се е опитала да се стопли с косата си!

– Ще убия този идиот Албърт – изръмжа Рейфиъл.

– Не, обещах му сто лири.

– Това не е извинение. – Той грабна ръцете ѝ и ги опари с горещия си дъх.

– Сякаш не знаеш какво са сто лири.

Разумен аргумент, но той я погледна съсредоточено.

– Решена си изцяло да поемеш вината, а?

– Разбира се, че да... О, не! Ти ще я поемеш.

Той се развесели.

– Чудех се кога ще стигнеш дотам.

– Умник. Ако не упорстваше в желанието си да ме държиш затворничка, когато дори не разполагаш с позволение от родителите ми, когато само си приел, че го имаш...

– Имам го. Грижовната ми сестра домъкна цялата ми кореспонденция.

– Колко удобно: оправдан си по всички обвинения.

– Да, много удобно, особено като се има предвид, че не те опекохме на бавния огън.

Той я дразнеше. Тя изглежда се беше досетила, защото иначе щеше да избухне. Обаче споменаването на огън му напомни, че носи чувалче с въглища.

– Между впрочем, нося ти въглища. Ей-сега ще запаля мангала.

Той стана и се върна след няколко минути. Бързо запали огън. Обаче щеше да мине време, преди каретата да се затопли, а зъбите на Офелия тракаха от студ. Устните ѝ бяха посинели! На първо време трябваше да опита с нещо друго...

– Всъщност – подхвърли той, сякаш разговорът им не беше спирал – с теб имаме напредък. Вече не си толкова хаплива както в началото, а аз не съм видял доказателства за злоба. Сега не се безпокой, ще опитам нещо друго, за да стопля ръцете ти, защото въглищата няма да се разгорят достатъчно бързо.

Той разтвори балтона си, измъкна ризата си и положи ръцете ѝ върху гърдите си. Тя се опита да ги измъкне, но той ги притисна здраво към тялото си, въпреки че бяха ледени.

– Така нищо няма да стане – заяви тя. – Точно сега не можеш да се наречеш горещ.

– Тогава да опитаме следното. – Той пхна дланите ѝ под мишниците си.

– Малко по-добре, но не за дълго. Така само на теб ще ти стане студено.

– Вече ми е студено, драга. Навън вали сняг, ако искаш да знаеш. Но вероятно имаш право. Единственият начин да се стоплим и двамата е чрез физически упражнения. Кръвта трябва да се раздвижи във вените, телата – да се поизпотят.

Офелия го изгледа учудено.

– Това не е точно мястото за физически упражнения. Но не бих излязла навън, за да се разгъпча и да се поизпотя! Освен това аз никога не се потя – превзето добави тя. – Защото съм дама.

Той с огромно усилие се сдържа да не се засмее на тази нелепост.

– Имах предвид едно по-приятно упражнение. – Очите ѝ се разтвориха широко и в тях лумнаха пламъци, затова той побърза да добави: – Бъди спокойна. Не желая да се любим в каретата, когато навън е люта зима. Е, ако мангалът гореше по-силно...

Рейфиъл се ухили, за да ѝ покаже, че се шегува. Не искаше да я обезпокои или да я наскърби. Но просто не можеше да устои на

възможността да я подразни.

От самото начало въздържаше естествената си наклонност, защото бе ръководен от чисти подбуди. Беше я довел в Олдърс Нест, за да ѝ помогне, не да я прелъсти. Но от няколко целувки глава не боли, а и в момента това щеше да отклони вниманието им от студа.

Рейфиъл беше проявил въздържание – въздържанието на светец. Честно казано, не знаеше как е успявал да държи ръцете си далеч от нея, от тази възхитителна жена. Антипатията му помагаше до един момент, но щом започна да си обяснява някои нейни постъпки, чувствата му се промениха. Не можеше да каже, че я харесва, защото тя имаше още много да обяснява и да променя в отношението си към другите, но не беше нужно да я харесва, за да я желае.

А той я желаше, и още как!

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тя се беше свила на кълбо и дишаше силно в коленете си, за да стопли поне мъничко лицето си, тъй че не беше забелязала Рейфиъл, преди той да се обади. Не беше злорадствал, както бе очаквала. Не беше показал нищо друго освен загриженост и гняв, че е излязла неподготвена.

Офелия бе започнала да се бои, че кочияшът няма да се завърне днес. Особено ако стигнеше града чак по мръкнало. Но всичките ѝ страхове се разсеяха с пристигането на Рейфиъл. И за миг не се съмняваше, че той ще ѝ даде топлина и сигурност. Вече не я интересуваше, че бягството ѝ се е оказало неуспешно.

– Просто ще те целуна, Фелия. Гарантирам ти, че скоро няма да усещаш студа, а след няколко минути даже ще ти стане горещо.

Самата мисъл я сгря. Не че ѝ стана топло, но думите му я накараха да забрави студа. Искаше ѝ се наистина да я беше целунал, вместо само да приказва. Думите му предполагаха нейното съгласие, а тя предпочиташе да не признава нуждата си от неговия допир. Всъщност Офелия копнееше за устните му и беше разочарована, че той не бе предприел нищо след онази първа целувка в снега.

– Без съмнение говориш от личен опит?

– Разбира се. Страстта произвежда своя собствена топлина. Да пробваме ли?

Той искаше позволениято ѝ. Колко благородно от негова страна. Кога този мъж щеше да защити репутацията си на женкар, по дяволите?! Сигурно се опитваше да прелъстява само жени, които харесва, а той отдавна ясно бе показал, че тя не спада към тях.

– Непременно – въздъхна Офелия. – Готова съм на всичко да се стопля.

– На всичко? – ухили се той.

– Почти на всичко.

Но когато се доближи, той още се хилеше. После устните им се докоснаха. Неговите не бяха студени, нейните – по всяка вероятност да. Но не за дълго. Ала Рейфиъл не я докосваше по никакъв друг начин, сякаш нарочно се въздържаше. А може би не искаше наистина да я целува! Тя усети неочаквана възбуда.

– Не се безпокой – предупреди я той. – Но когато направих

предложението си, нямах предвид непорочни целувки. Ключовата дума е „напрежение“, а напрежението идва със страстта.

– Какво искаш да кажеш? – стресна се тя.

– Това.

Това се оказа нещо съвсем различно. Рейфиъл я притисна към гърдите си и я прегърна, за да не му избяга. Устата му се склочи с нейната, разтваряйки устните ѝ с езика си. Това шокира Офелия. Тя си беше откраднала много целувки с различни мъже, но те обикновено свършваха внезапно, като шамар. Никога не беше стигала до такава изумителна интимност, от която дъхът ѝ секваше, а сърцето ѝ се разтуптяваше.

Той се облегна на седалката, повдигна я в скута си, без да откъсва устни от нейните. Сякаш Офелия лежеше на него – колко вълнуващо! Едната му ръка още я придържаше, но другата си играеше с косата ѝ. По гърба ѝ пробяга тръпка, която нямаше нищо общо със студа.

– Стопли ли се? – попита той, докато обсипваше страните и брадичката ѝ с целувчици.

– Да.

– Искаш ли да усетиш ръцете... ми върху тялото си?

– Не и ако са ледени.

– Вярвам, че няма част от мен, която да е ледена. Ще ти покажа.

Пръстите му погалиха бузата ѝ, а устата му жадно започна да пие от нейната. Ръката му направо беше гореща. Той разкопча палтото ѝ и обхвана гърдата ѝ. Офелия изпъшка. Дори не беше сигурна дали това е знак на протест или реакция на неудържимо удоволствие, защото ръката му разбуждаше великолепни, чувствени усещания, карайки я да копнее за още по-голяма близост.

– Не си слаба навсякъде – шеговито подхвърли той.

Забележката му беше свързана с негов коментар, че е прекалено мършава. В гласа му имаше нескрито задоволство. Офелия пламна и се сгорещи още повече. Но въпреки че подхвърляше забележки, Рейфиъл не ѝ даваше възможност да му отговаря, защото всъщност не спираше с целувката си, а само подготвяше езика си за по-дълбоко настъпление.

И тогава той нежно засмука езика ѝ. Тя простена и неволно обгърна врата му с ръце. Коленете ѝ се придвижиха към гърдите му. Тя извика жално, когато той престана да мачка гърдата ѝ. Той не спря да я милва, после се насочи в друга посока. Рейфиъл я сграбчи за дупето и я притисна още по-плътено към себе си.

– Възприемай ме като възглавница – прошепна той в ухото ѝ. – Няма нищо лошо в това да се изтегнеш отгоре ми.

Откъде знаеше какво ѝ се иска? Офелия направо искаше да се просне върху него! Бързо бе усвоила новия начин за целувки и сега даже пое инициативата, въпреки че Рейфиъл бързо ѝ я отне. Двамата се дуелираха с език! Бореха се за надмощие, или поточно казано, споделяха едно и също надмощие. Сега телата им се потяха от жегата.

Ръката му се плъзна под полата ѝ. Офелия усети как студеният въздух я облъхна леко, но не му обърна внимание, защото пръстът му се плъзна нагоре по бедрото ѝ. Тя буквално подскочи в скута му, когато той я докосна между краката. Стисна я още по-здраво. Искеше да ѝ достави огромно удоволствие. Тя не го отблъсна, защото потъна във вихъра от нови и непознати усещания, които пръстът му предизвикваше.

Офелия сграбчи косата му, без да знае защо го прави. Целуваше го ненаситно, а насладата ѝ нарастваше главоломно. Тялото ѝ тръпнеше от желание. Вече не ѝ беше студено. Нещо избухна в нея. Вероятно щеше да изкрещи, ако Рейф не беше уловил вика ѝ с устата си. Оргазмът я заливаше на вълни, а кожата около пръста му пулсираше.

Заситена и опиянена в обятията му, Офелия можеше да стои така цяла нощ. Той нежно целуваше челото ѝ. Сега ръката му спокойно галеше външната част на бедрото ѝ. Рейфиъл продължи да я държи в скута си, без да прави опит да я отмести. Искеше ѝ се да заспи. Без съмнение Рейфиъл щеше да я топли с горещото си тяло.

Той се напрегна. Явно беше чул някакъв шум навън. Тя също чу нещо и надигна глава от гърдите му. Когато вратичката се отвори рязко, двамата вече се бяха отдалечили един от друг. А горкият Албърт, който искаше да ѝ каже, че е намерил резервно колело, не успя да продума. Юмрукът на Рейфиъл се заби в лицето му и кочияшът се строполи по гръб в канавката.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

– Предполагам, че съм уволнен? – предпазливо попита Албърт, докато се надигаше.

– Точно така, по дяволите! – отвърна Рейфиъл, докато развързваше пакета с колелото от гърба на коня. – След като поправиш каретата и ни откараш в Олдърс Нест.

Кочияшът се възмути от тази неправда.

– Щом ще загубя работата си, защо да оправям колелото?

– Може би защото другата възможност е да си заминеш от тук пеша?

– Ще вървя, и още как! – изсумтя Албърт. – И ще си прибера парите, които дамата ми обеща.

Рейфиъл го прикова с погледа си и в думите, които изрече, ясно се долавяше гняв:

– Да не си въобразяваш, че ще те пусна да припариш до дамата, при положение, че си я оставил тук да измръзне до смърт? Не ми говори за пари, тъй като не си извършил задачата, за която са те наели и която е трябвало да откажеш!

Албърт или не познаваше достатъчно добре господаря си, или беше твърде разстроен, за да го интересува.

– Много добре, тръгвам си – измърмори той, но след няколко крачки се обърна и попита: – Няма ли да ме спрете?

Рейфиъл едва не се засмя.

– И защо да го правя?

– Защото вероятно ще умра от измръзване, преди да стигна до града!

– Е, и?

Албърт почервеня от гняв и се запъти към Рейфиъл, за да вземе колелото.

– Добре, милорд, ще монтирам това – склони той. – След няколко минути вече ще сме на пътя.

– Знаех си, че ще се съгласиш с моята гледна точка, Албърт. Може би е по-добре да сложиш сняг на бузата си, за да не се подуе.

Слугата измърмори под носа си „проклетите богаташи“, но Рейфиъл се престори, че не е чул. Не се съмняваше обаче, че Офелия е чула всяка дума. Всъщност първото, което тя му каза, докато ѝ помагаше да слезе

от каретата, беше:

– Не го уволнявай.

– Посочи ми една основателна причина да не го направя. – Той я дръпна към себе си, за да я топли, докато Албърт подменя колелото.

– Зашеметих го с най-чаровната си усмивка.

Не беше нужно да казва повече. Рейфиъл се надяваше, че тя никога няма да приложи въпросната усмивка върху него, защото си представи в какъв глупак ще се превърне.

– Твоята суета сигурно е доста тежък товар. Съвсем си й изпуснала юздите.

Тя се сгуши до топлото му тяло.

– Не си въобразявай, че я смятам за недостатък. Всъщност не ми харесва въздействието, което упражнявам върху мъжете, но то поне е напълно предсказуемо. Е, с изключение на теб, разбира се.

– Нима? И защо да съм изключение?

Тя го погледна.

– Не се прави, че не знаеш. Ти не виждаш хубавото ми лице, а чудовището, което си си въобразил, че съм.

Рейфиъл се подсмихна. Това не бе вярно, но той предпочете да не я поправя.

– Никога не съм те наричал чудовище, драга.

– Не направо, обаче неведнъж си го намеждал.

Тя изобщо не изглеждаше ядосана или засегната от това. Всъщност след случилото се в каретата Офелия беше омекнала. И не само това. Разпуснатата коса ѝ придаваше един по-зрял, по-земен вид. Може би се дължеше на споделената им страст. Или...

– Мисля, че разбрах защо не можеш да контролираш темперамента си. Ти си обзета от страст, но не можеш да я изразиш.

Тя плъзна ръка под балтона му, за да я стопли върху горещите му гърди.

– Сериозно ли говориш?

– Да. Има само един начин да разберем със сигурност. – Той протена. – Но само не и тук!

След известно време, докато двамата пътуваха към Олдърс Нест в каретата, тя каза:

– Сега, когато се стоплих, откривам, че съм гладна.

– Аз също – изрече Рейфиъл, но нямаше предвид храната. Тази вечер Офелия беше събудила в него спящ дракон. Сега просто нямаше да може да си държи ръцете далеч от нея. Всъщност, откакто бяха

потеглили, ръцете му я галеха неуморно.

– Скоро ще пристигнем – добави той. – Трябва да те предупредя, че май няма как да скрия от сестра си коя е моята гостенка.

– Не ѝ ли каза?

– Предпочетох да се въздържа.

– Защо? В тайна ли смяташ да го запазиш?

– Не, просто Аманда няма да разбере.

– Че не си устоял на изкушението да помогнеш на клетница като мен?

– Не, че още не съм те направил своя любовница. Тя ще помисли, че съм загубил финеса си.

Офелия се облегна на седалката, погледна го с любопитство и се усмихна.

– Придобил си лошия навик да ме дразниш постоянно.

– Защо смяташ, че те дразня? – Той я погледна пламенно. – Споме-
нах ли, че знам едно спасение от чувството за глад?

Тя избухна в смях.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

– Ето ви и вас – изрече Есмералда, когато Рейфиъл и Офелия влязоха в салона. – Какъв странен момент сте избрали да излезете на разходка с карета. Поне не закъсняхте много. Заради вас не сме започнали да вечеряме. Е, ще сядаме ли?

Рейфиъл се усмихна на леля си, която ги поведе към трапезарията. Хрумването ѝ да изкара неуспешния опит за бягство на Офелия за невинна разходка беше добро. Това обяснение обаче нямаше да мине пред сестра му. Всъщност Аманда, която седеше на канапето до Есмералда, изобщо не помръдна. Беше заета да се взира невярващо в Офелия.

По всяка вероятност Офелия беше свикнала с подобни странни реакции, за да забележи отворената уста на сестра му.

– Здравей, Аманда – непринудено изрече тя. – Колко мило от твоя страна да изоставиш интересните развлечения на Лондон, за да посетиш заспалата провинция.

Аманда още не се бе окопитила достатъчно, за да отговори или даже да осъзнае, че седи със зяпнала уста. Рейфиъл въздъхна.

– Вие двете вървете – каза той на леля си. – Знам, че Фелия е прегладняла, тъй че не чакайте повече. С Манди ще се присъединим към вас след минутка.

Излизането на Офелия не изтръгна сестра му от вцепенението ѝ. Сега тя просто зяпаше вратата с празен поглед.

– Добре, че по това време на годината в къщата няма мухи – изкоментира Рейфиъл.

– Какво? – попита Аманда, скочи на крака и възкликна в типичния си прочувствен маниер: – Мили Боже, Рейф, обичам те безумно и животно си бих дала за теб, но наистина не беше нужно да стигаш до такива крайности, за да ми помогнеш.

Това не бяха думите, които брат ѝ очакваше да чуе.

– Готов съм на всякакви крайности, за да ти помогна, мила, знаеш го – но само ако действително се нуждаеш от помощ. Но тъй като случаят не е такъв, какви ги дрънкаш, по дяволите?!

Аманда незабавно се нацупи:

– Ама нали затова си го направил?

– Какво да съм направил?

– Поканил си тази личност тук. Направил си го, за да не ми е

конкурентка. За да имам шанс да си намеря съпруг, без да си съпернича с нея.

Рейфиъл поклати глава. Понякога женската логика вървеше по странни и непонятни пътища.

– Манди, съзнаваш ли какво каза току-що? Излиза, че всеки мъж, заинтригуван от теб, на секундата ще пренасочи вниманието си към Офелия, ако тя се покаже. Такъв човек ли искаш за съпруг?

– Разбира се, че не, обаче...

– Без „но“ и без „обаче“. Това е анализ.

– Има изкушения, които са неподвластни на мъжкия здрав разум. Тя е едно от тях.

Той би желал да оспори това становище, но тъй като вече бе вкусил от въпросното изкушение, не намери сили.

– Може би. Но ако един мъж е толкова непостоянен, по-добре да помислиш два пъти, преди да го завлечеш пред олтара.

– Да го завлека ли? – яростно процеди тя.

– Знаеш за какво говоря. Преди да получиш предложение. Преди да се влюбиш.

Аманда го изгледа замислено.

– Това ще е добра проверка, нали?

Той отчаяно въздъхна.

– Казах ти го и преди: защо не спреш да се тревожиш как ще си намериш мъж и просто не го оставиш да се случи естествено?

– Половината сезон мина. Времето ми изтича!

– Няма да настъпи краят на света, ако не си намериш съпруг през твоя първи сезон.

– Ти да не си се побъркал! – ахна тя. – Разбира се, че ще настъпи! Двете ми най-добри приятелки вече са сгодени.

– Манди, кълна се, че ако последваш стадото и си вземеш съпруг, когото не обичаш, само за да не се различаваш от останалите...

– Няма. Не съм чак толкова тъпа. Но за мен ще е унижение, ако сезонът свърши, без поне да съм сгодена.

– Не, няма. Ще си поръчаш нов гардероб за лятото и ще започнеш отначало. Сега да отиваме на вечеря. Прегладнял съм.

– Я чакай малко! – Аманда дори не се помръдна. – Ако не си поканил Офелия тук за мое добро... Боже Господи, Рейфиъл, не ми казвай, че ти си последвал стадото и също си влюбен в нея!

– Развила си вредния навик да си вадим прибързани заключения. Не, не съм влюбен в нея. Дори не я харесвам.

– Нима? Последния път каза, че изобщо не я харесваш.

Той повдигна рамене.

– Постепенно откривам, че тя не е надменната примадона, каквато си я представях.

– Но какво търси тя тук? Нима е дошла неканена и ти не си можел да се отървеш от нея? Ако случаят е такъв, ще я закарам в Лондон.

– Ето, пак го направи. Престани да се впускаш в догадки и да се мъчиш да ми измъкнеш информация, която не те засяга.

Аманда продължи, като ли че не го беше чула:

– Крие се тук, нали? Въобразява си, че второто ѝ скъсване с Мактавиш е предизвикало нечуван скандал, но много се лъже. Аз лично ще ѝ го обясня.

– Аманда!

Този път тя усети предупредителния му тон и запротестира енергично:

– Не можеш да ме оставиш да тъна в неведение! Тя е прекалено красива, прекалено популярна и прекалено сензационна, за да се намира тук без основателна причина.

– Има съвършено основателна причина – отстъпи малко Рейфиъл. – Помагам ѝ да развие определени добри качества към твърде малкото, които тази жена притежава сега.

– О, да, бе! – изсумтя сестра му.

Той не смяташе да се опитва да я убеждава в искреността си. Вместо това каза:

– А ти няма да споменаваш на никого, че тя е в Олдърс Нест. Не желая името ми да се свързва с нейното и цял Лондон да прави същите глупави заключения, с които ти ми наду главата. Ясен ли съм?

– Поне ми подскажи нещичко!

Рейфиъл въздъхна. Откога малката му сестричка беше станал толкова твърдоглава?

– Ще ти дам храна и подслон, а на сутринта ще те изпратя на лов за съпрузи в Лондон. Аманда, родителите ѝ знаят, че тя е тук, а леля Есме се грижи всичко да е благоприятно. Не се случва абсолютно нищо необичайно. Тъй че не си пъхай красивото носле в неща, които не са твоя работа.

– Чудесно, недей да ми казваш!

И тя се втурна към вратата.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По намръщеното ѝ лице и по маршовата стъпка, с която влезе в трапезарията, не беше трудно да разбере, че Аманда Лок е ядосана. Офелия си беше помислила да помоли момичето за съдействие, въпреки предупреждението на Рейфиъл да не е споменала нищо пред сестра му.

– Тя е доста вятърничава – беше ѝ казал на прибиране в имението. – Без да иска ще раздуха скандал за гостуването ти в Олдърс Нест. За всички ни ще е по-добре, ако тя не знае, че не си тук по свое желание.

Но не по тази причина Офелия реши да си замълчи. Враждебността, която се излъчваше от Аманда по време на вечерята, също не я впечатли особено. Личеше си, че момичето изобщо не я харесва. Ревност? Завист? Може би. Толкова много млади жени реагираха по същия начин на присъствието ѝ. Без съмнение подобно на Мейвис Аманда щеше да злорадства над бедата ѝ, вместо да ѝ помогне. Но причината, поради която не потърси помощ, беше друга.

Колкото и невероятно да звучеше, сега не ѝ се искаше да си тръгва. Случилото се днес в каретата с Рейф беше толкова изумително, че тя просто трябваше да изживее наново тези вълшебни усещания. Ами ако той беше прав?

Когато проявяваше най-лошите си недостатъци – избухливост, абсурдна ревност – някой винаги го отнасяше. Дори този някой да беше самата тя. Дори съжалението ѝ не можеше да друг израз на прекъсне този порочен кръг. Защото никога не е намирала страстта си? Предполагането на Рейф изглеждаше толкова правдоподобно, че тя нямаше как да не се съгласи с него.

След като сега намери нов израз, се чувстваше забележително спокойна. Всичките ѝ буйни емоции спяха кротко. Тя усещаше, че нищо не е в състояние да ѝ развали вечерта. Дори нейната най-голяма мъка и постоянен спътник от детството – огорчението – се беше спотаило някъде.

Всичко бе започнало с баща ѝ. Офелия едва беше излязла от пелените, когато той започна да крои планове как да извлече облаги от изключителното си дете. Тя тънеше в блажено неведение, докато един прекрасен ден не разбра, че всичко, в което е вярвала, е илюзия. Споменът беше толкова болезнен, че тя обикновено бягаше от него. Точно сега обаче бе така доволна, даже щастлива, че можеше да се изправи лице

в лице с този спомен.

* * *

Днес ставаше на осем години. Офелия едва сдържаше вълнението си. Рождените дни значеха много подаръци от нейните приятели. Мама винаги устройваше прекрасно тържество по повод празника. Днешното тържество нямаше да е по-различно, ако Офелия беше останала в трапезарията, където всички гости обядваха. Но тя беше получила нова дрънкулка от майка си, хубав медальон. Качваше се на горния етаж, за да го вземе и да го покаже на едно от момичетата, когато гласовете на родителите ѝ се разнесоха от кабинета на баща ѝ.

– Това не бива да продължава – казваше майка ѝ. – Не можеш да ѝ купуваш приятели.

– Предпочиташ ли да ѝ обясниш защо не можеш да събереш достатъчно деца за едно най-обикновено тържество? – възрази баща ѝ.

– Ти не можеш да събереш – напомни му Мери, – защото държиш поканените деца да имат високи титли. Половината от тях завидват на Офелия и не могат да я понасят, а другата половина досега не са били тук. Как да приемат да дойдат? А този нов списък, който ми даде, не е по-различен. Офелия не познава никое от тези деца. Трябваше да отменя тържеството, когато всички поканени първоначално ми отказаха. Тя ще разбере, че нещо не е наред.

– Глупости. Това е отлична възможност да се покаже. По-скоро трябваше да се сетя за него. Безсмислено е да каниш само деца с по-ниско социално положение. Никое от тях не е на нивото на дъщеря ми.

– Но това са истинските ѝ приятели!

– Дали? Или просто родителите им се опитват да ми угодят?

– Не всички хора разсъждават като теб.

– Напротив! – изсмя се презрително баща ѝ. – В този град от значение е само кого познаваш и кого можеш да впечатлиш. Ние имаме перла, която може да впечатли всекиго. Външността ѝ е цяло съкровище, а Офелия става все по-красива. Самият аз не мога да повярвам. Ти беше красива, когато се оженихме, но дори не съм сънувал, че ще ми родиш такова изумително дете.

– А аз дори не съм и сънувала, че ще мислиш единствено как да извлечеш полза от дъщеря ни. Защо просто не можеш да я обичаш като мен и...

– Да я обичам ли? – изсумтя баща ѝ. – Децата са досадни, а в това отношение тя не е по-различна. Ако не беше нужно да я показваме, не

се и съмнявай, че щях да я изпратя в някой пансион, вместо да ѝ наемам частни учители вкъщи.

– И вместо да я показваш на всеки прием като твоего любимо кученце, което изпълнява разни номера – разочаровано отбеляза Мери.

– Спри да се превземаш. Ти живееш, за да даваш приеми. Аз живея, за да гледам как гостите ти зяпат възхитено дъщеря ни. – Баща ѝ се засмя. – Действително ли си погледнала новия списък за тържеството? Това момче е бъдещ маркиз. Не е изключено Офелия да го впечатли.

– Тя е прекалено малка, за да впечатлява когото и да било. За Бога, защо не я оставиш да порасне, преди да ѝ пазаруваш съпруг?

Офелия чу всяка дума, но бе прекалено потресена, за да се разплаче. Не се качи горе за дрънкулката си. Зашеметена, тя се върна в трапезарията, където приятелите ѝ обядваха на дългата маса. Приятели?

Не познаваше никое от децата тук, но в това нямаше нищо странно. Мислеше, че истинските ѝ приятели ще пристигнат и просто закъсняват. Не подозираше, че нещо не е наред. До такава степен беше свикнала да среща нови деца, които идваха на вечеря у тях. Майка ѝ даваше прием всяка седмица. Дори когато нямаше други деца, пак я викаха в салона или трапезарията, за да я представят на гостите.

Тя спря до едно много по-голямо момче, което седеше прегърбено на стола си и не говореше с никого.

– Ти защо си тук? – попита го тя с характерна детска прямота.

– Това е тържество. Обикновено обичам да ходя на тържества – нацупи се то.

– Но сега не обичаш – изтъкна Офелия.

Момчето сви рамене и отговори откровено:

– Казаха ми, че ако дойда тук и се престоря, че те харесвам, ще получа нов кон. Сегашният ми кон вече е доста стар. Моят баща няма да ми купи, но твоят баща ще ми купи, ако днес се преструвам, че ми е забавно.

В гърлото на Офелия заседна буца.

– Предполагам, че не искаш много нов кон.

– Глупости, разбира се, че искам!

– Тогава да се беше преструвал.

Момчето я изгледа ядосано.

– В такъв случай май няма смисъл да стоя.

– Не, няма – съгласи се тя и се обърна към друго момче, което беше горе-долу на нейната възраст.

– Защо си тук?

Това дете също прояви пълна откровеност като първото момче, което вече отиваше към вратата.

– Баща ти е платил на моя двайсет лири и ме накараха да дойда. Иначе бих предпочел да отида в парка и да пускам новата си лодка.

– И аз бих предпочела да си в парка – промълви Офелия.

В очите ѝ напираха сълзи. Гърдите ѝ се раздираха от пареща болка. Тя се взря в грозноватото момиче от другата страна на масата. То също беше прекалено голямо за такова тържество.

– Ами ти? Ти защо си тук?

– Бях любопитна – превзето отвърна момичето. – Искях да разбера защо ме подкупват, за да дойда. Сега знам. Ти си твърде хубава, за да имаш истински приятели.

Вече не бе нужно Офелия да задава същия въпрос на другите деца. Вече не можеше да сдържа и сълзите си. Преди те да рукнат по бузите ѝ за неин най-голям срам, тя изкрещя:

– Вън! Всички вън!

* * *

Оттогава до ден-дневен Офелия нямаше приятели. Съмняваше се във всички и лесно ги изобличаваше в лъжа. Обикновено лъжите я провокираха да направи точно обратното на това, което лъжецът се опитваше да предотврати. С течение на времето животът я бе срещнал с някои от гостите на онова злополучно тържество. Всички те ѝ се извиниха и се заклеха, че са щели да дойдат по своя воля, ако преди това са я познавали. Не им повярва и ги намрази.

Промени отношението си и към баща си. Преди го обожаваше. Откритието, че той не я обича, че за него тя е само инструмент за постигане на амбициите му, разби сърцето ѝ и остави в устата ѝ горчилка.

Но сега всичко това нямаше значение – заради Рейф. С изненада усетанови, че мисли за него като за Рейф, но след днешния ден официалностите помежду им биха изглеждали глупаво. Теорията му лесно можеше да бъде подложена на проверка. Затова още не ѝ се тръгваше от имението. Този нов израз на нейната страст не само бе укротил бушувашите ѝ емоции, но освен това ѝ беше доставил неопишуемо удоволствие, което тя копнееше да изпита повторно.

Престори се, че не вижда Аманда, която се цупеше през цялото време, но не можеше да се престори, че не вижда Рейф. Очите ѝ непрекъснато се отклоняваха към него, независимо дали говореше или не, макар че той се опитваше да поддържа добрия тон на вечерята, като водеше

разговор с леля си. На няколко пъти се опита да включи сестра си, но тя само се мръщеше и той се отказа. Офелия обаче с удоволствие се включи в разговора.

– Мисля, че утре сутринта отново ще поутъпча снега, защото следите от предишните ми стъпки вече са заличени – усмихна се тя. – Ще се бием ли пак със снежни топки, Рейф?

– Не забравяй, че миналия път загуби – засмя се той.

– Не е вярно – закикоти се Офелия. – Тогава не се състезавахме. Не се прави, че не знаеш!

Тази фамилиарност очевидно дойде в повече на Аманда, която се изправи гневно.

– Не се опитвай да прелъстиш брат ми – предупреди я тя. – Той няма да се ожени за теб. Татко никога няма да те одобри за снаха.

Офелия поруменя. Нямахше подобни намерения спрямо Рейфиъл, но неочакваната атака наруши спокойствието ѝ. От друга страна, Рейф беше ужасен от грубостта на сестра си.

– За Бога, Манди, къде ти останаха обноските? Срамувам се от теб!

– Аз също, момиче – добави Есмералда.

– Какво? – жално проточи Аманда. – Ти може би не си изкушен от красотата ѝ, но това не значи, че тя не си е наточила зъбите за теб. Не виждаш ли как само те гледа?

– Знаеш, че подобни коментари са недопустими. Извини се незабавно.

– Няма! – отказа тя. – Не бъди толкова сяп. Някой трябваше да ти го каже.

– Хайде де!

На страните на Аманда запламтяха алени петна. Тя хвърли салфетката си.

– Няма да седя тук и да гледам как те водят на заколение. Когато престанеш да си губиш времето със задачата, каквато и да е тя, знаеш къде да ме намериш. На теб ще ти се извиня, когато се осъзнаеш, но няма да се извиня на нея! И да не си посмял да се извиняваш от мое име! – добави тя на излизане.

Аманда очевидно познаваше доста добре брат си, защото той направи точно това.

– Извинявай, Фелия...

– Недей – прекъсна го тя с измъчена усмивка. – Така съм свикнала със завистта, че вече ни най-малко не ме засяга.

– Нима мислиш, че става въпрос за това?

– Определено. Завистта не се нуждае от факти, за да надигне грозно глава. Повярвай ми, няма човек, който да го знае по-добре от мен.

– Отношението ти е достойно за възхищение, момиче – обади се Есмералда. – Но племенницата ми би трябвало да се владее.

Офелия се позасмя.

– Едва ли бих могла да я виня, при положение, че обикновено аз избухвам гневно. Но може би ще си така добър да ме придружиш до стаята ми, Рейф? Предпочитам да избегна някоя засада от сестра ти.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Беше доста дръзко от нейна страна да моли Рейф да я придружава до стаята ѝ, която беше спалня. Етикетът повеляваше да помоли Есмералда за тази услуга. Но Офелия не се беше поколебала. Не беше молила да я водят тук, пречеха ѝ да напусне по своя воля, тъй че що се отнася до нея, правилата на етикета не важаха. Май само тази логика ѝ беше нужна, за да поеме надолу по пътя на обезчестяването.

Тази мисъл я забавляваше, защото тя смяташе, че нищо подобно няма да се случи от малко закачки с бъдещия херцог Норфорд. Мястото беше прекалено усамотено. Пък и си имаше подходяща придружителка. Никой никога нямаше да разбере.

Може би щеше да се наложи да обяснява на бъдещия си съпруг, че не е девствена, но това бе възможно и без да споменава имена. Ако извадеше късмета да намери мъж, който наистина я обича, а не е просто заслепен от красивото ѝ лице, този въпрос щеше да е от второстепенно значение, а ако ли не – е, значи той нямаше да я обича истински.

Колко лесно беше да си намериш оправдания, когато действително желаш да свършиш нещо! Но тя бе лондончанка и следователно много по-изтънчена от повечето дебютантки. Всички скандали в столицата за последните десет години ѝ бяха познати. Знаеше какъв е принципът на тяхното възникване, разпространение и предотвратяване.

На горната площадка забави крачка. Сега имаше Рейф изцяло за себе си. Обзелата я възбуда беше нова и приятна. Бе решена да изпробва теорията му. Щеше да се люби с него. Тази мисъл бе невероятно вълнуваща. Но не можеше да му се нахвърли в коридора. Налагаше се просто да бъде внимателна.

– Предполагам, че след изявлението на сестра ти би трябвало да те уверя, че не си точа зъбите за теб – поде тя.

– Повярвай ми, Фелия, от самото начало ти разсея всякакви съмнения по този въпрос. Всъщност... – той понечи да се поправи, но тя правилно позна, че си е спомнил за първата им среща в Съмърс Глейд.

– Това бе преди да науча, че не играеш по правилата, а ако трябва да бъде честна, в онзи момент всеки мъж щеше да ми свърши работа. Дори ти. Нямах търпение и просто исках всичко да си мине по реда.

– Май трябва да се чувствам обиден. – Той се усмихна широко.

– Да, определено ми приличаш на обиден – отвърна тя. – Но тогава

не те познавах и разсъжденията ми не бяха свързани с теб като личност, а с твоята титла. Но това беше заради баща ми. От друга страна, богатството ти... – Тя замълча и се засмя. – Признавам си, че това бе моят критерий. Възнамерявам да се превърна в социален матриарх и да давам най-разточителните балове, които Лондон някога е виждал, а за тази цел са нужни много пари. Ако имам избор, няма да се омъжа за бедняк. Но в Англия има много повече заможни мъже, отколкото такива с високи титли.

Рейфиъл престорено въздъхна.

– Няма що, драга, много ме успокои.

Тя леко се изчерви.

– Може би не се изразих както трябва. Искам да кажа, че мъжете, които ме устройват, са повече от тези, които устройват баща ми. Но аз вече изобщо не се интересувам от предпочитанията му. Това значи, че ти си последният човек, който ще оглави списъка ми, защото си на челно място в неговия. Сега разбираш ли?

– Доста объркано обяснение, но схванах, че ще си съсипеш живота, за да отмъстиш на баща си.

– Ах, да, прословутата ми злост!

– Значи си на друго мнение?

– Разбирам гледната ти точка, но ти не знаеш какви са отношенията ни с баща ми.

– С увереност мога да предположа, че двамата не се харесвате.

– На много погрешен път си. Не го мразя, просто отдавна престанах да го обичам. Може да се каже, че се търпим. Но вече ми омръзна да служа като инструмент за постигането на честолюбивите му цели. Ако се съмняваш, виж само какво ми причини тази година. Сгоди ме за варварин и ме хвърли на вълците!

– Вълк ли ме наричаш?

– Умен си.

Той се засмя.

– Е, сега картинката ми се изясни.

– Добре, защото ако открия идеалния мъж за себе си, без колебание ще се омъжа за него без съгласието на баща ми. Знам, че има места, където можем да се венчаем без благословията му.

– Ох, успокои ме!

– Така си и знаех.

Тя обърна гръб и пристъпи напред. Отне й миг да събере смелост да добави:

– След всичко, което ти наприказвах, не се изненадвай, ако ти кажа, че желая да проверя на практика днешната ти теория.

Извърна поглед и видя, че Рейфиъл е застанал неподвижно. Съвсем точно беше уловил посланието ѝ.

– Убеден съм... че може би... трябва да помислиш по-добре – изпъшка той. – Не мога да повярвам, че казах това!

– Много мислих и те уверявам, че никога не съм изпитвала подобно... подобен...

– Сублимен екстаз? – тежко простена Рейфиъл.

– Не, не това – изчерви се Офелия. – Въпреки че ми стана много хубаво. Говоря за спокойствието, което не ме е напуснало оттогава. Не можеш да си представиш откога не съм се чувствала така.

– Нали знаеш, че когато по-рано днес ти споменах тези неща, не говорех съвсем сериозно?

– Нима? Но беше абсолютно прав! Особено като се има предвид този траен ефект. Вземи сестра си например. Тази вечер тя изобщо не ме смути, въпреки че обикновено реагирам на такава враждебност с хапливи нападки. Тъй че ще пробвам теорията ти, Рейф, с теб или с някой друг. Ако си прав, има шанс завинаги да се отърва поне от половината си недостатъци. Няма да подмина такава нещо.

– С риск да пропусна този златен шанс, се чувствам длъжен да изтъкна, че ако се любим точно сега, докато си в мир със себе си, няма да докажем нищо.

Тя се начумери.

– Не се бях сетила за това. Но ти имаш право. Може би случилото се днес ще има дълготраен ефект?

Той поклати глава.

– Не? Е, в такъв случай ще проверя продължителността му. Лека нощ.

– Фелия.

Тя се престори, че не го е чула, и побърза към стаята си. Какъв срам! Той вероятно си мислеше, че тя го преследва, че през цялото време е знаела, че в настоящия момент предложението ѝ е безсмислено. По дяволите, защо му беше да ѝ напомня?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейфиъл стоеше до прозореца на салона и наблюдаваше Офелия, която се разхождаше навън. Този път нямаше да се присъедини към нея. От снощи не беше в настроение. Нямаше желание за весели лудории в двора. Но все пак не можеше да откъсне поглед от нея.

Слънцето беше изгряло. Пресният сняг нямаше да издържи още дълго под лъчите му. Бартоломео беше отбелязал, че макар тук зимите да са сурови, обикновено не се натрупва много сняг, както сега. Рейфиъл се радваше. Ако не беше валило вчера, каретата на Офелия нямаше да се приземи в канавката и бягството ѝ щеше да успее.

Аманда си беше тръгнала рано сутринта, твърде разгневена, за да се сбогува. Рейфиъл беше дал на Албърт писмо, с което нареждаше на адвоката си да му изплати надницата за една година. Кочияшът само трябваше да закара сестра му благополучно у дома. Тези пари не бяха стоте лири, за които беше рискувал работата си, но бяха много повече, отколкото заслужаваше.

Докато следеше всяка стъпка на младата жена, той неволно засмука ожулените си кокалчета. Снощи беше забил юмрук във вратата на спалнята си, за да му остане спомен какъв ужасен глупак е. Как можа да не се възползва от предложението ѝ? А идеята дори беше нейна!

След известен размисъл всичко все още му се струваше удивително, но не и изненадващо. Офелия в никакъв случай не можеше да бъде сравнявана с обикновена дебютантка, и то не само заради изключителната ѝ красота. Тя отдавна беше изложена пред погледите на лондонското общество, още от дете. Предложенията за брак я засипаха още от невръстна възраст.

Макар че това без съмнение беше грешка на баща ѝ, резултатът беше светска опитност, нетипична за девойка на тази възраст. Той изобщо не се съмняваше, че снощи тя говореше сериозно. Искаше му се да не е толкова сигурен, че тя наистина е решила да изпробва теорията му с когото и да е. Той просто ѝ беше под ръка. Точно това беше причината за силното му недоволство.

Нямаше намерение да се привързва към нея или дори да я направи своя любовница. Беше свикнал да бяга от жените, не да бяга след тях. Засега не успяваше да излезе наглава с Офелия. Тя не искаше да имат нищо общо и предпочиташе да се държи настрана от него. Ласките, с

които неволно я беше обсипал, изобщо не бяха променили това. Тази жена поне можеше да му даде някакъв знак, че желае лично него, не да казва, че всеки би свършил работа за проклетата ѝ проверка.

– Съжалявам за снощи – обади се тя зад гърба му. – Просто не разсъждавах.

Потънал в мисли, той не беше забелязал кога се е прибрала. Обърна се и видя как тя изтупа снега от палтото си, метна го на един стол и се приближи до камината.

– Няма нищо. Изчисти ли хубаво ботинките си? Краката ти трябва да са на топло.

– Да. Много ме бива да тъпча с крака.

– Представям си.

Тя го погледна, но реши да не обръща внимание на тона му. Протегна ръце към огъня. Днес носеше рокля, която той не бе виждал. С дълбокото си деколте и буфан ръкави тази рокля беше по-подходяща за лятото. Но повечето млади жени, които познаваше, се обличаха така, защото през зимата къщите обикновено бяха добре отоплени, а те рядко излизаха навън. Светлолилавото подчертаваше прелестно розовите ѝ страни, чийто цвят без съмнение се дължеше на разходката ѝ. Роклята ѝ отиваше, въпреки че може би беше малко стегната в бюста. Рейфиъл простена наум. Имаше чувството, че всичките му помисли към нея вече са сексуални.

Отиде да затвори вратата, която тя беше оставила отворена.

– Нуждаем се от усамотение? – подхвърли тя.

– Не, просто не искам да изстудявам салона. – Да, обаче в главата му се въртяха разни неща, за които бе необходимо усамотение, а фактът, че леля му нямаше да слезе през следващите няколко часа, щеше да им го осигури. – Изглеждаш ми премерзнала.

– Ами така е, благодаря. – Тя седна на близкото канапе. – Пропуснала съм изпращането на сестра ти.

Той прекоси салона и се настани до нея.

– Не, не си. Тя си тръгна набързо, без да се сбогува с никого. Как е приказното ти спокойствие днес? Още ли те владее?

Тя го погледна любопитно, но все пак отговори:

– Да. Започвам да мисля, че си сбъркал, че ще се задържи завинаги.

Той сви рамене.

– Твърденията ми едва ли са непогрешими.

– Каква програма си ми подготвил?

– Нека днес бъде ден без лъжа.

Офелия моментално се начумери.

– Това ще рече, че си ме лъгал. За какво?

– Точно обратното, драга. След като ти си призна, че нямаш нищо против лъжата, предположих, че ти си ме лъгала.

– Предположението ти е невярно. Реших, че единственият ми шанс да се измъкна отгук е да говоря абсолютната истина.

– Както става ясно, дори това може да бъде лъжа. Откъде да знам дали ми казваш истината? Веднъж поела по пътя на безчестието, никой не може да ти вярва. Не го ли разбираш?

Тя изрично се усмихна:

– Виждам, че се опитваш да ме провокираш. Добър опит, но няма да стане.

Така ли беше наистина? Всъщност това беше чудесна идея, въпреки че Рейфиъл настоя:

– Просто ти изтъкнах един разумен довод.

– Да, да, напълно съм съгласна. Но нали разбираш, прекарала съм по-голямата част от живота си в недоверие. Веднъж повярвах ли, че никой не е откровен с теб, дори майка ти и баща ти, вече не се интересувах дали околните ти вярват или не. Това просто няма значение. Каквото повикало, такова се обадило.

– Наистина ли смяташ, че истината няма значение?

Офелия поруменя.

– Понякога сигурно има значение. Както сега. Наистина реших, че откровеността е единственият правилен начин на действие с теб, но за да бъда честна, ще кажа, че не се сетих с каква лъжа да си послужа.

Той не можа да сдържи смеха си. Понякога тази жена беше твърде пряма. Но тя наистина го изненада, като остана сериозна.

– В ситуацията няма нищо смешно. Освен това ще ти кажа, че не е лесно да си напълно честен, когато си свикнал да...

– Нараняваш хората с лъжите си?

Тя ахна и го изгледа яростно.

– Ти си двуличник! Мамиш и заблуждаваш с непринудената си шеговитост, за да забиеш нож в гърба на човека. Не мога да повярвам, че се оставих да ме замаеш със сладки приказки.

– Значи вече не си толкова спокойна?

– Не, проклет да си!

– Хубаво – каза Рейфиъл и я придърпа в скута си.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гневът ѝ се завърна с потресаваща бързина. Сякаш плътната завеса, изтъкана от собствените ѝ заблуди, се беше разтворила ненадейно, а сред публиката седяха всичките ѝ горчиви емоции и аплодираха, а тя не можеше да се скрие от тях. Това вбеси Офелия, която насочи гнева си към подстрекателя, който беше разтворил завесата.

Ала също толкова бързо устните на Рейфиъл се озоваха върху нейните, и докато го налагаше с юмрук по рамото, неусетно започна да го целува с яростна страст. По дяволите! Не се съмняваше, че той умишлено я е провокирал, но просто в момента това не я вълнуваше.

Рейфиъл се облегна на канапето и я нагласи върху себе си. И за миг не прекъсна да я целува. Тази позиция му осигури пълен достъп до тялото ѝ. Тъй като тя не се дърпаше и беше изцяло погълната от целувката, ръцете му започнаха да я галят по-дръзко. Притисна я към каменната си ерекция.

Междувременно беше открил едно невероятно чувствително местенце между краката ѝ. Всеки път, щом я отъркаше в члена си, Офелия усещаше малък шок, който я караше да подскочи. Тя не можеше да овладее реакциите си, но благодарение на Рейфиъл страстта ѝ достигаше нови висини и накрая тя сама започна да се отърква в тялото му.

Двамата все повече се разгорещяваха. Офелия си пожела в стаята да е по-хладно, а вратата да не е затворена. Плашеща мисъл, която завладя съзнанието ѝ.

Не искаше да прекъсва случващото се помежду им, но чувството за приличие я накара да простене:

– Някой може да дойде...

– Заклучих вратата.

Тревогата моментално я напусна, тя забрави притесненията и се наслади на близостта му.

Той бавно повдигна полата ѝ. Когато внезапно размени местата им, между тях нямаше плат, който да послужи като бариера. Той се намести между бедрата ѝ. Колко вълнуващо беше усещането от допира му! Удоволствието започна да се разгръща в нея като спирала, разпространявайки нов зной, който увеличи чувственото напрежение в нея.

Сетивата ѝ сякаш се отвориха за нов живот. Тя го вкушваше. Устата му имаше вкус на мента от изпития по-рано чай. Кожата му миришеше

на мускус. Косата му беше копринено мека. Никога не би го предположила. Всеки път, щом от устните му се откъсваше стон, тя искаше да въздъхне тежко: дотолкова се вълнуваше, че той изпитва същото като нея. Как бе възможно погледът му, в който се четеше същият плам като нейния, да я възбуди неимоверно много?

Дишането ѝ се учести. Това не се дължеше на тежестта му върху нея, о, не, тя изпращаше изключителни тръпки по тялото ѝ, особено между краката ѝ. Офелия осъзна, че е затаила дъх. Всеки миг той откриваше нова чувствителна точка по тялото ѝ. Хълбоците и ръцете му не ѝ даваха и миг покой.

Дръпна ушенцето ѝ, погали шията ѝ, което изпрати възхитителни тръпки по тялото ѝ и дръпна надолу роклята, за да оголи гърдите ѝ. Дланта му беше нажежена, но това бе нищо в сравнение с горещината на устата му, когато той внезапно прекъсна целувката им, за да засмуче едното ѝ зърно. Офелия забрави да диша. Притисна главата му с ръце, тялото ѝ се изви към неговото. Сякаш всеки момент щеше да избухне в пламъци!

Той се бавеше с дрехите, които още стояха помежду им. Чу звук от разкъсан плат – нейните гащички! Какво нетърпение! Тя едва не се засмя, но той отново я целуна. Сетне между краката ѝ се появи ново усещане за натиск, което отначало я накара да въздъхне доволно, но после се появи дискомфорт. Офелия се помъчи да се отдръпне, но от болката нямаше измъкване и тя понечи да извика. Но след един бърз тласък болката изчезна, заменена от усещането, че нещо я изпълва. Офелия обаче не знаеше какво.

Настроението ѝ бе помрачено и Рейфиъл се отдръпна, за да види реакцията ѝ. Тя го гледаше яростно. Без съмнение се чувстваше предадена.

– Това бе... – Той въздъхна. – Няма да се повтори.

– Кое? Болката ли?

– Да. Тялото ти се бореше да запази непорочността си. Но ти не искаше да си останеш непорочна, нали?

Сега тя разбра.

– Не, но майка ми трябваше да ме предупреди, че ще има болка, вместо да ми каже, че ако имам късмет, ще се наслаждавам на брачното ложе, или по-точно на любенето. Според нея не всички жени били късметлийки. Очевидно аз също.

Рейфиъл се помъчи да съдържи смеха си. Прииска ѝ се да го удари. Не беше смешно. Нещата започнаха толкова добре, а завършиха така

печално...

– Е, приключихме ли?

– Надявам се, че не, за Бога! Имам чувството, че майка ти не те е запознала с всичко. Трябвало е да ти обясни, че тази работа няма нищо общо с късмета.

– А с какво тогава?

– С умението на любовника ти – ухили се той. – Да ти го докажа ли?

С тези думи той се раздвижи в нея. Очите ѝ се отвориха широко. Усещането беше безумно приятно. Страстта отново я завладя бързо. Рейфиъл твореше чудеса с нея. Нима само вчера си мислеше, че е открила върховното удоволствие с него в каретата? Великолепният бавен ритъм, който ѝ налагаше с члена си, докосваше нервни окончания, за чието съществуване тя не подозираше. Удоволствието беше толкова силно, толкова смазващо, че тя като ли че го усещаше с цялото си тяло. Накрая зародилото се напрежение трябваше да намери отдушник и Офелия избухна в пулсиращо блаженство, което я остави абсолютно маломощена.

Тя смътно съзнаваше, че той е достигнал върха с нея. Сега я изпълваше такава чувствена отмала, че не ѝ се искаше да помръдне. За миг изпита дълбока нежност към мъжа, когото още притискаше в обятията си. Странното чувство извика сълзи в очите ѝ, но не от тъга. За пръв път усещаше нещо такова.

– Ти беше много лош – отбеляза Офелия, когато дишането ѝ се успокои. Пръстите ѝ пригладяха нежно косата му.

– Да, така е – прошепна той във врата ѝ. – Но нали имаше ефект? Сега пак си умиротворена.

– Нямам представа. Преизпълнена съм с удоволствие и не усещам нищо друго.

Рейфиъл се взря в очите ѝ.

– Хареса ти, нали? – ухили се той.

– О, да, и още как! Не можеш да си представиш.

– О, мога! Или мислиш, че хората го правят само за да минава времето?

Тя се засмя. В момента настроението ѝ беше толкова ведро, че направо не можеше да повярва. Изведнъж обаче ѝ хрумна една неприятна мисъл:

– Очевидно е, че избухливостта ми тепърва ще се прояви.

– Да, но се обзалагам, че сега ще имаш много по-голям контрол над

нея. Това бе смисълът, драга. Нормално е всеки човек да се ядоса от време на време. Но сега всичките ти огнени емоции няма да намират само излаза на гнева, който ги правеше твърде опасни.

– В такъв случай... не съм се нуждаела от тази проверка? – попита тя.

Той отново се ухили.

– С риск да наруша красивия момент – нежно целуна устните ѝ, за да няма съмнение в казаното от него, – вероятно не. Нужно е обаче само да си спомниш вчерашното спокойствие, за да осъзнаеш, че любовенето носи допълнителни предимства. Що се отнася до проверката на теорията ми, тя доказва, че можеш да проявяваш страстите си по друг начин. Не си ли съгласна?

– Да, наистина. Просто не вярвах на очите си.

– А сега?

– Отново съм блажено спокойна.

Той кимна.

– Значи в това отношение допълнителната проверка е била необходима и е имала успех. Аз, разбира се, ти предлагам помощта си всеки път, когато имаш нужда да излееш страстта си.

– Колко си щедър.

– Такъв съм.

Шегите му я накараха да го прегърне. Всъщност беше изпитала такова желание още щом зърна усмивката му. В момента беше изключително благоразположена към него и го чувстваше близък както никоой друг мъж. Приятелство или... Не, нямаше да навлиза в тези територии. Не искаше да мисли за чувствата си към него, при положение че щяха да си останат само познати. Редно беше да го увери в това. Нямаше нужда Рейфиъл да се тревожи, че тя ще реши да се възползва от случилото се.

Откъсна погледа си от неговия. Не ѝ беше лесно да повдигне темата и се изчерви от напрежение.

– Що се отнася до станалото, не съм компрометирана, тъй че да не мислим повече за това. Така или иначе няма да се омъжа за теб. Отказвам да ощастливя баща си. Случилото се ще си остане строго между нас. Не е нужно никоой да знае.

Той я гледаше учудено.

– Много си... благородна.

– Не, не съм. Много съм отмъстителна, но възмездиято ми не е насочено към теб.

– Разбирам – намръщи се той.

Тя отгатна за какво мисли той.

– Дори не смей да обсъждаш взаимоотношенията ми с баща ми, липсата на такива или отмъстителността ми, която се крепи върху тях. Това засяга само мен и него и не е твоя работа.

– На една сладка и добросърдечна жена не биха й хрумнали подобни мисли – изтъкна той въпреки предупреждението й.

– Една сладка и добросърдечна жена не би имала баща като моя.

Рейфиъл потрепери.

– Туш.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тя оправи дрехите си, сякаш в салона не се беше случило нищо непристойно. Рейф дори ѝ помогна, като повдигна корсажа над гърдите ѝ, полагайки нежна целувка. Офелия си вдигна чорапите, които се бяха свлекли до глезените ѝ, едва не се засмя, когато установи, че още е с ботинки. Беше доста непохватно от негова страна да я остави напълно облечена. Не я интересуваеше, но Рейф, изглежда, смяташе другояче.

Преди да отключи вратата, той я притегли в прегръдката си и я целуна.

– Някой път наистина трябва да го направим в истинско легло – рече със смутена усмивка. – Където ще мога да посветя нужното време на удоволствието ти. Бях припрян като някой хлапак с мъх по страните...

Тя притисна пръст към устните му.

– Уверявам те, че си гладко избърснат.

– Много си мила, но май губя всякакъв финес, когато съм близо до теб.

– Complimenti ли си просиш?

– Май да – ухили се той.

– Внимавай, когато ме наричаш мила – подразни го тя. – Че може да ти се наложи да ме отведеш до Лондон, щом си изпълнил задачата си.

Той се закашля, отвори вратата и нежно я избута навън.

– Иди да се преоблечеш преди обяд. Леля скоро ще слезе.

– Трябва да се отърва от доказателствата – засмя се тя.

– Искаш ли аз да се погрижа?

Офелия сви разкъсаните си гащички, защото роклята ѝ нямаше джоб, в който да ги натъпче. Не желаше да я видят с тях в ръка. Погледна към камината зад Рейфиъл.

– Ще ги изгориш ли? Сейди не бива да ги намери.

– Естествено.

Тя се изчерви леко и му ги подаде. После се втурна нагоре по стълбите. Не беше толкова лесно да се отърве от изцапаната си фуста. Само водата нямаше да отмие петната засъхнала кръв, а Сейди чудесно знаеше, че сега господарката ѝ не е в цикъл. Накрая Офелия скри фустата под дюшека. По-късно щеше да я нареже и също да я изгори. Така доказателствата щяха да изчезнат.

Преоблече се, след като видя колко се е измачкала светлолилавата

й рокля. И все пак бе удивително с каква бързина действаше. Върна се долу след по-малко от петнайсет минути, защото искаше да прекара повече време с Рейф. Остана доста разочарована, когато откри, че той вече не е в салона.

Отиде до прозореца и зачака завръщането му. От време на време поглеждаше към канапето, където бяха правили любов. Не вярваше, че ще е способна да седне там, без да се изчерви.

Бавно започваше да проумява, че сега вече е жена. От няколко години имаше опита и поведението на такава, но сега превъплъщението ѝ беше завършено. Странно, не се чувстваше по-различно. Не, не бе вярно. Чувстваше се чудесно. Не, всъщност усещането не беше свързано с прекрачването на прага на девствеността, а с човека, с когото бе сторила това. Сега ѝ хрумна, че първия път преживяването можеше да е ужасно, но благодарение на Рейф нещата се бяха наредили добре. Беше се погрижил да ѝ остане хубав спомен. Нещо ѝ подсказваше, че този спомен ще я топли доста дълго.

Рейф слезе по стълбите с леля си. Той също се бе преоблякъл и беше сресал косата си, защото Офелия я беше разрошила. Надяваше се, че никой не го е видял чорлав.

Тъй като Есмералда беше с тях, нямаша възможност да си поговори за случилото се, въпреки че Офелия улови усмивката му и също му се усмихна. Великолепното ѝ настроение се задържа през целия обяд. Не се помрачи и когато той предложи да се видят в кабинета му.

– Не мисля, че в салона ще мога да се концентрирам – призна ѝ Рейф, докато я придружаваше по коридора.

Тя го разбираше прекрасно. За жалост не беше планирал още една любовна игра. Всеки път, когато ѝ беше предлагал да се усамотят някъде, беше, за да обсъдят миналите ѝ прегрешения. Днес Офелия нямаше нищо против. Днес вероятно можеше да се справи с всеки въпрос, който той решеше да повдигне.

– Да си поговорим за Сабрина – рече Рейф и седна срещу нея зад бюрото.

Е, всеки въпрос без този.

– Не.

Тя се усмихна. Не искаше да го остави с впечатлението, че упорства. Ала към Сабрина Ламбърт изпитваше смесени чувства, в които наистина не искаше да се задълбочава.

Рейф нищо не каза. Само въртеше ножа за писма. Тя знаеше каква е тактиката му: да използва мълчанието срещу нея. Но този път нямаше

да стане.

– Бях голяма глупачка, че ѝ дадох шанс – каза Офелия след няколко секунди. – Изглеждаше толкова сладка, когато пристигна в Лондон с лелите си, за да отседне у нас за през сезона. Отначало се усъмних в искреността ѝ, решавайки, че сладостта ѝ вероятно е присъща на провинциалистките. Наруших собственото си правило. Помислих, че с нея можем да бъдем истински приятелки.

Той изпусна многострадална въздишка.

– Значи в този случай ти наистина си предала приятелка? Трябва да призная, че се надявах да чуя някое разумно извинение.

Видът му бе толкова разочарован, че гърдите ѝ се стегнаха. Какво ѝ ставаше, по дяволите? Дори не знаеше за какво говори той!

– Би ли ми обяснил последната си забележка? Как точно съм я предала?

– Със зла умисъл си възкресила семейния ѝ скандал, който отдавна е бил забравен.

– Не ставай глупав! – грубо го срязва тя. – Правех ѝ услуга.

Той повдигна вежда.

– Като си унищожила шансовете ѝ да си намери добър съпруг в Лондон? Бог да ни пази от подобни услуги.

Офелия седна и въздъхна тежко.

– Много добре. Виждам, че ще се наложи да ти обясня едно-друго. Вероятно няма да ми повярваш, но се опитвах да ѝ спестя много скръб за в бъдеще.

– Скръб ли?

– Да. Не исках да я видя как се влюбва в някого, а после не може да се омъжи за него заради скандала. Истината все щеше да изскочи. Някой щеше да си спомни откъде е чувал за фамилията Ламбърт. Освен това скандалът беше толкова глупав. Нелепо е да се мисли, че щом няколко от предците ѝ са се самоубили, всички потомци от рода някой ден ще сторят същото. Знаеш какви, са хората. Някои ще се вържат на тези глупости. Идеята ми беше да посоча публично колко остарели са подобни представи. Щях да се присмея на всеки, дръзнал да повярва на клюката. Слухът щеше да отмре за седмица и повече нямаше да се чуе.

– Мили Боже, да не искаш да кажеш, че си покровителствала Сабрина?

Офелия скръцна със зъби.

– Не е нужно да проявяваш подобно неверие. Такъв бе първоначалният ми план.

– Аха – кимна той. – Сега стигаме до злобната част.

– Не. Сега стигаме до последния ми недостатък. В съчетание с избухливостта ми вероятно той е най-лошата ми черта.

– И това е?

– Завистта.

– Осъзнаваш ли абсурдността на собственото си твърдение? – възкликна той. – Ти вероятно си най-красивата жена в Англия. Всяка англичанка сигурно ти завижда. Дори моята сестра не прави изключение! Точно ти най-малко имаш причина да завиждаш на когото и да е.

– Добре разбирам, че всичко, което каза, е вярно. Но то няма нищо общо с действителната ситуация, фактът, че нямам причина да завиждам, не означава, че аз не завиждам. Знам, че е нелепо. Но може да се подразня от най-различни дреболии и тогава ми се случва! Емоцията е налице и аз не мога да се справя с нея.

– Значи ми казваш, че си завидяла на Сабрина?

– Да. Мейвис ме провокира, като отбеляза, че трима от моите обожатели са ухажвали Сабрина на един бал. И както възнамерявах да разкажа за скандала с добри намерения, сторих същото, но с лоши. Щях да преодолее завистта и да оправя нещата, но Сабрина и лелите ѝ решиха веднага да се приберат у дома. И понеже семейството ми получи известие да пристигна в Съмърс Глейд, за да се запозная с Дънкан, всички отпътувахме заедно. Тогава се страхувах от срещата с „варварина“ и забравих да осмея скандала на Сабрина. Сега това е безсмислено, тъй като тя скоро ще се венчае за Дънкан.

– Все още ми е трудно да повярвам, че е възможно да завидиш на Сабрина – каза той, но се замисли. – Това не е единственият път, когато си ѝ завиждала, нали?

Офелия пламна.

– Не, случи се отново, когато видях, че Дънкан непрекъснато се навърта около нея. Помислих си, че той се опитва да ме накара да ревнувам.

– И?

– Добре де, също когато те виждах да дружиш с нея. Да, завиждах ѝ онзи ден, когато реших, че вие сте любовници.

– Не е нужно да подхващаш тази тема.

– Чудесно, но след като ти така и така повдигна въпроса, ще ти обясня защо не исках да обсъждаме Сабрина. Към нея изпитвам смесени чувства. Когато не ѝ завиждам, я харесвам.

– Това е понятно. Всички харесват Сабрина.

– Няма ли да допълниш, че мен никои не ме харесва?

Той ѝ се ухили.

– Всъщност, драга, това вече не е вярно. Ето защо няма да го допълня.

Тя поруменя. Беше сигурна, че той има предвид себе си, но той я опроверга:

– Лея ми много се привърза към теб.

Офелия не беше сигурна защо се почувства толкова наранена, но бързо се окопоти.

– Не разбра смисъла на думите ми. Ненавиждам всички други, на които завиждам. Със Сабрина не е така. Затова всеки път, когато я ревнувах, чувствах, че я предавам, което само ме караше да страдам. Но веднага след като пристъпът ми отминеше, се укорявах колко съм глупава и пак започвах да я харесвам. Тези емоции са доста необикновени за мен.

– Изобщо не са необикновени.

– Сигурно си прав що се отнася до останалите хора, но за мен са необикновени – настоя Офелия.

– Може би си се надявала, че двете ще станете приятелки.

– Няма може би. Смятах, че можем да бъдем истински приятелки, и действително исках да ѝ помогна.

– Кога се е нуждаела от помощ?

– Когато Дънкан се правеше, че се интересува от нея.

– Интересът му беше искрен.

– Сега го знам – нетърпеливо обясни Офелия, – но как можех да предположа навремето, че двамата ще се влюбят, по дяволите? Казах ѝ, че Дънкан ме е целунал в хана, когато се срещнах там с него да му се извиня.

– Лъжа.

– Да, но незначителна лъжа, която целеше да я предпази, не да я нарани.

– По една случайност щях да повдигна въпроса за лъжите ти. Това е една от тях.

Тя забели очи.

– Защо ли не съм изненадана? А кои са другите?

– Има само една, за която държа да разбере всичко.

– Няма ли да извадиш някой дълг списък? Мислех, че си подготвен по-добре.

– Много бързо се разсърдихме.

Тя примигна объркано, а после се усмихна.

– Съвсем не. Може би съм леко раздразнена, но както ти сам забеляза – тя сви рамене, – всичко е минало.

Рейф се облегна на стола си. Беше смаян.

– Удивен съм. Голям обрат, Фелия. Е, как се чувстваш?

– Харесва ми. Толкова е хубаво да се владееш. Каква беше онази лъжа, за която спомена?

– Нима лъжите ти са толкова много?

– Не – отвърна тя след кратък размисъл. – Сещам се за още веднъж, когато нарочно излъгах Сабрина. Ти ме нарече злостна сплетница и аз отрекох, но точно тогава за пръв път се проявих като такава, сигурно от завист. Сабрина много се интересуваше кога точно сме се сгодили повторно с Дънкан. Това ми намирисваше на нездрав интерес към чужд мъж и казах, че се е случило тъкмо след като тя си тръгна от имението. Същност дядото на Дънкан искаше да казваме това, тъй че лъжата дори не беше моя. Но по някаква незайна причина Сабрина беше съсипана. Нямам представа защо. А ти?

– Да.

– Сега доволен ли си?

– Не и истински. Въпросът – важният въпрос – е дали сега си научила нещо от нашите разговори, драга. Или ще се завърнеш в Лондон, подновявайки...

– Нито дума повече! – прекъсна го тя. – Ти очевидно нищо не си научил от нашите разговори. След като владее по-добре избухливостта си, която изостряше завистта ми – даже сега я владее напълно, за което трябва да благодаря на теб – как можеш да мислиш, че не съм се променила?

– Добър довод. В такъв случай не виждам причина да стоим повече тук. Утре сутрин потегляме за Лондон.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

При тази вест Офелия би трябвало да започне да подскача от радост. Вместо това по време на пътуването едва съдържаше сълзите си и се чувстваше сломена. Дори не можеше да разбере защо. Хрумваше й само, че е преживяла най-възхитителното нещо в живота си и е смятала, че ще може да му се наслади отново, но у дома нямаше да има такава възможност. Не можеше да се чувства така само защото времето й с Рейфиъл Лок изтича.

Този път нямаше нужда Рейф да управлява каретата. Лакеят на Есмералда беше натоварен с тази задача и Рейф се взе със четирите жени. Обаче домът на Есмералда беше на по-малко от ден път. Сега тя поддържаше разговора, а Офелия й пригласяше, но скоро нямаше да я има. Не че Офелия щеше да остане насаме с племенника й. В края на краищата Сейди я придружаваше.

Споразумяха се да нощуват у Есмералда, вместо да търсят страноприемница. Старата жена се разчувства към края на хубавата вечеря.

– На сутринта няма да стана да те изпратя. Мразя сбогуванията. Обаче някой ден очаквам да се видим отново. Твоята компания наистина ми допадна, момиче.

– Вие също ще ми липсват – отговори Офелия. – Сигурна ли сте, че не желаете да дойдете с нас в Лондон за остатъка от сезона?

– Не, за Бога! Сезонът е за младите. Но ще дойда на сватбата ти, след като откриеш мъжа, с когото искаш да прекараш живота си.

Ако този ден въобще настъпеше някога. Но когато Офелия се върнеше в Лондон, вече нямаше да е окована с натрапен годеж и нямаше да прекарва цялото си време в планове как да се отърве от него. Наистина щеше да може да се съсредоточи върху намирането на съпруг. Ако толкова късно през сезона бяха останали добри партии. Но това нямаше значение. Можеше да съблазни който и да е мъж...

Как можеше да разсъждава по този начин? Беше доста поучително да разгледа миналото си поведение от гледна точка на настоящето. Безчувствена, груба, егоцентрична. Действително ли имаха значение оправданията за лошото й държание? Та тя просто третираше другите както те я третираха, или поне както си мислеше, че я третират...

Скоро щеше да преразгледа взаимоотношенията си с хората, в това число и с родителите си. Щеше да бъде хубаво, ако не се сърдеше на

баща си през цялото време. Той щеше да се окаже най-голямото изпитание. Ако можеше да издържи поне един разговор с него, без озлоблението ѝ да се прояви...

Рано на следващата сутрин тръгнаха от дома на Есмералда. Както и предполагаше Офелия, без лелята на Рейфиъл в каретата, двамата се чувстваха неловко. През по-голямата част от деня Рейф изглеждаше дълбоко замислен. На няколко пъти тя се опита да го заговори, но скоро се отказа. Сейди спеше.

Спряха пред Съмърс Глейд. Едва тогава Офелия осъзна, че са пътували за насам, и остана изненадана. Сейди се събуди и каза на висок глас онова, което тя не можеше да зрече:

– Какво отново търсим тук, по дяволите?

Рейф се захили, като видя смаяните изражения на двете жени:

– Просто аз съм дотук. Предполагам, че щастливата двойка ще се жени скоро, затова си спестявам обратното пътуване от Лондон.

– Можеше по-рано да ни споменеш за намеренията си – каза Офелия.

Той сви рамене.

– Съжалявам. Реших, че съм бил ясен. Но като се замисля, моментът е подходящ да проверим на практика какво си научила. Ще желаеш ли да останеш за сватбата?

Не ѝ се наложи да размисля. Отговорът ѝ беше незабавен:

– Не. Дънкан и Сабрина няма да повярват, че съм се променила. Не искам да помрачавам щастливото събитие. Мога да се прибера и сама вкъщи.

– Добре тогава. Вероятно ще се видим в Лондон след няколко дни.

Тази изненада също бе неочаквана, но много по-приятна.

– Така ли?

– Определено. Не се и съмнявам, че ще посещаваме едни и същи приеми.

Първоначално беше схванала другояче думите му, но успя да прикрие разочарованието си. Времето им беше изтекло. Неговият странен план да ѝ помогне беше сполучил поне в едно отношение.

Той излезе от каретата без излишно суетене и затвори вратичката. Просто ей-така. Без да се сбогува. Без да я поучава да се държи прилично, без...

Вратичката се отвори и Рейф се появи. Изглеждаше ядосан. Сграбчи я за раменете и грубо впи устни в нейните. Желанието ѝ моментално пламна и тя изпита сладко задоволство, когато съзря пламъка в очите

му. После той отново изчезна.

Сейди я гледаше учудено. Офелия не се изчерви. Беше прекалено доволна, за да се чувства смутена.

– Не питай – заяви на камериерката си, все едно това щеше да подейства.

Не подейства.

– Откога младежът си позволява такива волности с теб?

– Няма нищо – опита се да омаловажи случката Офелия. – Проведохме няколко разгорещени дискусии, по време на които го обиждах. Вероятно това е бил начинът му да ми покаже, че не таи лоши чувства.

Сейди изсумтя при този отговор.

– Стигаше просто да ти го каже.

„Да, но нямаше да е наполовина толкова вълнуващо“ – помисли си Офелия със загадъчна усмивка.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Не личеше в Лондон да е ваяло скоро. Улиците не бяха кални, а само влажни, което бе типично за това време на годината. През последната част от пътуването дори слънцето се беше показало за кратко, преди отново да почне да ръми.

Офелия бе решила да прекара още една нощ в някой крайпътен хан, за да пристигне утре по обяд, когато нямаше голяма вероятност да завари баща си вкъщи. Той имаше навика да обявда с приятели в клуба си, а тя искаше да си откъхне, преди да се изправи пред него.

Отдавна не се бяха чували и тя дори не знаеше дали той още й е сърдит, че Дънкан не я е завел пред олтара. Може би интересът на Рейфил Лок, наследник на титлата „херцог“, го беше успокоил.

Резиденцията на графа се намираще на Бъркли Стрийт, северно от Хайд Парк. Улицата бе тиха и немного дълга. На запад граничеше с Портман Скуеър, а на изток с Манчестър Скуеър. Офелия никога не си беше играла в парковете край площадите. Играта се смяташе за нещо детинско, а на нея не й позволяваха да бъде дете като останалите. Откакто се помнеше, баща й я третираше като възрастен. Майка й се опита да промени това, но никой не можеше да се опълчи на Шърман. Той я подготвяше за изгоден брак от деня на раждането й.

Майка й щеше да си е у дома, разбира се. Напоследък Мери рядко напускаше къщата, защото беше твърде заета да планира приеми и вечеринки. Приятелките й идваха при нея, тя при тях – не. Дори не беше придружила Офелия в началото на сезона. Шърман беше настоял лично да поеме тази задача. Не го правеше от гордост, а от злорадство, докато стоеше встрани и гледаше как тя жъне успех. Не беше щадил средства за гардероба й, но не заради нея самата, а за да получава поздравления каква блестяща дъщеря има.

Горчивината отново се прокрадна в сърцето й, но Офелия познаваше признаците и я отблъсна. Сега имаше цел. Колкото по-скоро я постигнеш, толкова по-добре. Щеше да се омъжи за някой богаташ, за да се освободи от баща си.

– Да ти разопаковам ли багажа, или първо ще искаш да си починеш? – попита Сейди, когато двете влязоха в голямата градска къща, където Офелия беше отраснала.

– Не съм уморена, тъй че върви да разопаковаш – отговори тя.

Гласовете им привлякоха вниманието на Мери Рийд, която беше в салона.

– Ти се върна! Божичко, колко ми беше домъчняло за теб.

Мери Рийд обожаваше сладкишите. Непрекъснато си угаждаше, в резултат на което доста се беше закръглила. Три сантиметра по-ниска от дъщеря си, но затова пък три пъти по-широка, тя бе добра жена, даже прекалено добра. Единственият път, когато Офелия бе чула майка си да повишава глас, беше през онзи ужасен ден, в който бе разбрала, че няма никакви истински приятели и че баща ѝ се интересува само как да се издигне в обществото.

Русата коса и сините очи идваха от майка ѝ, която навремето също е била хубавица. Баща ѝ имаше кафяви коса и очи. Офелия се радваше, че не е наследила нищо от него. Тя прегърна майка си и я целуна по бузата.

– И аз се бях затъжила за теб, мамо.

– Повторният ти годеж с Дънкан беше голяма изненада.

– А разтрогването му още по-голяма – предположи Офелия.

– Ами да. Но я виж кой се интересува от теб! Бъдещият херцог Лок. Баща ти е страшно доволен.

Момичето потрепери.

– С Рейф сме просто приятели, мамо. Не се надявай на повече.

– Така ли? – намръщи се Мери. Разочарованието ѝ беше очевидно.
– Изобщо ли не го харесваш за съпруг?

– Може и да го харесвам, но той съвсем ясно показва, че не е готов на такава голяма стъпка. Освен това е много приятно да общувам с мъж, който не е паднал в нозете ми и ме уверява, че ме обича.

Мери забели очи.

– Е, още не го отписвай. Някои мъже се нуждаят от време, за да оценят това, което е под носа им. Но междувремето ще се държим така, сякаш не сме привлекли вниманието на най-личния ерген в кралството. Но трябваше да ни предупредиш, че се връщаш. Щях да дам вечеря в твоя чест.

Последното изобщо не бе изненада. Не беше изненада и откъде Офелия беше придобила представата, че даването на най-величествените балове, които Лондон някога е виждал, ще я направи щастлива. Животът на майка ѝ се въртеше около даването на приеми и всякакви увеселения. Това вероятно също щеше да ѝ достави известна радост, но сега Офелия си имаше цел: да се измъкне от опеката на баща си.

– Не е късно да организираш тържество, мамо – каза тя, за да

задоволи Мери. – Така ще покажеш на всички, че отново съм се завърнала в Лондон.

– Да, взе ми думите от устата. Имам куп покани, които оставих настрана. Може би няма да е зле да ги прегледаш. Току-виж си открила нещо интересно за края на седмицата.

– Ще ги занеса в стаята си.

– Добре, върви да почиваш, а аз ще поработя върху списъка с гостите. Сигурна съм, че мога да изкуша неколцина да нарушат поетите си ангажименти, за да присъстват тук довечера.

Когато слезе на вечеря, Офелия откри, че Мери се е справила много по-добре. Къщата беше претърпкана с гости, предимно млади господа, които тя вече познаваше, макар че сред тях имаше и непознати лица. Младата жена беше облечена подходящо за случая.

Бе много приятно отново да разполага с целия си гардероб. Куфарите ѝ предоставяха твърде ограничен избор. За тази вечер Сейди беше избрала рокля от нежна кремава коприна, украсена с бяла дантела. На ушите ѝ висяха перли, овален медальон красеше изящната ѝ шия. Косата ѝ беше нагласена в обичайния висок кок с няколко къдрици по слепоочията, но Сейди ѝ беше сложила перлени фуркети, за да придаде на прическата повече блясък.

Майка ѝ я завари да гледа салона от коридора. Офелия повдигна вежда. Мери разбра и протичко каза:

– Не очаквах всички да приемат поканата, но трябваше да се досетя. В края на краищата ти си изключително популярна.

– Татко ще се появи ли?

Мери се изчерви.

– Не му съобщих, че си тук. Смятах да му кажа следобед, но той ми изпрати съобщение, че ще се прибере късно. – Тя сви рамене. – Няма значение. Неговото присъствие не ни е нужно, за да си изкараме добре.

Офелия едва не се засмя. Мери беше толкова предсказуема. Майка ѝ знаеше, че Офелия не се разбира с баща си и между двамата често прехвърчат искри. Като не беше известила съпруга си за предстоящата вечеря и за завръщането на Офелия, Мери гарантираше на дъщеря си да се отпусне през първата си вечер в града и да се забавлява на импровизираното тържество.

Придружи я в салона. Двете едва прекрачиха прага и бяха наобиколени от обожатели, които търсеха вниманието на младата хубавица.

– Колко се радвам, че се завърнахте, лейди О!
– И то, без да сте сгодена!
– Както винаги вашата красота ме зашеметява, Офелия.
– Лорд Хач – представи ѝ се друг джентълмен. – Надявам се, че ме помните?

– Очарован съм, милейди, както всеки път – каза лорд Кантъл и целуна ръката ѝ.

– Запознай ме, Питър – нетърпеливо настоя някой пред приятеля си. – Не мога да изкажа с какво нетърпение очаквах запознанството с вас, лейди Офелия. Артемъс Билингс на вашите услуги – каза въпросният господин, когато Питър не изпълни молбата му.

Артемъс беше много красив и поне не беше споменал титла, което обикновено означаваше, че приема за дадено, че всички го познават. Може би трябваше да научи нещо повече за него, но това щеше да почака, докато успее да се освободи от обсадилите я кавалери. Всеки джентълмен настояваше да целуне ръката ѝ.

С изключение на Хамилтън Смитфийлд, виконт Муърли. Наскоро навършил двайсет и една години и наследил титлата, Хамилтън доста се срамуваше да я заговори. Определено не беше показвал признаци, че е способен на днешната си дързост. Издърпа я встрани от тълпата и припряно изрече:

– Така и не събрах смелостта да ви попитам, но когато чух за годеща ви с Мактавиш, едва не заплаках. Сега няма да рискувам втория си шанс. Умолявам ви, Офелия, станете моя съпруга. – Той я загледа с обожание.

Тя обикновено отказваше много грубо, а точно такива предложения ненавиждаше най-много от всичко: от кандидат за ръката ѝ, който даже не си бе направил труда да я опознае. Но след отказа обикновено съответният мъж изглеждаше като попарен, а сега тази мисъл ѝ беше неприятна. За да излезе от положението, тя простиичко каза:

– Говорете с баща ми, виконт Муърли.

– Наистина ли?

Той изглеждаше въодушевен, защото прие думите ѝ като съгласие. Затова тя внимателно се поправи:

– Просто изборът не ми принадлежи.

Беше сигурна, че баща ѝ ще го отхвърли и така си спестяваше разочарованието на виконта. Проява на страхливост от нейна страна, но не беше свикнала да изпитва вина, когато отклонява брачни предложения. Преди беше прекалено егоцентрична, за да се тревожи за такова нещо.

Но сега изпитваше съжаление при мисълта, че ще трябва да попари надеждите на толкова млади мъже.

Джейн и Едит я спасиха от тези неудобни чувства, като я обсадиха с желанието да научат всички подробности около разтрогнатия ѝ годеж с Дънкан Мактавиш. Тя не се впусна в подробности, както би сторила навремето. Просто им предаде изявлението на лорд Невил, дядото на Дънкан: по взаимно и приятелско съгласие двамата са решили, че не си подхождат.

– А вие двете не трябваше ли да сте другаде тази вечер? – попита ги тя.

– Нищо толкова важно, че да изпуснем прибирането ти у дома – отвърна Джейн.

Това направо прозвуча искрено, ала Офелия се беше научила да не им вярва. И Джейн, и Едит обикновено казваха неща, които смятаха, че ще ѝ харесат. За нещастие това означаваше да лъжат. А вината за това беше нейна, осъзна Офелия. Ако през изминалите години не проявяваше ужасната си избухливост, момичетата от обкръжението ѝ може би щяха да се държат различно.

– Дойдохме и да разберем какво забави връщането ти в Лондон – добави Едит. – Майка ти каза, че си гостувала на семейство Лок. Вярно ли е?

– И защо да не е вярно?

Едит се изчерви. Двете момичета бяха хубави, но не можеха да се сравняват с Офелия. Тъй като имаха по-ниски титли, не очакваха да си намерят много изгодна партия. Всъщност смятаха да са първите, които ще избират сред остатъците на Офелия. Затова се надяваха тя да побърза с избора си.

– Ами не, но решихме, че може би е била подведена – обясни Едит.

Какъв дипломатичен начин да кажат, че са смятали, че Мери ги лъже.

– От мен ли? – попита Офелия.

– Да – отвърна Джейн и побърза да добави: – Знаехме, че с Лок не се погаждате много-много. Не можехме да си представим защо, при положение че той е толкова красив, но виждахме как искрите прехвърчат между вас. Ето защо бяхме сигурни, че ти би отказала покана от страна на семейството му. Решихме, че си имала причина да кажеш така на родителите си, но въобще не си била в имението му.

Ах, освен това бяха сигурни, че е излъгала майка си. В това отношение Рейф бе абсолютно прав. Веднъж поемеш ли по пътя на

безчестието, никой не може да ти вярва. Винаги ще се съмняват в теб, а двете ѝ приятелки знаеха, че тя е обиграна лъжкия.

Странно, ала преди би използвала времето, прекарано с Рейф, за да натрие носовете на Джейн и Едит. Сега предпочиташе те да не знаят нищо. Не искаше да говори по тази тема.

А Джейн и Едит не бяха напористи. Офелия реши, че ще се измъкне сравнително лесно:

– Доста се измъчих в Съмърс Глейд, докато осъзная, че в крайна сметка не искам да се омъжа за Дънкан Мактавиш. Страхувах се, че той няма да ми позволи да се откажа. Но накрая си поговорихме и решихме, че не бива да се женим. Просто ми беше нужно малко време да се възстановя и да премисля възможностите си оттук нататък. Освен това не бързах да се прибирам къщи, където ме чакаше гневът на татко. Знаете колко държеше на този брак.

Беше възможно да са говорили с Мейвис и да знаят истината, но „време да се възстановя“ при всички положения бе приемливо извинение. Нямах значение къде точно е прекарала това време. Ето защо остана изненадана, когато Едит решително подхвана:

– Значи всъщност не си гостувала на семейство Лок?

Преди да е измислила какво да каже, Джейн се намеси:

– Е, това е достатъчен отговор.

Офелия проследи погледа ѝ и видя Рейфиъл Лок да влиза в салона. При вида му пулсът ѝ моментално се учести. Нямах представа какво търси той тук, но не можеше да отрече, че е развълнувана да го види. Определено не бе очаквала това да се случи толкова скоро след раздялата им.

– Защо не ни каза, че си го завоювала? – развълнува се Едит.

– Може би защото не съм сигурна в собствените си чувства.

Отговорът дойде неочаквано за самата нея. Офелия се ядоса на себе си. Точно каквото не искаше да признае!

– Мили Боже, влюбила си се, нали? – ахна Джейн.

– Не, не съм – незабавно отвърна Офелия. Боеше се обаче, че това е най-голямата лъжа, която е изричала.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Мери се грижеше да ангажира Рейф в разговор от мига на пристигането му. Офелия не бе изненадана, че майка ѝ се е сетила да го покани, а че той е бил в Лондон, за да приеме поканата. Завчера го беше оставила в Съмърс Глейд. Не беше възможно Дънкан и Сабрина да са се оженили толкова бързо. Или може би вече се бяха венчали и Рейф бе пропуснал сватбата?

Нямаше начин да удовлетвори любопитството си на мига. Беше си отделила няколко минути да побъбри с приятелки, но тъй като повечето ѝ обожатели се тълпяха около нея, много по-късно имаше възможност да поговори с Рейф насаме.

Имаше твърде много гости, но това често се случваше на приемите у семейство Рийд. Мери умееше да нарежда дълги бюфети с изискани ордьоври за по-придирчивите и маси с пълноценни ястия за любителите на доброто хапване.

Офелия напусна салона и когато се завърна, успя да се насочи право към Рейф. Той тъкмо си беше на пълнил чиния с храна и се оглеждаше за празен стол. За съжаление всички места в помещението вече бяха заети, защото сега повечето гости се хранеха.

– Трапезарията може би е празна – прошепна тя зад гърба му.

Светлосините му очи се заковаха върху нея. Дъхът ѝ секна. Беше толкова хубав. Той всеки път ѝ оказваше необикновено въздействие, но тази вечер изглеждаше особено привлекателен в тъмния жакет, който прилепваше по широките му рамене, в комбинация със снежнобялото шалче, завързано на хлабав възел. Златистите му кичури блестяха на светлината на свещите. Пулсът ѝ се учести от близостта му. Божичко, дано реакцията ѝ да не беше очевидна за околните.

Той навярно не беше забелязал нищо необичайно, защото я попита:

– А там има ли някакви столове, или всички са били пренесени тук?

Офелия се овладя.

– Ще останеш изненадан колко столове може да изнамери майка ми. Тя смята скромните приеми за разхищение на таланта си – рече и погледна препълнената му чиния.

Той се ухили:

– Пропуснах обяда.

– Е, ще проверим ли?

– Защо първо не си вземеш нещо за вечеря?

– Не съм гладна.

Той повдигна вежда.

– Така и не успяхме да поработим върху теглото ти.

Той се шегуваше – или може би не?

– Наистина ли смяташ, че съм прекалено слаба?

– Не е важно мнението ми за фигурата ти.

Тя се изчерви на секундата, вероятно защото забеляза как погледът му пламна, докато се взираше в гърдите ѝ. Бързо грабна нещо от един от многото подноси на масата и поведе Рейф към трапезарията.

Тя не беше празна. Двама господата се хранеха в единия ъгъл на дългата маса, като дискутираха разгорещено. Единият от тях, Джонатан Кантърс, беше поискал ръката ѝ преди петнайсет минути. Второто и предложение за тази вечер. Той беше не по-малко сериозен от младия Хамилтън. Джонатан я беше помолил да му стане съпруга и в началото на сезона, преди годежа ѝ с Дънкан.

Тя дари двамата мъже със сърдечна усмивка, а после ги пренебрегна, за да разберат, че в момента не желае компанията им. Настани се в противоположния край на масата и зачака Рейф да седне до нея. Не можеше да повярва, че е успяла да съдържи любопитството си толкова дълго.

– Какво правиш тук? – прошепна. – Нали трябваше да си в Съмърс Глейд!

– Оказа се, че Сабрина и Дънкан няма да се женят в близките няколко седмици. Очевидно лелите на Сабрина са настояли за голяма сватба. Дънкан едва съдържаше нетърпението си, защото той пък не желае да чака. Реших, че мястото не е подходящо за мен, и се върнах в Лондон.

– Много жалко, че си разбрал това, след като вече бях потеглила.

– Да, наистина. Всъщност затова пропуснах обяда. Мислех си, че ще те настигна на сутринта, но не открих в коя странноприемница си отседнала.

– Много съм изненадана, че те виждам тук, че си приел поканата на майка ми. Можех да се закълна, че по никакъв начин не искаш името ти да се свързва с моето.

– Присъствието ми тук не свързва имената ни, драга. Освен това не съм се връщал вкъщи, за да получа поканата, за която говориш. Просто се отбих у вас, за да се уверя, че си се прибрала благополучно.

– Хм, много мило от твоя страна.

– Имам своите мигове на благородство.

И тези мигове не бяха никак малко. Разбира се, не липсваха и лоши моменти, когато Рейф не се държеше благородно, ами арогантно, но тя на драго сърце му ги прощаваше. Нещата бяха свършили добре, даже прекалено добре...

– Освен това – добави той и започна да се храни – сега имам интерес да видя, че си открила своето щастие с подходящия човек. Ако си спомняш, това беше част от сделката.

Офелия се скова, но Рейф не забеляза. Той сериозно ли говореше? Канеше се да се прави на неин сватовник след всичко, което бяха преживели?

– Нима?! – тросна му се тя. – Убягва ми от паметта.

– Мислех, че е излишно да го споменавам, при положение че това върви заедно с твоето щастие – отвърна той. – Ако не се лъжа, ти все още възнамеряваш да се омъжиш, нали?

– Да.

– В такъв случай ще прекараш остатъка от живота си с късметлията, който и да е той. Следователно трябва да се уверим, че ще бъдеш щастлива с него.

– О! И как е възможно да разберем предварително дали ще съм щастлива с него?

Рейфиъл я погледна изненадано.

– Не ми казвай, че ще търсиш само дебела кесия. Щастие с пари не се купува, Фелия. Парите само помагат по-леко да понасяш нещастieto. В дългосрочен план те не са решение.

– А какво е решението?

– Любовта, разбира се.

– Не мислех, че си романтик.

– Нито пък аз – ухили се той. – Просто се опитвам да подхожда към нещата от женска гледна точка. Като се имат предвид размишленията на сестра ми относно естеството на брака, които не знам колко пъти съм бил принуден да изслушвам, тя е убедена, че любовта ще ѝ донесе божествено щастие. Изглежда, любовта и щастieto вървят ръка за ръка.

– Вероятно. Не мога да говоря от личен опит. Обаче има и други неща, които ни правят щастливи.

Рейф въздъхна. Навярно беше доловил раздражението в гласа ѝ.

– Не ми казвай, че пак си дойдохме на старото, че всичките ни усилия...

– О, я стига! – Офелия също въздъхна. – Просто съм си поставила

нова цел, да достигна етап в живота си, където никога няма да ми се налага да се съобразявам с волята на баща ми. Той взема решенията си с оглед на своето щастие, а на мен това ми е втръснало.

– Което ще рече, че ще приемеш първото предложение, което ти направят.

Изглеждаше толкова притеснен, че тя се позасмя и го успокои:

– Поне половината от мъжете тук вече са ме молили да се омъжа за тях. През последния час съм получила две предложения. Още не съм приела нито едно.

– Сред тях има ли такива, които те... интересуват? – несигурно попита той. – Може би знам разни неща, които не са ти известни.

– Ами не – сви рамене тя и отново се усмихна на Джонатан. Двамата мъже бяха спрели разговора си, когато тя беше влязла в трапезарията, и непрекъснато я поглеждаха. – Не съм се отказала от критериите си за избор на съпруг... засега.

– Никога не си казвала какво търсиш у един мъж с изключение на богатство.

– Не, не съм.

– В тайна ли ще го пазиш?

Офелия въздъхна.

– Не, не исках да обсъждаме темата точно в онзи момент. Просто не мога да вярвам на мъж, който ми се обяснява в любов от пръв поглед. А всички досега правят точно това. – Тя описа широк кръг с ръка. – Очаквам мъжа, който първо ще си направи труда да ме опознае – като теб.

Не се изчерви. Не биваше да говори така, но вече му беше обяснила защо го е отписала като възможен съпруг.

– Честно, Фелия, целта ти е похвална, но вероятно не си помислила за...

– Глупости! – остро го прекъсна тя, усетила, че той ще спомене предишното й държание. – Знам, че искаш да си припишеш всичките заслуги за новото ми „аз“, но ти просто ми отвори очите за някои неща и ми помогна да овладее някои свои недостатъци. Както и да е, аз имах някои действително добри качества, които пазех основно за себе си.

– Да, забелязах.

– Какво!

– Че не си напълно лишена от положителни качества. Добър пример за това е колко лесно спечели лея ми.

– Аз ли? – усмихна се тя. – Лея ти веднага ме спечели и ти го

знаеш.

– Да, леля е много симпатична. А сега трябва да се върнеш при гостите си. Едно е да прекараш с мен няколко минути, но забавиш ли се още малко, ще плъзнат клюки.

– Знаем. – Офелия се изправи. – Благодаря ти, че намина да провериш как съм. Беше много сладко от твоя страна.

Сините му очи засвяткаха.

– Боже Мили, никога не използвай тази дума във връзка с мен! Ще ми създадеш лоша репутация. И тогава лошо ми се пише.

– Да не предпочиташ да те смятат за непоправим женкар?

– Абсолютно!

Тя си даваше сметка, че Рейф я дразни.

– Ще пазя тайната ти до гроб – отвърна му в същия дух и се обърна да си ходи.

Но той я улови за лакътя. Офелия си пое въздух и притвори очи. Колко по-хубаво ѝ беше да седи до него, съсредоточена в разговора им, отколкото да го усеща тъй близо до себе си. Докосването му я накара да си спомни какво великолепно преживяване бяха споделили... и какво беше казала Джейн.

– Какво каза баща ти? – попита я Рейф. Стана ѝ неприятно, когато разбра защо я е задържал. Не се обърна с лице към него. Боеше се да го погледне.

– Още не се е прибрал и даже не знае, че съм се върнала.

– Защо не почакаш да се видите, преди да взимаш прибързани решения?

– Аз! Прибързана? – Тя изсумтя тихичко и си тръгна. Чу го как се смее зад гърба ѝ.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Офелия не можеше да подбере по-лош момент да си тръгне от трапезарията. Не забеляза, че баща ѝ стои в преддверието и подава балтона си на лакея. Той обаче я забеляза на секундата.

– Фили? Кога се прибра?

Никаква усмивка. Никаква топла прегръдка за добре дошла. Той просто се осведомяваше.

Шърман Рийд, граф Дървич, беше четирийсет и пет годишен. Имаше кестенява коса и пронизателни кафяви очи. Беше висок, а в сравнение с жена си можеше да се нарече мършав. В никакъв случай не беше грозен, но никой не би го нарекъл хубав. Може би затова беше удивен, че дъщеря му е такава красавица, и бе твърдо решен да извлече облага за себе си от този дар на природата.

– Върнах се този следобед. Нали разбираш, мама ме посрещна и покани няколко от обожателите ми.

Шърман хвърли поглед към салона, от който се носеше силен шум.

– Нужно ли беше?

Офелия се постресна. Беше споменала обожателите си, защото баща ѝ обикновено изпитваше гордост, когато тя се показваше, и удоволствие от предложенията за брак, които получаваше – е, поне нещата стояха така, преди да се спре на Дънкан Мактавиш за свой зет. Пък и винаги бе насърчавал Мери да организира празненства. В това отношение между съпрузите цареше пълно единомислие.

– Нужно ли? Не. Но мама се радваше, че ще има гости, тъй че си казах: „Какво пък?“

– Я не ми дръж такъв тон, момиче!

Офелия едва не се засмя. Тонът ѝ си беше същият, ако не и по-мек от обичайното. Но баща ѝ очевидно очакваше тя да му се сопне. В края на краищата, откакто я беше сгодил за Дънкан, помежду им непрекъснато избухваха ожесточени спорове.

– Ела в кабинета ми. Трябва да проведем разговор.

– Не може ли да почака? Имаме гости.

– Не, не може.

Той я заобиколи, без да каже нищо повече, и се запъти към кабинета си. Офелия си пое дълбоко дъх и го последва. Баща ѝ нямаше да смутти новооткритото ѝ спокойствие. Щеше да овладее избухливостта си.

Преди той винаги успяваше да я провокира, но днес нямаше да му се даде.

Когато влезе в стаята, той вече седеше зад бюрото си. Тя мразеше това място, защото тук бяха провели голяма част от споровете си. Килимът, завесите и мебелите в тъмнокафяво и зелено може би бяха доста стилни за мъжки кабинет, но на нея ѝ действаша подтискащо. Някога, много отдавна, тя обичаше да идва при баща си в тази стая...

Обикновено сядаше срещу него, но сега застана до прозореца, който гледаше към улицата. Завесите още не бяха спуснати, макар че по-рано вечерта някой беше запалил огън в камината. Навън фенерите бяха запалени, а на тротоара пред къщата им бяха спрели множество карети. Беше започнал да се сипе лек снежец. Още не беше покрил улицата, но снежинките падаха много красиво край запалените фенери. Офелия усети как напрежението я напуска.

– Носиш ли ми предложение от Лок? – попита Шърман, докато паляше един от свещниците на бюрото си.

Офелия затвори очи.

– На това ли се надяваше?

– Не, не съм се надявал. Очаквах го. Това е единственото, което ще ме накара да преглътна второто ти разваляне на годежа с Дънкан.

Шърман беше повишил тон, за да подчертае думите си. Офелия продължаваше да стои с гръб към него. Като малка редовно идваше тук, търсейки вниманието му. Не ѝ правеше впечатление, че рядко го получава. Странно как децата приемаха някои неща за даденост, например любовта на родителите си.

– Рейфиъл Лок е женкар – уморено заяви тя. Това би следвало да изчерпи въпроса, но не и според баща ѝ.

– Е?

Точно както си и мислеше. Думите ѝ ни най-малко не го смутиха. Рейф можеше да има най-лошата репутация, но баща ѝ пак щеше да одобри гостуването ѝ. Интересуваше го единствено титлата, която младият мъж щеше да наследи.

– Той няма намерение да се жени за мен или за която и да е друга. – Тя най-сетне се обърна, за да проследи реакцията на баща си. – Ако не се лъжа, точните му думи бяха „през този век“.

– Глупости. Ти си способна да промениш решението на всеки мъж.

Това беше своеобразен комплимент. На Офелия ѝ се искаше просто да го приеме, без да се чувства обидена.

Нямаше да му каже как се е съпротивлявала със зъби и нокти на

„поканата“, че кажи-речи е била отвлечена в пущинаците на Нортъм-бърланд. Не само че баща ѝ не се интересуваше, ами и вече не ѝ се говореше за това. От това пътуване беше получила повече, отколкото бе мечтала. Фактът, че сега още не е избухнала, бе красноречив пример за облагите, които бе придобила благодарение на намесата на Рейф в живота ѝ.

– Поне влюбен ли е в теб като останалите? – попита Шърман.

– Не, но може да се каже, че се сприятелихме.

– Да не ми казваш, че не те е компрометирал? Такъв всеизвестен женкар и да не се опита да те прелъсти?

Тя се изчерви. Гневът ѝ започна да нараства.

– Значи си бил наясно какъв е? Но въпреки това ми даде разрешение да му гостувам?

– Разбира се. Той е най-добрата партия в цяла Англия. Кажи ми, де, не го ли хвана?

Опитът ѝ да накара баща си да се защитава, не сполучи. За тази цел беше нужно чувство за вина, каквото Шърман не притежаваше. Гневът ѝ започваше да излиза от контрол.

– Може би не съм искала да го хващам.

– Да не си си загубила ума някъде?

Тя смело пресече стаята, облегна се с ръце на бюрото му и го изглежда яростно.

– Не, мисля, че най-сетне си намерих ума. Действително ли искаш да знаеш защо той не е подходящ за мой съпруг? Да, вярно, че е невероятно красив, богат и с титла. Той е всичко, което бих могла да си пожелаая у един мъж. Но има нещо, което го прави неприемлив.

– Кое?

– Ти го искаш прекалено много за зет! След като кажи-речи ме хвърли на вълците в Йоркшир, открих, че не съм склонна да те ощастливя с женитбата си. Изненадан ли си?

Той се изправи, отвръщайки на яростния ѝ поглед.

– Че си своеволна, злобна дъщеря? Никак не съм изненадан. Но ти ще се омъжиш за него. Не давам пукната пара как ще го завлечеш пред олтара, просто го направи! Иначе ще взема нещата в свои ръце.

Нямаше смисъл да му обяснява, че става дума за нейния живот, не за неговия. Тя излезе от стаята. Понеже бе прекалено ядосана, за да се присъедини към гостите в салона, неусетно се запъти към трапезарията.

Рейф още бе там. Току-що ставаше от мястото си, а чинията му бе празна. Другите двама мъже вече си бяха тръгнали, макар че

присъствието им така или иначе не би я възпряло, тъй като действаше, без да мисли. Просто отиде при Рейф и го целуна страстно.

Той успя да прикрие изумлението си. Всъщност почти незабавно отговори на целувката ѝ, изпусна чинията и я притисна към гърдите си. Това бе достатъчно. Офелия усети как гневът ѝ се изпарява, заменен от страст. Много силна страст. Тя нарасна, щом той засмука езика ѝ, който тя дръзко бе пхнала в устата му. Стана дори по-мощна, когато той обхвана задника ѝ с ръка, притискайки я към себе си.

Божичко, що за усещания събуждаше този мъж в нея! Гняв, страст, нежност, удоволствие – всичко, което човек можеше да си представи, но най-вече възбуда. Той бе нейната гибел и нейното избавление. Кога, по дяволите, бе станал така важен за нея? Права ли бе Джейн? Нима се беше влюбила?

Рейф я целуваше жадно, милваше гърба ѝ, караше я да трепери сладостно... докато тя не осъзна, че не би могла да избере по-неподходящ момент да се отдават на интимности. Вратата беше широко отворена. От гостите ги делеше един коридор. Всеки можеше да стане свидетел на разгорещените им прегръдки.

При тази тревожна мисъл Офелия моментално се отдръпна. Сърцето ѝ обаче щеше да изхвъркне от гърдите. Страните ѝ пламтяха. Устните ѝ вероятно бяха подути. Боеше се, че има вид на целувана. Както и Рейф. Офелия бе разрошила косата му и сега побърза да приглади кичурите. Но не можеше да заличи знойния плам в очите му. Той си пое дъх:

– Това беше неочаквано.

Тя също имаше проблеми с овладяването на дишането си.

– Научих го от теб – каза, имайки предвид, че Рейф се беше върнал да я целуне в каретата.

– Скара ли се с баща си?

– Как позна? – сухо отвърна тя.

Той нежно прокара пръст по бузата ѝ.

– Искаш ли да оставиш задния вход отключен за мен?

Мисълта почти я накара да се вцепени от предвкусане на чувствени удоволствия.

– Ще си помисля – глухо прошепна тя.

Но докато тичаше нагоре по стълбището, за да се овладее и да си избие от главата мисълта за Рейф, знаеше, че ще остави вратата отключена.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Офелия спа цялата сутрин. Нямахме такива намерения, въпреки че бе предупредила Сейди да не я буди. Но това беше само защото си беше мислила – надявала – че тази сутрин ще си има компания в леглото. Преди да си легне снощи, беше помолила лакея да изкара коня ѝ към обяд, за да пояди в Хайд Парк. По време на престоя си в провинцията ездата ѝ липсваше. Беше свикнала да язди поне няколко пъти седмично.

Но сега се беше успала и бе прекалено късно за езда. Последния път, когато погледна часовника, бе пет сутринта. Цяла нощ чакаше Рейф да дойде при нея. Дори цял час бе стояла с ухо, долепено до вратата, ослушвайки се за стъпките му. Ама че глупачка! Той не дойде.

Вероятно Рейф бе разбрал, че е твърде рисковано. Или може би беше сметнал, че не е била сериозна, когато е казвала, че ще си помисли. Не биваше да се прави на срамежлива. Но пък може би той самият не е говорел сериозно. Нали целта му бе да успокои гнева ѝ с целувката си, което и беше постигнал. Вероятно се бе пошегувал, а тя беше изтълкувала думите му както ѝ беше удобно.

Тръгна бавно към прозореца, за да дръпне плюшената светлолилава завеса. Усети аромата на двете рози, които бяха поставени на писалището до прозореца. Нямаха градина или оранжерия, но през зимните месеци майка ѝ винаги успяваше да се снабди със свежи цветя за къщата.

Офелия имаше хубава стая. Мери се бе погрижила за това. Всичко беше в нюанси на розовото, червеното и светлолилавото, но най-вече в тъмночервено: килима и завесите, тапетите, дебелата кувертюра на красивото ѝ легло. Дори тоалетката ѝ имаше тъмнорозова кадифена завеска около основата си. Към тази стая Офелия даже разполагаше със съблекалня, която едва побираще богатия ѝ гардероб. Баща ѝ поне никога не се стискаше за дрехи. Трябваше да бъде облечена красиво и скъпо – та нали в края краищата беше нещо като негова визитка.

Не личеше, че снощи валя сняг. Стаята ѝ се намираще в предната част на къщата. Когато прозорците биваха здраво затворени, а завесите – спуснати, шумът от уличното движение не я смущаваше. Определено не го беше чула днес. Един ездач отмина по улицата, което ѝ напомни, че трябва да поръча да закарат кобилата ѝ в конюшнията. В този ездач имаше нещо познато... това беше Рейф! Той дори погледна към къщата ѝ.

Тя му махна, но той не гледаше към горните прозорци и продължи да язди. Офелия започна да се облича като полудяла и се спусна по стълбите с надеждата, че кобилата ѝ още е навън. Тя беше там заедно с жребца на лакея, който трябваше да я придружава. Лакеят Марк обикновено яздеше с нея. Не го ли беше подминала току-що на стълбището?

Той застана на вратата:

– Само минутка, за да си облека палтото, лейди Офелия.

– Първо ми помогни – подкани го тя, качвайки се на седлото. – Ще те чакам на Гровнър Скуеър, на входа за Хайд Парк. Не се бави.

Не остана да чуе, че не бива да тръгва без него. Обзе я същото очакване, което я беше държало будна цяла нощ, и тя пришпори коня си в галоп. Ако имаше късмет, щеше да настигне Рейф. Ако извадеше голям късмет, той щеше да поднови предложението си за нова среднощна среща.

Е, днес не ѝ вървеше. Офелия провери и в страничните улички, но докато тя се обличаше, Рейф очевидно беше отишъл по делата си. Както чакаше Марк на уреченото място, тя осъзна, че е облечена твърде леко.

Изобщо не беше губила време да търси някой от костюмите си за езда, а бе грабнала първата дреха, която ѝ беше попаднала. В случая – тънка дневна рокля, предназначена единствено за вкъщи! А шалът ѝ беше фин и прозрачен и изобщо не скриваше дълбокото деколте. Понеже палтото ѝ не беше на обичайното място, Офелия се бе наметнала с пелерина. Не си беше направила труд да завърже косата си, а просто я беше натъпкала под шапката.

Поне пелерината донякъде я пазеше от студа, разсъди тя. Обаче незабавно трябваше да се прибере у дома. Ако някой я видеше в този ѝ вид, щеше да помисли, че е полудяла. Или може би не? Днес не беше чак толкова студено – не духаше вятър. Денят бе хубав... за през зимата. Всъщност времето бе идеално за езда, само че тя не беше облечена подходящо.

Стори ѝ се, че в далечината вижда Марк. Нямаше смисъл да чака той да я настигне, при положение че щеше да се прибира. Офелия понежи да пришпори кобилата си, когато някой се приближи откъм гърба ѝ.

– На разходка в парка ли отиваш?

Откъде, по дяволите, се беше взел?

– Да – отвърна тя и се обърна към Рейф.

Той я гледаше с любопитство, вероятно защото беше стиснала пелерината. Но наметката не бе достатъчно дълга, за да скрие дантелите по края на копринената ѝ пола. Той обаче само отбеляза:

– Някак не си те представях на кон, Фелия. Трябва да кажа, че съм приятно изненадан.

– Защо? По една случайност обичам да яздя.

– Да, но... – Той спря и се подсмихна. – Вероятно още пазя спомена за идеалния ти образ. Нали ме разбираш, дори и едно косъмче не може да се измъкне от прическата ти. По роклята ти не може да има и една гънка. И Бог да пази да се умиришеш на кон!

Тя също се усмихна.

– Този неверен образ е направо древен. Да видим... вече си ме замървал със снежни топки. И доста ме разроши в салона... на Олдърс Нест.

Тя завърши изречението си с тихо стенание, а страните ѝ внезапно пламнаха. Беше изключително неприлично и абсолютно безразсъдно да му напомня какво се е случило между тях. Съзнанието ѝ пазеше неговия образ с коса, щръкнала във всички посоки от страстните ѝ милувки, и изражение, говорещо за огнена чувственост...

Боже, това не беше мястото за възбуждане на подобни страсти. В крайна сметка може би не беше лоша идея да поязди.

– Ще те надбягам – поривисто изрече.

Марк тъкмо я беше настигнал. Той чу думите ѝ и понечи да се възпротиви, но тя препусна в галоп в парка. Свари Рейф напълно неподготвен, защото мислите му още витаеха в онзи салон! Бързо погледна назад, за да се увери, че той я следва, и се засмя, като установи, че има голяма преднина пред него. Заради рязкото движение шапката ѝ отхвъркна, а вятърът я подхвана и я запрати на земята. Офелия нямаше намерение да спира, за да я вдигне. Състезанието беше по-важно. В момента духът ѝ беше твърде борбен, за да загуби.

Наложи се да стисне юздите с две ръце, а пелерината ѝ се развя, откривайки роклята. Офелия не усещаше студения вятър, защото кръвта ѝ кипеше от опиянение. Шалът ѝ започна да се вее. Тя сграбчи единия му край в юмука си, за да не загуби и него. Пелерина, шал и коса се разваха бясно, но Офелия не мислеше за това. Пришпори с пети кобилата си и полетя още по-бързо.

Беше тръгнала към северната пътека, но тъй като паркът беше почти безлюден, тя безразсъдно се втурна направо през серпентината. Северната пътека обкръжаваше парка, заобикаляйки голямото езеро, преди отново да завие на север и да довърши елипсата. Този маршрут беше много по-дълъг от южната пътека, която Офелия рядко използваше. Рейф я застигаше, но още бе далеч зад нея. В далечината се виждаше

навесът за лодки. В този хубав зимен ден на езерото може би дори имаше кънкьори...

Не се приземи прекалено тежко на земята. Можеше да е къде-къде по-лошо. Кобилата можеше да се закове на място, когато змията пресече пътя ѝ. Офелия можеше да излети напред. Вместо това кобилата се изправи на задните си крака и младата жена тупна на земята. Проклето животно! Как можа да се уплаши от едно нищо и никакво безобидно змийче?

Вече си поемаше дъх и се изправяше на лакти, когато Рейф скочи до нея. Той коленичи толкова бързо, че изрови пръстта под безжизнена трева.

– Господи, изплаших се до смърт! – яростно възкликна той.

– Не съм ранена – успокой го тя.

– Защото си страхотна късметлийка. Трябва да застрелят баща ти, че ти е купил такава плашлива кобила.

– Аз сама си я избрах. Просто ми се наложи няколко месеца да настоявам да плати цената. Така действаме с него: аз настоявам, а той отстъпва, само и само да му се махна от главата. Не вярвам някога да я е виждал.

– Няма значение...

– Наистина съм добре. Би ли ми подал ръка...

Той ѝ помогна да стане на крака и изведнъж започна да я целува страстно и настоятелно. Ръцете му се придвижиха надолу до дупето ѝ, разтривайки нежно местата, натъртени от падането. Офелия простена от удоволствие. Тялото ѝ затрепери от горещите усещания, събудени от бавните му, чувствени ласки и жадните целувки. Отново остана без дъх, но не пропусна напрегнатия му поглед, когато той се отдръпна от нея.

Пусна я толкова бързо, че Офелия за малко да загуби равновесие. Рейф се извърна, когато тя започна да изтупва дрехите си и да оправя пелерината си.

– Дано не се обличаш винаги така за езда – укори я той, докато двамата хващаха юздите на конете си.

– Не, разбира се.

Сега Рейф се беше овладял достатъчно, за да я погледне.

– А днес защо си се натъкмила така?

– Ами аз... такава... – Тя млъкна: не можеше да признае, че го е последвала. – Не мисля, че си струва да обяснявам защо – най-накрая заяви.

– Твоя воля. – Сви рамене той. – Бих ти предложил обаче да

вървиш право въщи.

– Така и смятам да направя.

Помогна ѝ да се качи на седлото. Можеше да я повдигне, но предпочете да не я докосва, предлагайки ѝ сключените си пръсти да стъпи. Показваше безразличие, твърде голямо безразличие. Разбира се, намираха се в парка. Но наоколо нямаше никого, в далечината се виждаха само няколко човека.

Искаше ѝ се да го попита защо не я посети през нощта. Той очевидно не смяташе да каже нищо по въпроса. Но би било прекалено дръзко от нейна страна, пък и Марк най-накрая ги настигна. Както обикновено, той я беше изгубил от поглед и не знаеше, че е паднала. От време на време Офелия умишлено забавяше темпото си, защото знаеше, че лакеят не е добър ездач. Пък и конят му не можеше да се мери с нейната породиста кобила. Най-често ѝ се случваше да си пояди в галоп, а после да го изчака.

– Благодаря ти за надпреварата – обърна се тя към Рейф и добави с усмивка: – Обичам да побеждавам.

– Аз също – отвърна той с най-чаровната си усмивка. – Някой ден ще видиш, че в честно съревнование въобще не можеш да ми се опреш.

Тя се засмя.

– Не бих била толкова сигурна. Защо мислиш, че трябваше да уговарям баща си два месеца за тази красавица? Цената си я биваше! Баща ѝ е шампион на конните състезания.

– Май не е имало състезание, което да не си спечелила?

– Естествено!

– Тогава може би просто ще купя баща ѝ.

По някаква причина Офелия се усмихваше по целия път към къщи.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рейфиъл се завърна в къщата си на Гровнър Стрийт, която беше разположена източно на площада със същото име. Живееше през няколко дълги улици от Офелия и нямаше причина да минава край дома ѝ, като се изключи, че мисълта за тази жена не го напускаше.

Когато влезе въщи, бе толкова унесен в мисли, че не забеляза посетителя, нехайно облегнат на вратата към салона. Образите на Офелия се тъпяха в главата му, а сега разполагаше с още няколко, които да добави към богатата си колекция. Офелия, която се смее, докато шапката ѝ отхвърква от главата. Офелия, която се изправя на лакти с измъчен израз на лицето, а косата ѝ се стели по земята. Офелия, която реагира по възхитителен начин на масажа му.

Снощната Офелия, която го гледаше томително след целувката им в трапезарията – не, не можеше да мисли за това. Как само се изкушава да се промъкне у тях, след като светлините угаснаха! Всъщност прекара доста време край задния вход, обмисляйки доводите „за“ и „против“, и накрая си внуши, че дори не бива да проверява дали вратата е отключена.

Колкото и да му се искаше да я люби, сега, когато се беше прибрала въщи, това просто не беше добра идея. Офелия трябваше да си намери съпруг. Целта на опита му да я укроти се заключаваше в това тя да намери щастие в обятията на някой друг. Кой знае защо обаче тази представа все повече започваше да го дразни.

Лекото покашляне го накара да погледне към салона. Възкликна радостно при вида на стройния мъж с шотландската поличка, който стоеше там.

– Дънкан! Защо, дявол го взел, не ми каза, че ще идваш? Можехме да яздим заедно.

– Защото не знаех – отговори неговият приятел. – Лелите на Сабрина настояха да пътуваме, за да намерели някаква специална дантела за булчинската рокля, дето я нямало в Съмърс Глейд.

– И ти ги придружи?

Дънкан изсумтя.

– Това щеше да е идеалното време да се усамотя с любимата за няколко дни, но те трябваше да я водят с тях. Аз пък не позволих на Сабрина да припари до този порочен град без мен.

– Не съм съгласен, че градът е порочен – е, поне някои части – но се съмнявам, че бих пуснал годеницата си да дойде тук сама. Ако имах годеница, де.

Дънкан повдигна вежда.

– Мислиш ли да се ожениш?

– Това пък откъде ти хрумна?

– Вероятно защото току-що каза... – прихна приятелят му.

– Просто се съгласявах с теб. А сега потвърди, ако обичаш: нали това е първото ти идване в големия град?

– Първото и да се надяваме, последното.

– Колко ще останеш?

– Дамите вече откриха каквото търсеха и се върнаха в хотела. Утре рано сутрин си тръгваме.

– Толкова рано? Поне поразгледай Лондон, преди да се върнеш в провинцията. Хайде да те разведа навсякъде довчера. Един вид на прощаване с ергенството.

Дънкан се засмя.

– Това е празник, човече, а ти го изкара траур. Не мисля, че някога е имало мъж, по-нетърпелив да мине под венчило, от мен. Представяш ли си, сега ще ме карат да чакам няколко седмици! Не, няма да излизам никъде без любимата си.

Рейфиъл въздъхна.

– Предполагам, че мога да открия някое не толкова шумно парти, на което ще можеш да доведеш Сабрина. Всъщност... – Той замлъкна и повика лакея, когото беше изпратил сутринта да разузнае в домакинството на семейство Рийд. – Саймън, върна ли се?

Саймън подаде глава през вратата в дъното на коридора.

– Да, милорд.

– Какво научи?

– Още не са решили нищо.

– Тогава се върни и провери отново. Няма начин тя да изпусне вечерта, като не отиде на някое празненство.

– Коя тя? – попита Дънкан.

– Офелия. А, и ми дължиш сто лири – добави усмихнато Рейфиъл.

– Да, бе! Изключено! – отсече шотландецът. – Условието на облога беше тя да се промени, а аз чудесно знам, че...

– Офелия се промени – прекъсна го Рейфиъл. – Скоро сам ще се увериш. Слугата ми ще открие къде ще ходи тя довчера, аз пък ще уреда поканите за всички, включително и за лелите на Сабрина.

– Сериозно ли? Какво те кара да мислиш, че това опърничаво същество се е променило?

– Прекарах изминалата седмица с нея.

– Ти се шегуваш! – скептично подсвирна Дънкан.

– Не, честно. Ако човек си направи труда да я опознае, тя е невероятна.

Дънкан се засмя:

– Сега вече съм сигурен, че се шегуваш. Какво, да не би да си я отвякъл и да си я наплескал, за да се научи да те слуша?

– Нещо такова – уклончиво отвърна Рейфиъл със смутена усмивка. – Ще се увериш с очите си, че не се шегувам. Поговори с нея довечера и ще бъдеш изумен от промяната. Не е изключено дори да ти се извини, макар да не смята, че ти е причинила зло, което, реално погледнато, е така. Но се обзалагам, че ще се извини на Сабрина, ако я доведеш, Фелия съжалява за отношението си към нея.

– Добре. Обаче ми е много интересно да науча как си я укротил без тояга.

– Е, има бой, има натриване на носа, има го и това да ти отворят очите. Накарах я да прецени действията си от гледната точка на другите. Тоест, използвах средства второ и трето. Леля ми Есме ни придружаваше, за да не нарушим благоприличието. Върни се в хотела и съобщи на дамите, че ще ходят на вечеря, за да имат време да се приготвят. Ще те известя за часа и ще мина да ви взема веднага, щом разбера къде отиваме.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мери почука на вратата на дъщеря си, отвори я и подаде глава вътре.

– Реши ли най-сетне, мила?

Офелия седеше на писалището си, унесена в мисли. Дори не беше прегледала поканите, които майка ѝ веднага беше струпала пред нея след връщането ѝ от ездата. Пет от тях бяха пристигнали тази сутрин. След вчерашното парти мълвата, че тя се е прибрала вкъщи, бързо беше обиколила Лондон. Сега много домакини искаха да се възползват от нейната популярност. Присъствието ѝ често осигуряваше успеха на даден прием или вечеря.

Офелия беше прочела няколко покани и се беше замислила за Рейф. Сега трябваше да реши.

– Мисля, че ще се забавлявам на бала у лейди Уилкот. Поканата пристигна преди няколко минути.

– Ще кажа на баща ти.

– Недей. Предпочитам ти да дойдеш с мен. Нали нямаш нищо против?

– Съвсем не, скъпа. Всъщност горях от нетърпение да те придружавам на баловете, но баща ти все се мръщеше и затова се отказах да го правя. Шърман твърдеше, че съм го разсейвала, а той трябвало да те държи под око.

Офелия просто не знаеше какво да каже. Колко „мило“ от негова страна: да представя като загриженост нежеланието да се появява с жена си на публични места.

– Мислех, че просто не ти се ходи – отвърна Офелия. – Знам, че предпочиташ да се изиявяваш като домакиня.

– Просто така и не успях да убедя баща ти да ме придружи на някой прием. Шърман изобщо не обича социални мероприятия... освен ако не ги устройва той самият.

– Разбирам. Тогава да си замълчим пред него. Можеш ли да му оставиш бележка?

Мери се засмя.

– Интересно хрумване. Вероятно после ще ми се нахвърли с гневни приказки и ще ми се муси сума време, но пък двете с теб да се забавляваме навън една вечер. Божичко, колко съм развълнувана!

След като Мери си тръгна, Офелия се усмихна. Не беше излизала с майка си, откакто двете пазаруваха на Бонд Стрийт преди началото на сезона, а и преди това само веднъж беше ходила с нея на театър.

Имаше и друга причина да се вълнува, когато Сейди започна да приготвя тоалета ѝ. Тя нямаше нищо общо с прелестния ѝ външен вид, въпреки че Офелия направо грееше в светлосинята бална рокля. Светлосиньото не случайно бе любимият ѝ цвят: той подчертаваше платиненорусата ѝ коса, сияйно бялата ѝ кожа и сините ѝ очи. Офелия имаше страшно много рокли в този цвят, но с различни украси и гарнитурни. Тази например беше със сребристи шнурове. На врата си беше сложила тънка сребърна верижка с малки сапфирчета, която придаваше по-тъмен нюанс на очите ѝ.

Тя едва съдържаше възбудата си, защото имаше чувството, че Рейф ще бъде там тази вечер, което изобщо не беше възможно, тъй като той вероятно не би избрал да посети подобно величествено събиране. В края на краищата не си търсеше съпруга. На една вечеря в Олдърс Нест беше споменал на леля си, че повече няма да придружава Аманда на баловете. Един такъв бал беше най-невероятното място, където би могла да го види. Но все пак усещането, че довечера двамата ще се срещнат, не я напускаше.

Заради тази своя интуиция тя постоянно се оглеждаше за него. Когато пристигна у Уилкотови, събралите се в голямата бална зала замлъгнаха при нейното влизане. Някога Офелия обичаше да възпроизвежда такъв ефект с появата си, но тази вечер я интересуваше само едно лице сред тълпата. Понеже беше много висок, ѝ трябваше само няколко мига, за да разбере, че го няма... още. Продължаваше да е сигурна, че той ще се появи.

– Честна дума, ще ми се да беше изчакала със завръщането си, докато се омъжа.

Офелия се обърна и установи, че Аманда Лок я е последвала. Въпреки че на лицето ѝ беше изписано раздражение, сестрата на Рейф изглеждаше красива в разкошния си тоалет. Рубинената огърлица, която чудесно подходеше на розовата ѝ бална рокля, навярно бе семейна реликва, дадена на младата жена специално за нейния дебют. Офелия уж беше гостувала на семейство Лок, но сега ѝ се прииска да познава останалите членове на семейството.

– Здравей, Аманда – усмихна се тя. – Брат ти с теб ли е?

– Не – измърмори Аманда. – Доколкото знам, снощи се е върнал, но не го потърсих. Много съм му сърдита и не му говоря.

– Недей. Мъжете обичат да имат свои тайни. Навярно и ти си запазила някои неща само за себе си?

– Не. Е, може би... – Момичето се поизчерви. – Добре де, виждам какво искаш да кажеш – тросна й се тя.

– Много хубаво. О, и недей да ревнуваш от мен. Само ми кажи кой мъж си си харесала, и аз ще го отблъсна.

– И защо да го правиш?

– Защо не? Колкото и да не ти се вярва, не е много приятно всички мъже да припаднат в краката ти. Ха, непрекъснато се спъвам в тях! Освен това не мога да ощастливя всички с ръката си!

Аманда я изгледа недоверчиво.

– Не се шегуваш, нали?

– Определено.

– Обаче в началото на сезона останах с различно впечатление. Тогава всички бяха в краката ти.

– Насърчавах ги, да, но най-вече заради баща ми. Може да се каже, че му натривах носа. Един вид му казвах, че мога да имам който мъж поискам и не е нужно той да ме сгодява за човек, когото не съм виждала.

Другото момиче потрепери.

– Не мога да си представя как си изтърпяла тази несигурност, имам предвид, преди да срещнеш Мактавиш и да се увериш, че той не е някой грозен човекоядец. Аз стях да съм бясна на родителите си... и уплашена.

– Благодаря ти. Толкова е хубаво да знам, че не съм единствената, на която са й познати тези чувства.

– Всъщност ти не беше доволна от Мактавиш и след като го видя, нали?

Офелия поклати глава.

– Предполагам, че някои хора просто не са родени елин за друг. За щастие ние с Дънкан го осъзнахме, преди да е станало твърде късно.

Това беше малка лъжа, пък и дори не беше измислена от нея, тъй ч Офелия я изрече без притеснение. За нейно удивление двете с Аманда продължиха да си приказват двайсет минути. Господата започнаха да ги прекъсват, предимно за да запълнят картите им за танци. Най-накрая Аманда си призна, че още не си е харесала никого и че й е много трудно да направи избор.

– Не съм сигурна, че мога да те посъветвам друго, освен да почакаш любовта да реши вместо теб. Рейф спомена, че ти държиш изключително много любовта да присъства в живота ти.

– Да, признавам си, че неведнъж съм му обяснявала как обичта е неделима от щастието. Ти това ли ще направиш? Ще чакаш любовта на живота си?

– Боя се, че моето положение е по-различно. Ако бързо не си намеря съпруг, баща ми ще избере вместо мен, без да ме пита.

– Но това е толкова... толкова демоде!

Девојката се изпълваше с възмущение заради нея, а Офелия и за миг не се съмняваше в искреността ѝ! Невероятно. Каква удивителна разлика: да се отнасяш с хората любезно и те да ти връщат любезността. Божичко, нима досега беше живяла с погрешни убеждения и нарочно е отблъсквала от себе си хора, които са можели да станат нейни приятели?

– Олеле, колко хубаво! – изведнъж възкликна Аманда, гледайки зад гърба на Офелия. – Сабрина отново е в Лондон. Да я поздравим.

Офелия се обърна. Младата жена и лелите ѝ тъкмо влизаха в залата. Тя едва позна Сабрина, която изглеждаше прелестна тази вечер, а светлозелената ѝ рокля дори не беше бална. Но въпреки това девојката греше. Кестенявото врабче от Йоркшир се беше превърнало в пеперуда. Любовта ли беше причина за това преображение?

Докато вървеше след Аманда, Офелия изпита неудобство. Благодарение на Рейф виждаше колко зле се е отнесла с момичето. Ревността ѝ не беше извинение. Испита разкаяние. Докато стигнат до Сабрина, сълзите ѝ едва не потекоха! Божичко, дано не се разплаче пред цял Лондон!

Отдръпна се назад, докато Аманда поздравяваше новодошлите. Сабрина се усмихваше, докато разменяше вежливости със сестрата на Рейф, но лицето ѝ помръкна, щом съзря Офелия. Мери беше дошла да поздрави лелите на девојката, които бяха нейни стари познати, и Аманда се оттегли встрани.

Офелия се възползва от този момент, за да прегърне Сабрина и да прошепне в ухото ѝ:

– Възползвах се от добротата ти. Прощавай... – Сълзите рупнаха. – Съжалявам. Но най-много съжалявам, че те излъгах за Дънкан. Страдах от много заблуди и страшно ти завиждах. Просто искам да знаеш, че сега съжалявам.

Не дочака отговор. Унижена от сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, тя побърза да напусне залата, преди някой да ги е забелязал.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Защо се мръщиш? – попита Дънкан, когато най-сетне се добра до годелицата си. – Още ли ми се сърдиш, че те доведох тук, когато нямаш бална рокля?

Сабрина се наведе напред и го докосна по бузата.

– Не бих могла да ти се сърдя за нищо. Заради Офелия е. Тя току-що ми се извини за лъжите, но съм сигурна, че не може да е била искрена. Защо изобщо си направи труда да ми наговори тези неща?

Дънкан сви широките си рамене.

– Може би иска Рейф да спечели баса.

– Ах, облогът, за който ти ми спомена. Как не се сетих – изрече тя със смръщено чело. – Не, тя никога няма да се унижи дотам, че да помогне на някого. Не е в неин стил.

– Тогава защо са тези съмнения?

– Защото каза, че ми е завиждала.

– И?

– Това не е ли достатъчно? Как е възможно тя да ми завижда?

Дънкан се засмя.

– Много лесно, Брина. Не знаеш ли колко си прекрасна? Освен това за ревността няма причина. Това, че Офелия е като излязла от вълшебна приказка, не значи, че си няма своите съмнения и страхове.

– Значи си на нейна страна? – смая се Сабрина.

– Не, само се чудех дали Рейф е прав и тя наистина е започнала наново.

– Значи той смята, че е спечелил облога?

– Да, а аз съм тук, за да се уверя с очите си. И тъй, къде е тя?

Сабрина стана сериозна.

– Офелия наистина беше доста емоционална. Помислих, че играе театър. Тя е страхотна артистка. Предполагам, че е излязла да се овладее – независимо дали е била искрена или не.

Един стар приятел на херцога задържа Рейфиъл и Дънкан в коридора. Дънкан скоро успя да се промъкне в балната зала, но Рейф не се сети за достатъчно вежлив начин да прекъсне десетминутния разговор. Когато най-накрая се добра до балната зала, му се наложи да се огледа за приятелите си. Изобщо не осъзна, че търси и една руса красавица.

Всички в огромното помещение се смълчаха. Рейф беше забравил, че присъствието му може да направи впечатление, защото не беше стъпвал на лондонски бал от няколко години. Незабавно беше заобиколен от познати, които не го бяха виждали от завръщането му в Англия и сега искаха да го поздравят. И от амбициозните майки на дебютантките, по дяволите!

Когато видя две достолепни дами упорито да си проправят път към него, помъкнали дъщерите си, Рейф започна да обмисля как да се измъкне. Но все пак прояви твърдост, изгледа ги високомерно и отклони поканите им за танц. (Откъде тази наглост те да го поканят?) Канеше се да стане доста груб, когато сестра му геройски го измъкна от лапите им (само Аманда беше способна на такъв подвиг, при това извършен с неземна лекота).

Тя го помъкна през залата към масата, където лакеите наливаха в кристални чаши най-разнообразни напитки – от шампанско до слаб чай. Рейфиъл си взе чаша шампанско. Аманда обаче беше достатъчно разумна, за да не прави същото и се задоволи с безалкохолно питие.

– Можеше да ми кажеш, че ще дойдеш – оплака се тя и отпи от чашата си. – Така нямаше да ми се наложи да водя тук леля Джули, а на нея наистина не ѝ се идваше. И преди да съм забравила, преди малко си поговорих с Офелия. Няма да ми повярваш, но тя се държа много добре! Направо щеше да ми увисне... о, няма значение, забравям, че говоря с теб.

Тя потегли сред облак дантели, оставяйки Рейф да се хили сам. Той вече съжаляваше човека, който щеше да вземе сестра му за жена. Горкичкият нямаше да има и миг покой.

Най-сетне съгледа Дънкан и Сабрина, които танцуваха. После откри Офелия, която се опитваше да се промъкне незабелязано в залата. Тя беше като магнит за очите му. Както обикновено красотата ѝ го зашемети.

Светлосинята рокля със сребристите шнулове би ѝ подходдала, докато тя бе Ледената кралица, но сега в нея нямаше нищо ледено. Сега движенията ѝ бяха освободени от предишната надменна скованост. Всъщност май цялата ѝ увереност се беше изпарила.

При тази мисъл Рейф се вцепени. Какво беше направил? Ако я беше превърнал в покорно безлично мишле, щеше да се гръмне!

Незабавно тръгна към нея. Налагаше се да побърза. Видя как десетина други мъже също се отправят към нея. Все едно беше на състезание! Когато стигна при нея, беше запъхтян. Спечели само на косъм. Тъй

като останалите се канеха да заговорят Офелия, Рейф просто я дръпна към дансинга. Почти я беше завел дотам, когато попита:

– Ще може ли един танц, драга?

– С удоволствие – отвърна тя. – Макар че ако ни прекъснат, то ще бъде, защото съм обещала същия танц на някой друг.

– Ще рискувам. – Той я завъртя.

В мига, в който я обгърна с ръце за валса, го обзе непонятно собственическо чувство. Кое то беше абсурд. Той действително беше спомогнал за промяната ѝ, действително беше участвал в едно „укротяване на опърничавата“, но тя не беше негово творение. Само я беше подтикнал да извади на показ добрите качества, които дремеха в нея.

Дори не му се искаше да мисли, че жадува за физическата ѝ близост. Не можеше да отрече, че му липсва компанията ѝ, общуването с нея в спокойната атмосфера на Олдърс Нест. И то изключително много. Не можеха да прекарат много време заедно на този бал. Най-много един танц, ако не искаше да зашущукат. Ала копнееше да бъде повече с нея, отново да чуе смеха ѝ, да се наслаждава на нейната духовитост.

Прекалено рано я беше пуснал да си ходи, но нямаше как. Беше обзет от мисли за тялото ѝ, вместо за довършване на започнатия урок. Слава Богу, че тя беше схватлива ученичка. Но макар че вече не можеше да обсебва времето ѝ, той си бе внушил, че трябва да я наглежда, а сега искаше да се увери, че не я е тласнал към другата крайност.

Тя се чувстваше добре с него, или поне така изглеждаше. Дали беше спокойна заради всичко, което бяха изживели? Дали го смяташе за приятел? Тепърва щеше да се види какво е отношението ѝ към другите мъже. Унилият израз, с който бе влязла в балната зала, го тревожеше.

– Трудно ми е да те докосвам, без да те вкусвам. – Мили Боже, на глас ли беше изрекъл думите? Сигурно, защото тя поруменя. – Не, недей да се червиш – побърза да добави той. Ставаш прекалено хубава, когато пламваш така – като алена роза. – По страните ѝ избиха червени петна. – Така е по-добре. Тези петна наистина ти отиват. Много пъти съм си го мислил.

– Ужасен си! – засмя се тя.

– Не, страхотен съм. Нямам равен на себе си, ако искаш да знаеш. Аз съм най-страхотният мъж в Лондон.

– О, я стига!

– По-добре ли се чувстваш?

Тя го погледна недоумяващо.

– Не знаех, че се чувствам зле.

– Не беше на себе си, когато влезе.

– А, това ли. Говорих със Сабрина. Не ми бе лесно, това е.

– Да не би тя да е отказала да те изслуша?

– Ами не. Щом толкова държиш да знаеш, извиних й се.

– Не заради мен, надявам се.

– Не. Всъщност ми олекна, все едно от плещите ми е паднал товар.

Вероятно ще се чувствам още по-добре, ако знам, че ми е простила.

Рейф се намръщи.

– Не е ли? Това не ми звучи в неин стил.

– Не, не ме разбра. Може и да ми е простила, просто не останах достатъчно дълго да разбере. Боя се, че ме... досрамя.

– Досрамяло те е, а? – хитро я погледна той. – Няма нищо нередно да си признаеш, че си плакала.

– Недей да предполагаш...

– А ти не започвай да лъжеш отново! – прекъсна я той.

– О, престани! Ще наричам нещата както си искам. Да не би да предпочиташ отново да се изчервя?

Той се засмя.

– Щом е така, непременно наричай нещата както си искаш.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тя отново се намираще в обятията му, но не беше същото, когато десетки очи се впираха в тях. На Офелия ѝ беше трудно да се оправя с емоциите си и да контролира поведението си, когато цялото внимание на Рейф бе насочено към нея. Трябваше да скрива усмивките си – твърде много хора ги гледаха. Трябваше да избягва погледа му, защото бе твърде лесно да се загуби в синевата на очите му и да забрави къде се намира.

В официално облекло този мъж бе прекалено красив. Всяка жена в залата вероятно ѝ завивдаше, и то не по обичайните причини! В черен фрак, със снежнобяло шалче, Рейф бе зашеметяващ.

А и палавият му намек, че искал да я вкуси! Боже, не можеше да повярва! При тези думи краката ѝ се бяха подкосили. Как можеше да я заслепи с чувственото си излъчване чак сега, когато не можеха да сторят нищо, за да задоволят сексуалните си щения. Щеше ѝ се да мисли, че той просто не може да се стърпи, но вероятно Рейф се чувстваше по-сигурен, защото нито тя, нито той можеха да откликнат на желанията си.

Танцът приключи неочаквано скоро. И по-добре. Офелия едва се удържаше да не докосне Рейф на едно по-интимно място от китката.

– Знаех, че ще бъдеш тук – свенливо си призна тя.

– Значи си хванала слугата ми да шпионира?

– Какъв слуга?

– Няма значение. Как разбра?

– Женска интуиция. Може би защото ти подхвърли, че смяташ да ми помогнеш с намирането на съпруг.

Всъщност Офелия се надяваше, че Рейф ще я поправи, но той се задоволи да отговори:

– Аха! Не забравяй, че трябва да обсъдим въпроса внимателно. Нали не искаш да преминеш от опеката на баща си под нечия друга? Между впрочем, как мина срещата ви, освен че той те ядоса?

– Премина точно както очаквах. Но като имам предвид как сме си крещели при други наши спорове, мина отлично.

А после Рейф напълно беше потушил гнева ѝ в трапезарията, но Офелия премълча тази подробност. Споменът за целувката обаче накара страните ѝ да поруменяят още.

– Но не мисля, че разполагам с време, за да се бавя с избора на

съпруг – продължи тя. – Татко е твърдо решен да приключи с въпроса, а той все още дърпа конците.

– Имам намерение да си поговоря с него.

– Недей! Ако сметне, че имаш някакви чувства към мен, така само ще го насърчиш.

– Мътните го взели, той пък за къде се е разбързал?

– Не се ли сещаш? Цял живот ме чака да се омъжа, за да получи социални облаги. Смяташе, че въпросът е решен с Дънкан, и беше невероятно щастлив от годежа. Но сега, когато кроежите му се осуетиха, определено е нещастен. Даже е бесен. Затова не се изненадвай, когато ти кажа, че те е харесал.

– Прощавай, но баща ти не е мой тип.

Той изрече думите с такава безизразна физиономия, че тя избухна в смях, но все пак се почувства длъжна да го предупреди:

– Но той е съвсем сериозен. Наумил си е, че те иска за зет.

Рейф потрепери.

– Боя се, че не е изключено да съм насърчил подобно хрумване в писмото си до него. Намекът е могъщо средство за убеждаване, което подлежи на всякакви тълкувания.

Той я водеше към майка ѝ и без съмнение възнамеряваше да я остави. За нещастие Мери още си бърбеше със Сабрина и леля ѝ Хилари. Дънкан също беше там, нежно обгърнал раменете на девойката.

Кой да помисли, че двамата ще се обикнат така? Красивият, едър шотландец и сладкото врабче, което в никакъв случай не можеше да се нарече красавица. Но дарбата на Сабрина да гледа с ирония на всяка ситуация и да споделя необичайната си гледна точка с другите, вероятно бе завоювала сърцето на Дънкан. Първо се бяха сприятелили, а любовта бе изникнала от дружбата им. Ако Офелия не беше заслепена, тя по-рано щеше да усети какво става.

Предполагаше, че дължи извинение и на Дънкан, защото той бе преживял същински ад, докато живееше с мисълта, че тя ще му бъде съпруга. Но колкото и да е странно, онези неприятни дни може би нямаше да се случат, ако тя не беше подхождала към него с предразсъдъци.

Тогава, колкото и да е странно, двамата можеха да се влюбят един в друг. Каква невероятна мисъл! И все пак нещата можеха да се развият по този начин, ако тя не беше толкова егоцентрична и твърдо решена да развали годежа си с него. Той пък бе отблъснат от нейните обиди и високомерието ѝ. Тъй че едно извинение би могло да се обърне срещу нея: извинявай, че си намерил истинската любов с друга. Не, така нямаше да

стане.

Този път Сабрина й се усмихна. Доволна и облекчена, Офелия също й се усмихна. После съзря предпазливия поглед на Дънкан и се опита да го предположи:

– Здравей, Дънкан – почти свенливо изрече тя. Изненадана съм да ви видя в града със Сабрина, при положение, че сватбата ви наближава.

– С моите дами дойдохме само колкото да купим някои неща за роклята.

Хилари Ламбърт грейна в усмивка, когато чу как шотландецът я включи сред дамите си, въпреки че през цялото време не спря да бърби с Мери. Двете стари приятелки не можеха да се наговорят за времето на тяхната младост.

– Поздравления по случай предстоящото ви бракосъчетание – добави Офелия. – Много се радвам и за двамата ви.

– Проклет да съм – изненадано възкликна Дънкан, – но ти говориш искрено!

Това не беше точно въпрос, но Офелия отговори:

– С теб можехме да се разберем, ако не бяхме принудени да се запознаем, но не се и съмнявам, че Сабрина е по-добрият избор за теб. Тя ще ти бъде много по-добра съпруга от мен.

Дънкан се обърна с невярващ поглед към Рейф.

– Предавам се, братче. Не ми е нужно да се уверявам повече. Спокойно мога да заявя, че тя е нов човек. Радвам се, че загубих баса.

Офелия се намръщи, но смисълът на казаното от двукратно бившия ѝ годеник, не стигна веднага до съзнанието ѝ. Докато не видя как Рейф се сви като от удар.

– Това беше комплимент за твоя успех, Фелия – опита се да спаси положението той.

– Облог? – извиси глас тя, сякаш Рейф не беше казал нищо. – Всичко е било заради облог? Подложил си ме на този ад заради някакъв си облог?

– Изопачаваш нещата.

– Нима?

– Не – увери я Рейф. – Знаех, че можеш да се промениш, защото всеки е способен на промяна. Облогът просто беше начин да убедя Дънкан.

Офелия хвърли поглед към Дънкан, който на свой ред се сви. Сабрина изглеждаше притеснена. Заради годеника си? Или защото Офелия вдигаше скандал? Хората се обръщаха да я гледат. Мери и Хилари

спряха да си приказват и почти едновременно попитаха какво има.

Офелия не отговори. В момента можеше само да си представя как Дънкан и Рейф се хият, докато се хващат на бас, забавлявайки се за нейна сметка. Дали всичко, което си беше мислила, всичко, което Рейф ѝ беше казал, е било лъжа? Отправи му убийствен поглед.

– За моето щастие значи? Когато просто си искал да изкараш пари – от мен?! Боже, какъв лъжец си!

– Фелия, обещавам ти...

Тя не дочака обясненията му. Вече тичаше към изхода, а майка ѝ я следваше.

– Какво се случи? – задъхано попита Мери, докато се мъчеше да не изостава от дъщеря си.

Офелия даже не изчака да докарат каретата. Просто се втурна навън да я намери. Тъй като тя се оказа на близкия завой, майка и дъщеря пътуваха към дома буквално секунди, след като влязоха в нея.

Офелия мълчеше. Думите засядаха в гърлото ѝ. Но сълзите, които се стичаха по страните ѝ, бяха достатъчен отговор за Мери. Тя галеше дъщеря си, която хълцаше сърцераздирателно на рамото ѝ.

Рейф стоеше на входната врата, гледайки как каретата на Офелия изчезва по улицата. Той също я беше последвал, забавяйки се само за да каже на Дънкан:

– Много ти благодаря, стари друже.

– Че тя не знаеше ли за баса? – попита Дънкан.

– Не, по дяволите, не знаеше! Да виждаш думата „идиот“, изписана на челото ми? Не ли? Само почакай, без съмнение скоро ще се появи.

– Какво я интересува дали сме се обзаложили, или не? Нали е променена. Нали вече не е опърничава и свадлива.

– Тя се промени, защото имаше цел. Но сега е убедена, че целта ѝ е била погрешна. А това като нищо може да съсипе всичките ми усилия.

– Тогава тичай след нея да ѝ обясниш. Не ме оставяй да се пържа на бавен огън.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Рейф пристигна в градската къща на семейство Рийд в най-ранния възможен час, който се смяташе приемлив за посещения. Дамите, майка и дъщеря, днес не приемаха гости, а графът не беше вкъщи. Рейф се върна следобед и му предадоха същото съобщение. Той поизчака малко, за да се увери, че връщат и другите посетители, което донякъде го облекчи. Поне не беше само той.

Неговият слуга Саймън също удари на камък в разкриването на плановете на дамите. Всъщност направо го изгониха, когато една от прислужничките каза на иконома, че той не е от тяхното домакинство. Но Рейф вече беше помислил и за тази възможност. Чакаше в наета карета, за да проследи дамите, ако те излязат някъде. Но те си стояха вкъщи.

Рейфиъл откри, че тревогата е неприятно чувство. Снощи трябваше да последва Офелия в дома ѝ и да настоява да се видят независимо от часа. Тогава нямаше да си легне с неприятното чувство, което още не го беше напуснало. Най-страшна беше мисълта, че тя е наранена заради баща. Гневът ѝ беше за предпочитане. Имаше си начин да се справи с него.

Писмото от баща му, в което настояваше за неговото присъствие в Норфорд Хол, му донесе известно облекчение. Рейф не беше изненадан от него. Даже бе изненадан, че го получава едва сега. Беше гостувал на своето семейство отдавна, скоро след завръщането си. Търпението на баща му най-сетне се беше изчерпало и той го викаше в семейното имение. Но макар да не намираше нищо особено в настояването на баща си, не можеше да го отмени просто защото моментът не беше подходящ.

Прекара нощта в писане на дълго писмо до Офелия, което после наръска на парченца. Обяснението на хартия не бе подходящо и дори можеше да утежни положението в зависимост от разположението на духа ѝ, когато го прочете. Емоциите ѝ бяха толкова бурни, че той трябваше да присъства, за да прецени реакцията ѝ. Пък и какво толкова можеше да ѝ каже, освен че облогът може и да е задействал плана му, но накрая е нямал нищо общо с развързката.

На следващото утро замина за Норфорд Хол. След като прекара по-голямата част от нощта на писалището, беше прекалено уморен да попита защо Аманда е решила да се присъедини към него по време на краткото пътуване. Рейф почти през целия ден спа.

Но когато се събуди и забеляза на отсрещната седалка сестра си, която се мъчеше да чете въпреки друсането и подскачането на каретата, не се стърпя и каза:

– Да не си дошла да ме защитаваш?

Аманда надникна над книгата.

– Хрумна ми, че може би ще се нуждаеш от защита.

Въпросът му беше зададен на шега. Отговорът ѝ беше сериозен.

– Защо? Не съм направил нищо, което да заслужава порицание. Татко вероятно просто ми се сърди, че през целия сезон не съм се мярнал у дома.

– Или е чул, че се криеш в провинцията с Офелия. Ако ми позволиш да изтъкна, все още не си ми казал за какво беше цялата работа.

Рейфиъл присви очи.

– Не си му казала, нали?

Аманда се обиди.

– Наистина ли ме смяташ способна на подобна низост?

– Спомням си, че когато беше на десет години, изтича да съобщиш на татко, че съм си построил нова крепост.

– Ти съсипа градинския лабиринт с тази твоя крепост, защото направи изход в най-заплетената част, а аз тъкмо бях открила как се излиза оттам. Но ти трябваше да улесниш нещата... пък и тогава бях малка.

– И още си малка.

– Как смееш...

Заяждаха се по този начин до края на пътуването, което не беше чак толкова дълго и определено не беше странно, като се имаше предвид, че Рейф обичаше да дразни сестра си. Но с приближаването на Норфорд Хол настъпи напрегнато мълчание. Имението на херцога заемаше толкова обширна площ, че се виждаше добре и от двете страни на каретата. Дом. Семейство. Слуги, с които бяха отраснали като с близки хора. Съкровищница от спомени бе свързана с това старо имение, и при мисълта за него Рейфиъл винаги се изпълваше с топло чувство на умиротворение и радост.

Два дни Офелия не излезе от стаята си. Боеше се, че ще избухне в плач, ако някой я погледне накриво, а после ще го застреля. Люшкаше се напред-назад между острата болка в гърдите, която я караше да лее потоци от сълзи, и убийствен гняв, насочен към един точно определен човек.

Беше бясна на себе си, че се е оказала толкова лековерна. Беше решила, че Рейф действително се опитва да ѝ помогне, когато той само е искал да спечели някакъв си бас. И да я вкара в леглото си. Преструвал се е, че не желае да я люби, но вероятно всичко е било планирано още от самото начало. Той беше толкова добър в прелъстяването, че тя дори не разбра, че е прелъстена! Не можеше да избие от главата си представата как двамата приятели ѝ се смеят.

Сейди не можа да я накара да ѝ разкаже за неволите си. Този път тактиката ѝ с мълчанието не даде резултат. Още един недостатък ли си беше отишъл завинаги? Майка ѝ също не успя да я накара да говори. Офелия нямаше да каже на никого на каква глупачка са я направили. Но Мери упорстваше. Отказваше да се предаде, докато дъщеря ѝ не възвърне настроението си, тъй че когато за пореден път почука на вратата ѝ, тя се помъчи да я успокои.

– По-добре ли се чувстваш? – попита майка ѝ, като подаде глава в стаята.

– Всичко е наред, мамо, не е нужно да се безпокоиш. Добре съм.

Не беше добре, но не искаше Мери да се тревожи за нея. Когато влезе в стаята обаче, майка ѝ още бе притеснена.

– Сега искаш ли да поговорим?

– Не, ако обичаш. Просто повярвах на някои неща, които се оказаха неистини.

– Но ги преодоля?

– Да, разбира се. Просто отдадох ненужно голямо значение на случилото се. Не беше нищо важно. – Офелия изобрази усмивка, която започна да се превръща в гримаса и младата жена бързо се извърна, за да не забележи майка ѝ. – Изненадана съм, че татко не е заблъскал с юмруци по вратата ми – продължи тя. – Вероятно скърца със зъби, че съм изпуснала два дни от лова на съпрузи.

– Всъщност рядко съм го виждала в толкова добро настроение – замислено се намръщи майка ѝ. – Дори не ми проглуши ушите с тирадите си, че онази вечер сме отишли на бал, без да му се обадим. Последния път, когато го видях да се усмихва толкова, беше изкарал много пари от едно капиталовложение. Вероятно и сега става дума за същото.

– Не ти ли казва, когато нещо подобно се случи?

– Боже, не! Той смята, че нищо не разбирам от тези въпроси.

Офелия се засмя. За пръв път изпита желание да се посмее от вечерта на бала у лейди Уилкот.

– Вероятно би могла да го научиш на едно-друго...

– Шшт! – усмихна ѝ се Мери. – Предпочитам баща ти да не знае. Ще го оставя да запази илюзиите си... или в случая, заблудите си.

Моментът на лекомислено веселие отмина. За пореден път на Офелия ѝ се наложи да премълчи подигравателна бележка по адрес на баща си. После се запита защо всъщност се съдържа. Майка ѝ чудесно знаеше какво е нейното отношение към баща ѝ. Затова се поддаде на порива и извика:

– Да ти кажа, мамо, ще ми се да признаеш, че си изневерила, че татко всъщност не ми е баща.

Мери въздъхна:

– Скъпа, понякога ми се ще да мога да направя такова признание, но само заради теб. Знаем, че двамата не се разбирате и това е срамът. Но ти сама виждаш, че го обичам. Той е добър човек, но на моменти може да бъде ужасно деспотичен – ядосано завърши тя.

– По отношение на мен.

– Да. Но не се ядосвай, мила. Някой ден ще гледаш на това отгоре и ще се усмихваш. Уверена съм.

Офелия съвсем не беше уверена, но предпочете да замълчи. Премести се на бюрото си, където беше струпана още една купчина покани, всички за тази вечер.

– Можеш да ги откажеш, мамо. Не ми се излиза. Обаче можеш да избереш нещо за утре вечер. Каквото ти решиш. Обичам изненадите.

Мери кимна и стана да си ходи, но спря на прага.

– Довечера ще слезеш ли поне за вечеря?

– Не. Но обещавам да спра с цупенето. Наистина съм добре. Просто не съм спала и сега ще си отспя.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Домакинството на херцога скоро узна, че Аманда и Рейфиъл са пристигнали благодарение на Аманда, която крещеше поздравления и прегръщаше всеки, изпречил се на пътя ѝ. Дори баба им излезе от стаята си, привлечена от шума, и извика от горната площадка на стълбището:

– Ти ли си, Джули?

– Не, бабо, аз съм Манди.

– Ела да ме прегърнеш, Джули.

Аманда се втурна по стълбите, за да поздрави Агата Лок и да я заведе обратно в стаята ѝ. От няколко години Агата бъркаше членовете на семейството, но беше безсмислено да я поправяш. Тя щеше да си помисли, че се опитват да я измамат, и щеше да се подразни. Тъй че вземеше ли те за някой друг, по-разумно беше да не обръщаш внимание.

– Напоследък мама ме нарича с твоето име – каза Престън Лок, десети херцог Норфорд и стисна Рейфиъл в мечешката си прегръдка. – Надявам се, че когато ни види заедно, отново ще мога да бъда самия себе си.

Рейфиъл се ухили. Баща му беше едър мъж. Бяха еднакви на ръст, дори косата и очите им имаха същия цвят, въпреки че косата на Престън започваше да се прошарва – почти незабележимо, но миналия път той беше доста кисел по този повод. Освен това бащата беше понапълнял.

– Това... ъ-ъ, нали не си ме повикал само заради това? – попита Рейфиъл.

Въпросът не беше зададен сериозно. Младежът добре познаваше баща си. Херцогът изсумтя обидено.

– Идвай – каза Престън и се отправи към салона, но изведнъж смени посоката. – По-добре да отидем в кабинета ми, където няма да ни прекъсват.

Рейфиъл се намръщи, но последва баща си по коридора. „Няма да ни прекъсват“ не вещаеше нищо добро, а в съзнанието му кабинетът на баща му беше свързан с многобройни наказания. Стар навик, понеже с Аманда знаеха, че ако ги извикат там, лошо им се пише.

Кабинетът представляваше огромно помещение с размери почти колкото салона, а салонът беше по-голям от нормалното. По всички критерии стаята беше странна. Майката на Рейфиъл бе обзавела старото имение с превъзходен вкус, но никога не ѝ позволиха да докосне тази

светая светих. Най-необичайното в помещението бяха белосаните стени. Всички други стаи бяха или с тапети, или с някаква дамска, но не и тази. Десетките картини се открояваха на белия фон. Всъщност тази яркост попадеше на Рейфиъл, стига да не го порицаваха за някоя пакост.

– Разбирам, че сега трябва да последват поздравления – каза баща му и се намести зад бюрото си.

Тонът му, в който се долавяше лек укор, накара Рейфиъл да настръхне:

– Щом е така, защо ми се струва, че не си особено ентусиазиран?

– Защото щях да съм по-щастлив, ако бях чул пръв и не ми се налагаше да го научавам от други хора. Седни. Сега ще ми разкажеш всичко.

– Разбира се. Все пак няма да е зле, ако знам за какво ме поздравяваш.

Престън повдигна вежда.

– Напоследък да се похвалиш с някой подвиг?

Синът му се намръщи:

– Всъщност това, с което се гордея, съвсем не е обществено достояние. Тъй че за какво точно говорим?

– За годежа ти, разбира се.

Рейфиъл тъкмо се канеше да седне, но тези думи го накара да подскочи.

– Не съм сгоден – заяви той.

– По-добре да бъдеш, ако се вярва на мълвата, която е плъзнала навсякъде.

Рейфиъл притвори очи. Мили Боже, какво беше сътворила Офелия? И за миг не се заблуди, че баща му има предвид някоя друга.

Престън продължи:

– Моят стар познайник Джон Фортън не можа да се сдържи и специално пристигна тук, за да ме поздрави, тупайки ме по гърба. Естествено той предполагаше, че като баща на младоженеца...

– Не съм младоженец!

– ...новината не е новост за мен. – Изражението на Престън красноречиво говореше, че синът му не бива да го прекъсва отново. – Нямахше представа, че ме е хванал неподготвен. Както и да е, Джон предполагаше, че първо трябва да ме осведоми за всички факти, защото в противен случай можело да ми падне шапката от изненада. Можеш да си представиш тревогата ми, като чух това.

– Зависи за кои факти си бил известен.

– Значи са няколко?

– По всяка вероятност. Офелия Рийд е жена с много противоречив характер. Нали за нея говорим? – Баща му само присви устни, ето защо Рейфиъл продължи: – Нея или я мразиш, или я обичаш. Е, ако трябва да съм честен, това вече е минало. Сега тя е нов човек, или беше допреди няколко дни, когато един шок или я е разтърсил, или я е разярил. Нямам представа кое от двете.

– Седни, Рейф.

Той се подчини, прокарвайки объркано ръка през косата си.

– Не зная защо съм толкова изненадан от този обрат. В крайна сметка тя беше известна сплетница. Това трябва да е била първата й офанзива.

Сега беше ред на Престън да въздъхне ядосано:

– Престани да си говориш сам и говори с мен. Това, което научих, не е слух, пуснат от жена, освен ако тя не възнамерява да опетни собственото си име.

– Какво точно ти казаха?

– Забелязали са ви да напускате Съмърс Глейд заедно. Това е било само началото. После никой от вас двама ви не е бил забелязан в продължение на седмица. Не е нужно да ти обяснявам какви слухове е предизвикал този факт. Но през въпросната седмица баща й оповестил, че девойката е поканена тук. Бил е много горд, но това е понятно. Обикновено не каним непознати в Норфорд Хол.

Рейфиъл потрепери като от удар.

– Грешката е моя. Казах на господина, че взимам дъщеря му под крилото си и че тя ще гостува на семейството ми.

– Значи си го излъгал?

– Не, просто не уточних конкретните членове на семейството, при които ще отидем. Родът ни има издънки в цяла Англия. Всъщност посетихме леля Есмералда и я заведохме с нас в Олдърс Нест.

Сега Престън скочи на крака.

– Завел си една девствена дебютантка в Олдърс Нест? Боже, Рейф, къде ти е бил умът?

– Е, това поне не е обществено достояние, нали?

– Не, слава Богу – отвърна баща му. – Но самият факт, че си я завел на гости при „семейството“, води само до едно заключение.

– Глупости!

– Не и когато са те видели да я целуваш под собствения й покрив, когато родителите й са били наблизо, а това е бил първият ти ден от завръщането ти в Лондон.

Рейфиъл се прегърби на стола си.

– Не съм виновен! Тя ме целуна!

– Това има ли значение?

– Нещо друго? – въздъхна Рейф.

– На втората ѝ вечер в Лондон си предявил претенции към първия ѝ танц на бала у Уилкотови.

– Гръм и мълнии, това първият танц ли е бил?

– Очевидно.

– Кой ги следи тези неща?

– Старите матрони, които нямат нищо по-добро за вършене. Но това не променя нещата. По всеобщо мнение ти вече си сгоден за нея и просто не си го обявил официално. Знаеш ли колко е трудно да промениш всеобщото мнение?

– Не и в този случай. Достатъчно е да отрека.

– Значи мислиш, че е толкова лесно, а? – с раздражение заяви Престън. – Пропускаш една дребна пречка. Тъй като сте пътували с нейната карета, докато госпожицата е била без подходяща придружителка...

– Камериерката ѝ беше с нея...

– Без подходяща придружителка – натърти Престън с присвити очи. – И тъй като си я целунал – не, не ме прекъсвай пак. Тя може и първа да е започнала, но ти си продължил. Много добре знаеш, че заради тези две клюки репутацията ѝ ще е съсипана, ако откажеш да се ожениш за нея. И така, предполагам, че въпросът ми би трябвало да бъде: Сега сгоден ли си за нея?

На Рейф му беше ясно, че баща му току-що му е наредил да се ожени. Сега съвсем се прегърби на стола.

– А Фортън случайно да ти е казал нещо за момичето, което искаш да направя твоя снаха?

Престън повдигна рамене.

– Че тя е най-красивото създание, което Лондон някога е виждал?

– И това също.

– Че поради това е малко надменна?

– Беше.

– И че е доста опърничавя?

– Вече не е.

– Нима? Проклятие, сега съм по-спокоен за бъдещето ти, момко.

– Недей. Вероятно ще иска да ми откъсне главата, когато разбере, че трябва да се оженим, а даже може и да е започнала да копае гроба ми.

Като нищо може да ми откаже и да прати по дяволите последиците.

– Изключено.

– Не знаеш на какво е способна.

– Не съм отгледал глупаци, момчето ми, а ти можеш да бъдеш невяротен чаровник. Не се и съмнявам, че ще я омаеш със сладки приказки.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Рейфиъл прекара още един ден на гости у семейството си. Името на Офелия не бе изречено отново, но тя непрекъснато присъстваше в мислите му. Не я споменаваха, понеже след първоначалната им дискусия бе прекарал още няколко часа в кабинета на баща си и практически бе обяснил всичко, което беше направил и защо. Това не промени мнението на Престън, че синът му трябва да се ожени за нея, но сега Рейф бе сигурен, че баща му няма да се разгневи особено, ако намери начин да се измъкне от женитбата.

Единственото, което младият мъж не желаше да обсъжда, и се наядваше този въпрос никога да не бъде повдигнат, беше дали я е любил. Ако баща му научеше какво се е случило помежду им, Рейф бързо щеше да се окаже окован за Офелия. Но ако съдеше по разказа на Фортън, момичето не стоеше зад слуховете, които се носеха сред лондонския елит. Същност, ако беше вбесена заради облога, а съдейки по реакцията ѝ онази вечер това беше така, тази клюка само щеше да налее масло в огъня.

Би преглътнал и би ѝ предложил брак, ако тя се беше разплакала, настоявайки, че е компрометирана. Рейф нямаше навика да прелъстява девствени графски дъщери, даже бягаше като попарен от всякакви девственици и дебютантки и досега ограничаваше похожденията си само до омъжени жени. Но наистина беше компрометирал тази девица. А тя го увери, че ще си мълчи за случилото се и че не иска да се омъжи за него. Беше непреклонна, че ще си избере съпруг, чието социално положение ще е трън в очите на Шърман Рийд.

Ами сега? Все още ли беше решена да се противопостави на баща си и да не го вземе за мъж, или пък бе решила да си отмъсти за облога, като се омъжи за него? Нямаше откъде да узнае, преди да поговорят. Дано тя склонеше да поговорят като зрели хора. Дано първо не се опиташе да го убие.

Рейф се връщаше в Лондон, за да се погрижи подобно нещо да не се случи, но все пак не можеше да си избие тази представа от главата. Брак с Офелия. Нещо напълно немислимо, разбира се. Та той изобщо не бе готов за семеен живот. Още имаше желанието да пие с шепи от сладостите на ергенския живот. Но виж ти! В момента мисълта за други жени му се струваше доста непривлекателна.

По дяволите! Знаеше, че ще е грешка да я люби. Тя беше най-изящната, елегантна, остроумна, красива, страстна жена, която беше виждал. В сравнение с нея другите представителки на нежния пол бяха същинско разочарование. В края на краищата, към какво да се стремиш, след като си имал най-доброто?

Бракът с Офелия. Ад или рай?

– Самата аз щях да ти откъсна главата – каза Аманда, сякаш прочела мислите му.

Връщаше се в Лондон заедно със сестра си. Вече пътуваха цял час, а тя не беше разменила и две думи с него. Унесен в мисли, той почти беше забравил, че си има спътничка в каретата. Досега.

– Би ли ми казала откъде ти хрумна тази мисъл, ако обичаш? – попита Рейф.

– Облогът. Да, подслушвах на вратата на кабинета. Ама какво си очаквал, като отказа да ми кажеш какво си правил в Олдърс Нест с Офелия? Умирах от любопитство.

– Колко чу?

– Всичко. – Тя му се усмихна триумфално. – Слязох долу, веднага щом заведох баба в стаята ѝ. Държах да разбера защо си извикан у дома. Не съм очаквала да науча и тайните ти. Няма да повярваш колко укоризнени погледи отнесох от прислужниците, които ме подминаваха в коридора. Така се заплеснах, че чак забравих да се престоря, че не подслушвам.

Рейф се намръщи.

– И една думичка да не е излязла от устата ти, Манди.

– Престани да се съмняваш в моята лоялност. Излишно беше да ме обиждаш.

– Извинявай – въздъхна той. – В момента съм изнервен.

– Нищо чудно. Мога да си представя какво е да разбереш, че ще се жениш.

– Няма да се женя.

– Но татко...

– Чуй ме добре, драга. Първо, Офелия вероятно ще ме отблъсне. Второ, ти бе права с първото си предположение. Не се и съмнявам, че тя иска да ми откъсне главата.

– Знаеш ли, ще ми се да греша. – Тя също въздъхна. – Но няма да съм изненадана. Как можа да се погавриш така с нея, да промениш живота ѝ заради някакъв си глупав бас?

– Ако не се лъжа, каза, че си чула всичко?

– Ами добре, де, баба излезе на стълбището да види защо не се прибирам. Казах ѝ, че веднага си отивам, и ми се наложи да се крия няколко минути. Смяташ ли, че съм изпуснала нещо важно?

– Облогът ми с Дънкан само задейства плана. Това беше едно много благородно начинание, нищо че аз го казвам, предизвикано от много причини, включително и нейното щастие. Помниш каква беше преди. Видя каква е сега. Не намираш ли, че разликата е значителна?

– Така е. Удивена съм, че се е съгласила да се постави под опеката ти... всъщност не се е съгласила, нали? Ти каза на татко единствено, че си имал позволенията на родителите ѝ. Господи, Рейф, отвлече ли я?

– „Отвлечане“ е ужасна дума. Тя негодуваше само няколко дни. Бързо осъзна, че съм искрен в стремежа си да ѝ помогна. Показа ми черти на характера си, които малцина познават. Когато остави огорчението настрана, може да бъде остроумна и очарователна събеседница. Очевидно е искала да се промени. Оказваше ми пълно съдействие, преди да се завърнем в Лондон.

– Каза ли ти защо е пуснала всички онези слухове?

– Обсъдихме всичко, Манди.

– В такъв случай трябва да си я опознал доста отблизо. – Аманда го погледна съсредоточено. – Ти сигурен ли си, че наистина не искаш да се ожениш за нея?

Не, по дяволите, не бе сигурен.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

– Балните ти рокли да не са се свършили? – попита Мери от подножието на стълбището, когато дъщеря ѝ излезе да се присъедини към нея в преддверието.

– О, не, въпреки че може би ще се нуждая от още една-две преди края на сезона – отвърна Офелия. – Защо?

– Облечена си във вечерна рокля – изтъкна очевидното майка ѝ. – Прелест! Този нюанс на синьото определено ти отива. Но сега отиваме на бал. Не искам да се чувстваш не на място.

Момичето се изкикоти.

– Няма да ми е за пръв път да не съм облечена подходящо за съответното събитие. Но балът е утре вечер, мамо. Сега отиваме на вечеря и музикално соаре у лейди Кейд.

– Олеле, значи аз съм облечена неподходящо! – Мери свали пелерината си, за да покаже балната си рокля. – Боя се, че приехме прекалено много покани. Ще се наложи да направя списък, за да следя къде какво. Дай ми пет минутки да се преоблека. Честна дума, няма да се забавя.

Мери се втурна нагоре по стълбите и Офелия се усмихна. Майка ѝ просто не беше свикнала да излиза от къщи или да приема покани по време на сезона. Силата ѝ беше да организира приеми, не да ги посещава.

Офелия отиде да чака в салона, но веднага съжали за решението си. Баща ѝ беше там и четеше книга. Той я погледна и се усмихна иронично.

– Ако аз те придружавах, нямаше да ти се наложи да чакаш – каза. Личеше си, че ги е чул. – Ти си намери доста недомислено извинение да излезеш с майка си, а не с мен.

– Нищо подобно. Как очакваш да си намеря съпруг, ако съм толкова бясна, че изплаша всички благонадеждни кандидати?

Той скръцна със зъби.

– Не е нужно да се караме.

– Също така не е нужно да контролираш живота ми, но кога това те е спирало да го правиш?

– Достатъчно! – изръмжа той. – Няма да подхващаме отново старата песен. Между другото, този цвят наистина ти отива. Трябва да го носиш по-често.

Комплимент? От него? Искаше й се да се ошипе, за да се увери, че не сънува. Помисли си дали да не му обясни, че редовно носи дрехи в този нюанс, но той е бил прекалено погълнат от собствените си дела, за да й обърне внимание. Вместо това се намръщи и каза:

– Да не съм пропуснала нещо? Точно тази сутрин ти ми се нахвърли, защото не можех да ти кажа кога Рейфиъл ще се върне в Лондон.

– Да, да, а ти ми заяви, че не даваш пукната пара дали той изобщо ще се върне някога. – Това не е правилно отношение спрямо твоя бъдещ съпруг. Той е единственият, върху който трябва да се съсредоточиш, и тъй като половината Лондон вече ви мисли за сгодени, трябва само да...

– Тези нелепи слухове са абсолютно безпочвени.

– Видели са те да го целуваш преди няколко вечери. Не мога да ти опиша радостта си, че поне веднъж си изпълнила желанието ми.

– Целувала съм се стотици пъти, но това не значи, че съм се сгодявала, нали?

– Откраднатите целувки не се смятат за неприемливи. На другите се гледа с лошо око.

Офелия си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Тези проклетни слухове бяха напълно неочаквани. Беше сигурна, че може да ги накара да утихнат, само дето не знаеше как. Както и да е, нямаше да обсъжда отново въпроса с баща си.

През последните няколко дни, в които си беше останала у дома, той далеч не беше толкова тираничен като преди. Без съмнение доброто му настроение се дължеше на слуховете за нея и Рейф. Баща й беше приел, че бракът между нея и бъдещия херцог е вързан в кърпа.

– Това да не е някаква нова стратегия? – доста по-спокойно попита тя. – Така да ме ядосаш, че даже да не мога да изляза от къщи?

Шърман въздъхна тежко и облегна глава на канаето.

– Не, честно. Не знам защо с теб вече не можем да проведем един нормален разговор.

„Вече“? Кога изобщо бяха водили нормален диалог? Но тъкмо тогава майка й слезе и Офелия не отговори на баща си. Пък и какво би могла да каже, което да не го ядоса за пореден път?

– Ето! – Мери застана на прага. – Казах ти, че няма да се забавя.

Офелия отиде при майка си.

– Изглеждаш великолепно, мамо. Но хайде да не се бавим повече. Не искам да закъснея за вечерята, при положение, че съм гладна.

– Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш нещо, преди да излезем? – с типична майчинска загриженост попита Мери. – Сега е модно само да

ровиш храната на такива събирания.

Наистина беше много модерно. Някои домакини дори умишлено не снабдяваха с достатъчно храна! Но ако продължаваха да се бавят, Офелия може би щеше да размисли. Все още не й се излизаше сред хора, а сълзите й рукваха много лесно. Но от вчера не беше плакала. Откакто бе научила слуховете, я владееше гневът. Освен това трябваше да си търси съпруг. Дано Рейфиъл Лок не се върнеше в Лондон, докато тя не се сгоди наистина.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

– Да не съм чула и думичка от тебе! – изсъска Офелия на съседа си по маса.

Рейф беше дошъл у лейди Кейд точно когато гостите сядаха да вечерят. Би трябвало да седят в противоположните краища на масата, тъй като единственият празен стол беше на голямо разстояние от Офелия, но домакинята извърши размествания в последната секунда и ги настана един до друг. Пак тези проклетни слухове!

Всъщност никой не беше търсил потвърждение от нея. В края на краищата това щеше да е третият ѝ годеж за този сезон и някой би трябвало да се поинтересува какво става, дали е истина. Но очевидно предположението бе пуснало здрави корени и никой не изпитваше нужда от потвърждение.

Масата бе дълга, достатъчно дълга около нея да седнат двацет и четирима души, колкото и бяха поканени на малкото събиране. Офелия не беше изненадана, че Рейф е в списъка за гости на лейди Кейд. Отново проклетите слухове.

Поне Мери седеше от другата ѝ страна. Офелия бързо се обърна към нея:

– Говори ми, мамо. Каж ми нещо. Престори се, че сме увлечени в разговор.

– Разбира се, скъпа. Но нали знаеш, че няма проблем да разговаряш с него на обществени места? Практически той вече е член на семейството ни.

Офелия не можеше да повярва на ушите си. И майка ѝ ли? Без съмнение това беше дело на баща ѝ. Той очевидно беше убедил жена си, че нещата са предрешени и Офелия ще се жени за виконта.

Рейф плъзна ръка зад стола ѝ и се приведе по-близо до нея, сякаш тримата разговарят.

– Не може да се каже, че шепнеш, Фелия – подразни я той.

Тя се обърна към него и му се усмихна заради многото очи, които ги наблюдаваха, но изсъска ядно през зъби:

– Мисля, че ти казах никога повече да не ме заговаряш.

Той въздъхна.

– Не знам защо си ми толкова сърдита – добре де, знам, но ако се позамислиш, ще видиш, че желанието ми да ти помогна беше искрено.

Онзи глупав бас беше само поводът за това. Като ме игнорираш, няма да оправиш кашата, в която се забъркахме.

– Нямам друг избор, освен да те игнорирам – гневно прошепна тя, – освен ако не искаш да ти вдигна такъв скандал, който да не бъде забравен през следващите сто години.

– Благодаря, ще мина и без скандала. – Той се обърна на другата страна и подхвана разговор със съседа си.

Офелия невярвашо зяпна тила му. Нима той се предаваше при най-малката заплаха от скандал? Нямахше ли да ѝ каже нещо в своя защита, с което да я убеди, че двамата с Дънкан не са се позабавлявали за нейна сметка? Рейф беше преобърнал живота ѝ заради някакъв си глупав облог и не можеше да каже нищо, което да направи този факт по-поносим.

Офелия усети как старата ѝ черупка се затваря около нея. Много години тя ѝ беше служила вярно, обаче никога не ѝ бе помогнала срещу горчивината. Също така не можеше да я спаси от гнева, който в настоящия момент бе неударжим.

Беше си наумила да приеме следващото предложение, което ѝ направят, но после осъзна, че докато я мислят за годеница на този чаровник и този дявол Рейф, няма да има повече предложения. Това я вбесяваше. Дори не можеше да му натрие носа с факта, че би предпочела всеки друг, но не и него! Много добре, щяха да се оженят, а тя щеше да му вгорчава съществуването по всевъзможни начини, докато той не съжали за намесата си в живота ѝ.

Това ѝ хрумваше не за пръв път, откакто беше разбрала за баса му с Дънкан. Мисълта я радваше въпреки реките от сълзи, които бе проляла. А това дори не бе най-лошата ѝ идея за отмъщение. Искаше той да сметне, че се е провалил с гръм и трясък, че изобщо не е спечелил проклетия си облог, че тя хитро се е престорила на нов човек, за да бъде върната в Лондон.

Мислите обаче не бяха действия. Офелия нямаше да направи нищо от това. Старата Офелия може би, но сегашната – не. Божичко, защо дори не се опитваше да укроти гнева и болката, които този мъж ѝ беше причинил?

Майка ѝ я докосна по ръката.

– Храната ти е недокосната. Можеш да се закълна, че искаш да се навечеряш. Добре ли си?

– Чувствам се много добре. – Офелия вдигна вилницата си. – Просто се поразсеях.

– Може би си представяш кончината ми? – обади се Рейф,

доказвайки, че не изпуска и една нейна думичка.

Тя се обърна и го изгледа яростно.

– Как позна? Глупаците обикновено не са толкова схватливи.

– Значи се връщаме към обидите, така ли?

– Кой се връща? Нали не си въобразяваш, че наистина си спечелил онзи облог?

Не можа да се сдържи и да не приложи отмъстителния си сценарий. Ужасена от намека си, тя все пак доволно отбеляза, че е уцелила право в десетката. Рейф настръхна. Очите му загубиха топлотата си.

– Ти ли разпространи клюката за нас? – заплашително попита той.

– О, значи не си бил чак толкова тъп? – изстреля тя и дори успя да се усмихне подигравателно.

– С каква цел? Та ти дори не искаш да се оженим.

– И на това съм готова, ако така ще си платиш скъпо и прескъпо.

Помни ми думите: раздялата с безценното ти ергенство ще е само началото.

В отговор Рейф се изправи, сграбчи я за ръката и я поведе навън. Всички ги гледаха шокирани. Ужасена, че току-що е вдигнал скандала, с който тя го беше заплашила, Офелия не можеше да продума. Поне докато той не я отведе в кабинета на лорд Кейд и не заключи вратата. Отскупна ръката си от неговата и изфуча ядно:

– Ти да не си се побъркал?

– Да, побъркал съм се!

– Искам да кажа, наистина?

– Направо съм за освидетелстване.

– Сега само наля масло в огъня. Съзнаваш го, нали?

– Не, сега току-що потуших старите слухове, като създадох нови.

Скарване между любовници, прекалено гневни, за да се помирят.

– И какво ти е оправданието? Защото реших да скъсам с модата и да си изям вечерята?

За миг той я изгледа с неразбиране, после почти се усмихна, но се опомни и изръмжа:

– По дяволите, Фелия, как можа?

– С кое? Че те накарах да мислиш, че си спечелил баса? Много лесно. Родена съм артистка. Не, сериозно. Мисля, че сцената е истинското ми призвание.

Той я погледна сурово. Тя едва не се сви. Вероятно щеше да забрави преструвките, ако не бе толкова гневна. Но ядът ѝ даваше сили и вместо това тя само му се усмихна напрегнато.

– Какво е усещането да те натикат натясно в ъгъла? Не е много приятно, нали? – присмя му се тя. – Ти точно това направи с мен! И за какво? Заради някакъв бас!

Някой, вероятно майка ѝ, почука на вратата. Или пък може би лорд Кейд имаше нещо против те да използват кабинета му. Рейф само се облегна с цялата си тежест на вратата, за да попречи на отварянето ѝ.

– След малко! – изръмжа той.

Чукането престана.

– Ще те помоля да премислиш нещата. – Той дори успя да заговори със спокоен тон. – Ако се омъжиш поради неправилни подбуди, например злоба, ще навредиш най-вече на себе си. Знам, че си в състояние да извършиш подобно безумство. Сега си насочила отровните си стрели към мен, но помисли: отмъщението е преходно удоволствие, а бракът ни обвързва до края на живота ни, Фелия.

– Не ме интересува!

– Няма ли поне да разсъдиш?

– Разсъждавам само как да те накарам да страдаш!

– Много добре, тогава не виждам причина да чакаме.

Той не ѝ даде възможност да попита какво точно означава това. Сграбчи я за ръката и я помъкна към трапезарията, където обяви пред гостите:

– С Офелия решихме тази вечер да скрепим брачните си обети. Добре сте дошли, ако желаете да ни бъдете свидетели.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Това беше поведението, което Офелия си позволяваше като дете – говореше припряно, инатеше се като муле, отдаваше се на самосъжаление. Но сега беше намесено нещо много повече.

Тя беше омъжена за Рейфиъл Лок, виконт Линфийлд в тясното предверие в къщата на мировия съдия благодарение на специалното разрешително, което Престън беше дал на сина си за всеки случай. Лейди Кейд и Мери им станаха свидетели. Останалите гости се оказаха прекалено шокирани, за да се помръднат, но домакинята направо беше подскочила при този шанс. Това щеше да бъде най-забележителното събитие на сезона, а тя щеше да може да го разказва като свидетелка.

Офелия определено не си беше представяла своята сватба по този начин. Много пъти беше фантазирала как върви по пътеката на някоя църква, облечена във великолепно одяение. Пейките щяха да са претъпкани с усмихнати дами, ликуващи, че тя най-сетне е напуснала брачния пазар, и намръщени джентълмени, нейни многобройни обожатели, които оплакват загубата си. Всъщност гражданската церемония се оказва доста кратка и в нея нямаше нищо вълнуващо. Дори майката на съдията хъркаше в съседната стая! Поради тази причина не ги поканиха в салона да изречат обетите си. Ако това въобще бяха обети.

Може би сега само обещаваха да се оженят на по-късна дата. Офелия бе толкова замаяна, че не можеше да мисли или да се фокусира за дълго върху смисъла на думите. Но ако церемонията беше окончателна, единственото хубаво нещо беше, че баща ѝ не бе там, за да злорадства, че се изпълнява точно волята му.

Нервна и объркана, Мери бърбеше неспирно за разни дреболии, докато откарваха лейди Кейд обратно в дома ѝ. Младоженците въобще не си продумаха, все едно не се бе случило нищо значително. Включиха се в разговора, но само за да е доволна лейди Кейд. Поне Рейф постъпи така. Трябваше да измъкват от Офелия всяка дума, точно както по време на церемонията. Съсредоточена в своята злочестина тя съзнаваше, че трябва да отговаря. Страхотен спектакъл, няма що. На сутринта лейди Кейд щеше да разказва на всички, че церемонията била прибързана и със сигурност не подобавала на бъдещ херцог, но пък колко романтично, че младите не можели да чакат. Какво нетърпение!

След като върнаха домакинята у дома ѝ, настъпи дълбоко

мълчание. До къщата на семейство Рийд имаше само няколко преки. Рейф обаче не остави там само Мери. Той свали и Офелия.

– Сега да те видим – тросна ѝ се той. Вратичката се затръшна и каретата потегли.

На входната алея нямаше сняг, но Офелия буквално замръзна. Това бе прекалено много. Защо Рейф се върна в дома си, след като се ожени за нея? Бяха ли женени всъщност? Не можеше да се каже, че е слушала съдията.

Мери я прегърна през кръста, докато двете гледаха как каретата на виконта се отдалечава.

– Не разбирам какво се случи току-що – объркано призна майка ѝ. – Ако баща ти не ме беше уверил, че двамата с младия Лок със сигурност ще се ожените, никога нямаше да позволя така да те отведе при онзи магистрат. Ама и ти си една, Фили! Къде ти беше умът да се съ согласиш на такава прибързаност?

Така ли беше станало? Да, когато подведе Рейф да повярва, че е разпространила слухове за годежа им, сигурно беше дала един вид негласно съгласие. Обещанието ѝ, че ще почерни дните му и ще прекрати ергенството му, навярно също можеха да се тълкуват в този дух. Но тя определено не беше очаквала такава реакция от негова страна. Всъщност просто се опитваше да го нарани толкова силно, колкото той нея.

– Наистина ли съм омъжена, мамо? – плахо попита тя, взирайки се замаяно в пустата улица. – Или това беше само подготовка към истинска сватба? Например официално обещание за женитба, което изисква писмена форма и присъствието на свидетели?

– Никога не съм чувала за подобно нещо – намръщи се Мери.

– Може би за синовете на херцозите има специални правила...

– Да се приберем на топло. – Мери поведе дъщеря си към къщата. – И не, това не е подготовка. Единственото странно нещо е, че сватбата се състоя в деня, в който бе взето решението за нея. Честно казано, не съм изненадана, че един член на семейство Лок разполага със специално разрешително. Нали разбираш, богатите и високопоставените имат дребни привилегии, които открай време нервират баща ти. Шърман просто няма връзките да си уреди същите.

– Тогава е трябвало да си вземе жена от тези среди, вместо да бута мен нагоре по социалната стълбица – измърмори Офелия.

Мери обаче я чу и се усмихна.

– Такива бяха намеренията му, скъпа – преди да се влюби в мен.

Офелия погледна майка си. За пръв път научаваше тази

подробност. Баща ѝ се е отказал от домогванията си заради Мери? Това би било много романтично, ако истината не беше друга. Той не се беше отказал от тях, просто се бе заредил с амбицията да ги види постигнати от дъщеря му.

Мери въздъхна, докато двете сваляха връхните си дрехи в преддверието.

– А аз си мечтаех да ти организирам грандиозна сватба. Знам, че когато действително осъзная смисъла на случилото се, ще бъда много разочарована.

Не стига, че Офелия се чувстваше зле, а това изказване само добави към товара ѝ. Мери беше най-добра в устройването на приеми и тържества. Живееше за това. Венчавката на единствената ѝ дъщеря би трябвало да бъде нейното върховно постижение. Но ѝ беше отредена само ролята на свидетел.

– Съжалявам – пророни Офелия.

– Недей, скъпа. Със сигурност не бива да се кориш, че твоят млад мъж изгаряше от нетърпение. По лицето ти беше изписано, че си изнедадена като всички останали. За всичко обвинявам специалното разрешение. Щом такова нещо е в джоба ти, ти просто си изкушен да го използваш.

Офелия изпита още по-силни угризения на съвестта.

– Останала си с погрешни впечатления за случилото се, мамо. В отношенията ни няма нищо романтично.

Мери отново се намръщи.

– Какво имаш предвид?

– Не се ли питаш защо моят съпруг ме остави тук с теб, вместо да ме заведе у дома си?

– Ами да. Усетих някакъв гняв в него, който той всячески се стремеше да прикрие. Но не се и съмнявам, че щом го е направил, значи си има основания.

– О, да, основания има. Той например не искаше да се жени за мен повече, отколкото аз за него. Реши да ми натрие носа заради нахалните ми приказки, въпреки че те нямаше да подействат без слуховете, които се носеха за нас.

От всичко Мери чу само едно:

– Ти наистина ли не го искаше за съпруг?

– Щях да го искам, ако татко не настояваше толкова за този съюз и ако двамата с Рейф бяхме открили причини да се свържем. Бяхме на косяк да ги открием, но... не ни било писано.

– Но ти обичаш ли го?

Пак същият въпрос.

– Наистина не знам – едва успя да измърмори Офелия. – Никога преди не съм се чувствала толкова добре с някой мъж. С него не изпитвам нужда да преценявам всяка своя дума, но и никой друг не ме е вбесявал толкова – все крайности, както виждаш. С Рейф преживях великолепни неща, които няма да забравя. Той пробужда детето в мен, а също момичето и жената. Определено си играе с всички мои емоции.

– Майчице! – едва чуто промълви Мери, когато не получи от дъщеря си твърдо „да“ или „не“.

– Защо се прибирате толкова рано? – попита ги Шърман от горната площадка на стълбището. – И какво си бърбите тайно там долу?

– Мили Боже! – прошепна Мери. – Едва сега ми хрумва, че баща ти пропусна сватбата ти. Направо ще побеснее!

Светъл лъч в един иначе кошмарен ден, реши Офелия.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рейфиъл загаси лампата на нощното шкафче в спалнята си и сега единствената светлина хвърляха оранжевите пламъци на догарящия огън в камината. Бутилката с ром му беше под ръка. Би предпочел брэнди, но когато беше отишъл да изпразни барчето в тъмния кабинет, откри само две бутилки. Едната изпусна на пода и я загуби, другата занесе в стаята си. По-късно щеше да слезе долу със свещ, за да разбере какво се беше случило с бутилките в добре зареденото му барче. Едно-две шишета просто не бяха достатъчни при тези обстоятелства.

Беше се оженил за Офелия Рийд. Боже, сега името ѝ беше Офелия Лок! Той се беше побъркал.

Можеше да се измъкне от този брак, само трябваше да оповести публично, че между двамата има непреодолими различия. Нима някой, който познаваше госпожица Рийд, щеше да се усъмни? Не, по дяволите. Но кой знае защо си мислеше, че женитбата с Офелия е нещо хубаво, толкова хубаво, че трябва да си най-големият щастливец измежду мъжете, за да ти се случи. Глупава представа. Бракът му нямаше да е сладък сън. Бракът му щеше да е безкраен кошмар.

Зачуди се дали да каже на иконома си да се приготви за господарка, но после реши да пийне. Проклет да бъде, ако доведе това опърничаво създание в дома си. Тя нямаше да научи колко я желае. Тя нямаше да разбере, че едва се удържа да не я грабне в прегръдката си. Ако не я виждаше, Рейф можеше да овладее тези пориви. В края на краищата къде пишеше, че си длъжен да живееш с тази, за която току-що си се оженил? Ако нейните родители ѝ откажеха подслон, щеше да намери къде да я настаня, но нямаше да е под неговия покрив.

Пари никога не му бяха липсвали. Титлата, която се предаваше на първородния син, обикновено вървеше с огромно имущество, което носеше стабилен приход. Семейната традиция повеляваше наследникът отрано да бъде приучен на отговорност и разумно поведение. Още преди да стане мъж, Рейфиъл се държеше като такъв.

Къщата в Лондон беше част от недвижимите му имоти. Не му се бе наложило да я купува и затова не се бе скъпил да я обзаведе по свой вкус. Това бе жилище на ерген, неподходящо за жена, особено жена, която щеше да го тормози от злоба, защото бе зловна по душа. Обичаше къщата. Не искаше да я види съсипана. Пресуши поредната чаша ром.

Смътно съзнаваше, че мислите му започват да стават несвързани. Надяваше се, че алкохолът ще му донесе мир, преди да се изправи пред проблемите на утрото, но засега напразно. Пресуши още една чаша.

Утре всички щяха да обсъждат женитбата му. Такива новини се разпространяваха бързо. Нямахме представа как ще се справи с поздравленията – или по-точно казано, съболезнованията. Трябваше да уведоми с писмо баща си, но се боеше, че ръката ще му изневери. Утре.

Започнаха да го мъчат угризения, че е върнал Офелия на родителите ѝ. Такова отвратително поведение му беше чуждо. Но пък си беше отмъстил! Офелия го принуди да се ожени за нея от злоба, нали? Е, той пък щеше да ѝ откаже единственото, което тя искаше – да се измъкне от опеката на баща си. Прекрасно, ала не беше в негов стил.

Нямахме да я кара да стои дълго в бащиния си дом. Нямахме обаче да я доведе в своя дом. Не, по дяволите! Щеше да открие някое местенце, където тя да плете на воля злобните си интрижки. Той щеше да е далеч от нея. Дватама нямахме да живеят под един покрив, при положение че помежду им липсваше доверие.

Божичко, тази жена беше същинска майсторка на измамата! Той действително бе повярвал, че се е променила, че разкаянието ѝ е истинско. Дори беше сметнал, че тя е превъзмогнала най-големите си недостатъци, но всичко е било лъжа. Нямахме как да се примири с факта, че не може да вярва на съпругата си.

– Затичах се към къщи, веднага щом чух. Поздравления!

Той вдигна поглед и откри усмихнатото лице на сестра си.

– Недей!

– Какво недей?

– Да ме поздравяваш. Ако искаш, можеш да скърбиш с мен. Само изтрий тази усмивка, моля те!

– Пиян си. – Тя влезе в стаята.

– Отлично предположение! Две точки за теб!

– Направо си се отрязал! Защо? И къде е булката? – Аманда погледна към леглото.

– Няма да я намериш тук – промърмори той. – Но ако си мислела, че тя е с мен, защо не почука, преди да нахълташ?

– Аз никога не нахълтвам – възмути се момичето.

– Е, току-що нахълта.

– Не, не е вярно. Чуках ли, чуках ли, почаках и когато не получих отговор, реших, че сигурно сте заспали, но тъй като съществуваше и друга вероятност, предпочетох да проверя. Просто исках да споделя

радостта си... с теб. – Тя се разколеба, като видя намръщаното му лице.

– Защо, не трябва ли да се радвам?

– Не, не трябва.

– Но аз харесвам снаха си.

– Преди не я харесваше.

– О, но то беше преди с нея да си поговорим!

Рейф изсумтя.

– Не вярвай и на една нейна дума, Манди. Тя е изпечена лъжкия, опитна измамница и превъзходна артистка. Може да те убеди, че слънцето грее, когато е нощ. И как, мъгните го взели, толкова скоро научи новината?

– Някой тип нахълта на партито, където се забавлявах, и просто го изкрещя. После го засипаха с въпроси и той си призна, че е бил на вечерята у лейди Кейд, където ти си обявил, че незабавно ще се венчаеш с Офелия и че самата лейди Кейд ви станала свидетелка. Разбира се, всички погледи се насочиха обвинително към мен, защото не бях загатнала на приятелките си, че събитието предстои толкова скоро. Това ме постави в много неизгодно положение, но аз ти прощавам, защото така се зарадвах, че... добре де, опечалих се. Доволен ли си?

– Приличам ли ти на доволен?

Аманда седна на облегалката на креслото.

– Какво е станало? – намръщи се тя. – Да не би нещо да е попречило на женитбата ви?

– Не – отвърна той, отвратен от самия себе си. – Аз можех да попреча, ако не бях толкова бесен, но не го направих. – Знаеше, че изказването му е странно, и понечи да обясни, но изгуби нишката на мисълта си и се отказа. Вместо това рече: – Да те предупредя, драга. Не взимай никакви съдбоносни решения за бъдещето си в пристъп на гняв.

– Мислех, че я харесваш. С възхищение казваше, че е съвсем друга. Аз срещнах тази друга и трябваше да се съглася с теб. Тя не беше просто променена, тя беше нов човек.

– Лъжи. Офелия, която харесвах, дори не съществува. Тя се е преструвала.

Аманда го изгледа недоверчиво.

– Сигурен ли си? Не забравяй, че говориш за жената, която беше силно разстроена от облога и която беше готова да ти откъсне главата заради него. Нали току-що я нарече превъзходна артистка? Е, може би се е престорила на жената, която не харесваш.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

– Не разбираш, Шърман – каза Мери. – Тя си легна разплакана. Случилото се изобщо не я радва.

– А аз съм много щастлив, така ли?

Двамата седяха в трапезарията, а закуската изстиваше в чиниите им. Мери беше разказала на съпруга си какво се е случило през изминалата вечер и предсказанието ѝ се сбъдна. Шърман побесня и настроението му не се беше оправило и на сутринта. Обикновено Мери винаги запазваше спокойствие, но днес беше разстроена като него, само че по други причини.

– Дъщеря ни можеше да има най-забележителната сватба на столетието – продължи Шърман. – Дори кралят и кралицата можеха да дойдат. Съзнаваш ли само какви възможности са безвъзвратно загубени...

– Поне веднъж ще помислиш ли за дъщеря си, а не за проклетите „възможности“?

Мери рядко повишаваше тон на съпруга си. За разлика от Офелия тя не беше избухлива и нямаше склонност към емоционални изблици. В редките случаи, когато му креснеше, Шърман бързо си взимаше бележка. Сегашният случай не беше изключение. Той рухна на стола си. Разгорещеното му лице се поохлади. Погледът му предпазливо се стрелна към жена му.

– Изведи я да пазарувате – измърмори той. – Модните бутици оправят настроението на всяка жена.

– Колко си груб, Шърман!

– Но съм прав, нали? – изчерви се той.

– Пазаруването лекува някои по-незначителни неприятности, но тази катастрофа изобщо не може да се нарече „незначителна“. Освен това Офелия не плаче за пръв път тази седмица. Знаеш, че когато стоя два дни в стаята си, не беше болна. Нещо дочуто просто я беше съсипало.

– Какво?

– Не зная. Тя не пожела да обсъдим въпроса и се опита да омаловажи проблема. Но никога не съм я виждала толкова ядосана или сломена – е, освен когато я сгоди за Мактавиш.

Шърман отново се изчерви.

– Моля те, скъпа, да не подхващаме пак старата песен. Това щеше да е страхотен съюз, ако Офелия му беше дала шанс.

– Сега не говорим за това. Въпросът е, че дъщеря ни е нещастна, защото се омъжи за човек, който очевидно не я иска.

Той гневно скочи да защити детето си:

– И за миг няма да повярвам, че съществува мъж, който да не иска този ангел.

Мери повдигна вежди.

– Да, дъщеря ни има вид на ангел, но ти знаеш, че необикновеното й детство, което тя дължи изцяло на теб, не само я направи високомерна и заядлива, но и я лиши от доверие към хората.

– Трябва ли мен да обвиняваш за всичко?

– Да, когато ти действително си отговорен. Безброй пъти те предупреждавах да не я третираш като вещ, с която просто няма как да не се похвалиш. Държеше се с нея като с възрастен, а тя беше само дете. Накара безкрайна върволица от ергени да минава през дома ни с предложение за брак, когато Офелия още не беше готова за такова нещо.

– Ако държиш да знаеш, дори аз се подразних от безбройните предложения.

– А как мислиш се е чувствала тя? Вашите разпри са пословични в целия квартал. Така крещяхте, че ви чуваха на улицата!

Шърман за пореден път се изчерви.

– Забеляза ли, че когато се върна от гостуването си при Лок, не беше толкова избухлива? Едва я познах.

– Ти никога не си виждал добрата й страна по простата причина, че тя е реагирала към теб твърде емоционално. Но да, видях забележителна разлика в нея след прибирането й. Беше омекнала. Сякаш тръните от стеблото на розата бяха опаднали.

– Мислиш ли, че от семейство Лок са я смачкали с превъзходството си? – попита Шърман.

– Нищо подобно не мисля. А ние не сме срещали никого от тях, освен виконта и сестра му. Не си въобразявай за хората неща, които може да се окажат напълно погрешни.

Той сви рамене.

– Тогава какво я е променило? Навярно ти е споменала нещичко?

– Аз съм нейната майка, Шърман, не най-добрата й приятелка. Офелия рядко споделя с мен, въпреки че бих дала всичко да е другояче.

Мислите на Мери отново се завърнаха към печалното положение. Думите й заседнаха в гърлото от вълнение и мъка:

– О, Шърман, нашето дете не е щастливо! Съзнаваш ли този проситъчък факт? Тя е най-красивото момиче на света, а също и най-

нешастното.

– Какво да направя?

– Да я разсърдиш? Прощавай, изплъзна ми се от устата. Но трябва да признаваш, че това е единствената ѝ реакция спрямо теб. Не съм сигурна дали това би могло да се промени. Най-странното е, че според мен тя го обича. Не че е казала такова нещо, но заговори ли за него, лицето ѝ грейва. Кое не обяснява защо дъщеря ни е тук с нас, а той замина неизвестно къде. Мисля, че Офелия е била права: той наистина не е искал да се жени. Направил го е само заради глупавите слухове, които, ако бих могла да добавя, ти разпространи, разправяйки наляво и надясно, че тя гостува на семейство Лок и очакваш годеж след края на визитата.

Лицето на Шърман се обагри в мораво.

– Ще се отбия при Лок, за да видя накъде духа вятърът.

– Недей – посъветва го Мери. – Да не би допълнително да утежниш положението. – Но после се поправи и разгорещено добави: – Ако обаче до няколко дни зет ни не дойде да прибере жена си, аз лично ще отида да му кажа какво е мнението ми за него. Няма да допусна дъщеря ми да стане за посмешище.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Още ли не си станала? Сейди каза, че си будна.

Офелия рязко се изправи в леглото. Беше будна и знаеше, че приближава пладне. Просто не ѝ се ставаше, защото знаеше, че денят ще е труден. И се оказа права. Съдейки по развълнуваните изражения на Джейн и Едит, приятелките ѝ вече знаеха, че тя е лейди Лок.

– Камериерката ми смята, че не бива да се излежавам до късно, и затова ви е пуснала при мен – обясни Офелия и дори се прозя за победително.

– Снощи дълго си будувала, а? – изкиска се, Джейн.

Девойките заеха обичайните си места край масичката за закуска. Изглежда, Сейди беше оставила там поднос с храна при последния си опит да вдигне младата си господарка от леглото.

Забележката на Джейн беше доста дръзка, защото представляваше намек за първата брачна нощ. Но Офелия не беше длъжна да отговаря.

Едит обаче не можеше да сдържа възбудата си и възкликна:

– Такава си късметлийка!

– Току-що разбрахме, че си се сгодила за него – добави Джейн. – Можеш ли да повярваш? Никои не си направи труда да ни осведоми, защото всички смятали, че вече знаем. А сега и това!

– Обаче определено не очаквахме да те намерим тук – каза Едит. – Тази сутрин отидохме в къщата на лорд Лок да те навестим. Икономът не знаеше за какво говорим. Нарече ни лъжкини, когато му обяснихме, че си омъжена за господаря му. Твърдеше, че щом не е чул нищо подобно, значи не може да е вярно. Трябва да уволниш този тип. Не ме интересува, че си е вършел работата, беше изключително груб.

– И така, защо не си там? – любопитства Джейн.

– Къщата му още не е готова за мен – излъга тя. Трябваше да се досети, че приятелките ѝ няма да се задоволят с това.

– Нима? – замислено се намръщи Едит. – Но нали сестра му е отседнала при него?

– Аманда е доста непретенциозна. Рейф обаче иска всичко да е идеално за мен. Лично мен това ме устройва. Вече консумирахме първата си брачна нощ.

Страните ѝ незабавно порумениях, но не поради неделикатната тема, както щяха да си помислят двете момичета. Изчерви се, понеже

беше казала неистина. Защо отново прибъгваше към лъжите? Защото не понасяше да я съжаляват и знаеше, че двете момичета ще я съжалят, ако научат истината? Офелия се помъчи да заговори за нещо друго:

– Някоя от вас трябва да е станала доста рано днес, за да научи новината толкова скоро.

– Сигурно се шегуваш! – засмя се Едит. – Още снощи чухме.

– Всички гости на лейди Кейд сигурно са хукнали да разправят наляво и надясно какво се е случило – добави Джейн. – Нали знаеш как е в обществото, всеки иска да е наясно с последните новини. Даже чухме новината по два различни начина: първо, че си на път към олтара...

– А след по-малко от час, че вече си омъжена жена – довърши Едит. – Неколцина от гостите на лейди Кейд останали, докато домакинята се завърне с потвърждение, че сватбата действително се е състояла и че тя е била свидетелка. После те също се втурнали да разпространяват новината.

– Няма да повярваш – продължи още по-развълнувано Джейн. – Скоро след като слухът за венчавката ти обиколи всички, получих първото си брачно предложение. Както можеш да си представиш, не повярвах на ушите си, но останах много поласкана. Ергените не крият разочарованието си, но омъжването ти им понася добре. Повечето си дават сметка, че дори когато те няма на брачния пазар, все пак трябва да се оженят.

– Тъй че двете с Едит също ще можем да си намерим съпрузи този сезон, въпреки че вече нямаме много време за избор. Но сега възможностите са безкрайни.

Като ги слушаше и наблюдаваше вълнението им за „останките“ от нея, Офелия се зачуди защо двете не я мразят. Тя им беше пречила да си намерят съпруг не чрез някой от недостатъците си, а чрез своята прословута красота. Джейн и Едит дори не се бяха опитали да решат предварително кого харесват. И двете бяха приели, че нямат шанс, преди тя да се омъжи. Колко тъжно. Не биваше да се случва така. А тя не се беше погрижила да го предотврати, защото не им беше истинска приятелка.

– Ако желаете, мога да ви дам някои препоръки – почти свенливо предложи Офелия. – Може и да не си личи, но аз доста следях повечето от онези джентълмени. Някои са по-мъжествени, други по-романтични, от трети ще излязат чудесни бащи. Вие двете знаете защо последното ми беше основен критерий. – Девоjkите се засмяха. – Но тъй като бях сгодена и не изпитвах истински интерес, не се притеснявах да ги изпитвам с директни въпроси, за да разбера повече за тях.

– Някой притежаваше ли и трите качества? – любопитства Джейн.

– Да – отвърна Офелия. – Хенри Краг вероятно ще бъде идеален за теб, Джейн. Не само че е запален ездач, но и развъжда расови коне в имението си в Кент. Знам колко беше разочарована, когато твоите родители ти забраниха да яздиш след онова падане от коня, когато си счупи ръката. В интерес на истината, мисля, че Хенри се заинтригува от мен само защото разбра, че обичам да яздя. Не се съмнявам, че този човек очаква от бъдещата си съпруга да излиза на езда с него всеки божи ден.

– Тя е права – съгласи се Едит. – Единствения път, когато говорих с Хенри, все коне му бяха в главата. Беше ми страшно досадно, но още тогава ти казах – нали си спомняш? – че на теб сигурно щеше да ти е много интересно.

– Много е красив, нали? – Интересът на Джейн стана доста сериозен. – Поне аз така мисля.

– Прекалено е ограничен за моите разбирания – отбеляза Едит. – Разбира се, аз съм книжен плъх.

– Да, знаем, че предпочиташ да забиеш нос в някоя книга, вместо да отидеш на прием – подкачи я Джейн.

– Като се замисля, Едит, вероятно следва да обърнеш внимание на лорд Пейсли – отбеляза Офелия. – Не си спомням първото му име, но той се хвалеше, че в личната му библиотека имало повече от три хиляди тома. Трябвало да разширява имението си заради тях.

– Ти шегуваш ли се? – попита Едит с блеснал поглед.

– Съвсем не. Останах с впечатлението, че лордът ще пропътува половината свят, ако чуе, че някъде в чужбина се намира книга, която го интересува.

– Освен това е толкова блед, че ще сте си лика-прилика, скъпа – закикоти се Джейн.

– Знаеш ли, Фили – въодушеви се изведнъж Едит, – никога не бих... ох, извинявай, без да искам.

– Няма нищо – увери я Офелия. – Старият прякор вече не ме притеснява.

– Нима? – намръщи се Джейн. – Ти наистина си се променила, Офелия. Честна дума, с теб никога не съм се чувствала по... по...

– Спокойна – довърши Едит. – Да, и аз съм на същото мнение. С риск да ме изхвърлиш, ще кажа, че промяната ми харесва. Кой да помисли, че ще положиш усилие да ни помогнеш с правенето на верния избор, както подобава на най-добра...

Едит пламна като божур. Неизречената дума „приятелка“ увисна във въздуха. Същото смущение обзе и Офелия. Рейф ѝ го беше казал. Озлоблението я правеше твърде егоцентрична и ѝ пречеше да се сближи с тези две момичета, които бяха много мили и приятни.

Боже, какво беше направила с живота си? През цялото време е отхвърляла хората от себе си, за да не я наранят, когато точно това най-много я е наранявало!

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

– Съпругът ти иска да те види – обяви Сейди от вратата.

Джейн и Едит бяха седнали на леглото при Офелия и току-що бяха изготвили дълъг списък с възможни кандидат-съпрузи. Между трите цареше ведра и дружеска атмосфера. Отдавна Офелия не се беше забавлявала така.

Преди Сейди да предаде съобщението си, думата „съпруг“ отекваше приятно в ушите и на трите момичета. Сега настроението на Офелия се помрачи. Беше си спомнила, че за нея тази дума още не е изпълнена с нужното съдържание. Но се опита да не пада духом, когато приятелките ѝ веднага изтичаха от стаята, защото не искаха да ѝ пречат през първите дни от брачния живот.

Въпреки че Сейди ѝ каза да побърза, Офелия се облече бавно. Според нея Рейф можеше да почака. Цял ден. Заслужаваше си го. Божичко, с каква сила се бе завърнал гневът ѝ, а тя не можеше да го овладее!

– Добре, че майка ти си легна – каза Сейди, докато я избутуваше през вратата. – Чух, че тази сутрин страшно се е заканила на съпруга ти.

– Пълни глупости – презрително се засмя Офелия и спря на стълбищната площадка. – Майка ми никога не отправя закани, страшни или не.

– Не и този път. Ако щеш вярвай, но дори натикала баща ти в миша дупка. Джером подслушвал на вратата и се кълне, че е истина.

Офелия не повярва. Лакеят беше известен с това, че украсяваше разказите си, за да ги направи по-интересни. Но сега нямаше да спори, защото Рейф я очакваше в салона. Не се съмняваше, че е дошъл да я вземе. След като бяха женени, се налагаше да живеят под един покрив, независимо дали ѝ харесва или не. Щеше да го накара да се извини, задето снощи така грубо я беше зарязал.

Застана пред вратата на салона. Беше въоръжена за битка. Прическата ѝ беше нагласена идеално, светлосинята рокля подчертаваше очите ѝ. „Съпругът“ ѝ стоеше до прозореца. Рейф изглеждаше дълбоко умислен и надали я беше чул да идва.

Оказа се, че греша. Без дори да се обръща, той каза:

– Цял час те чакам. Да не би да се надяваш, че ще се отегча и ще си тръгна?

– Съвсем не – измърка тя. – Надявах се единствено, че ще се

отегчиш.

Рейф се обърна и видя наглата ѝ усмивка. Офелия се настани царствено на едно от четирите канапета в стаята. Всички те бяха абсолютно еднакви и тапицирани с копринен бродат в златно с кафеникави нишки. Около тях бяха пръснати солидни кафяви кресла. Между канапетата беше поставена ниска масичка, върху която имаше ваза с цветя, аранжирани от Мери. Обикновено на тази масичка сервираха чай.

Офелия разпери роклята си, така че да попречи на Рейф да седне до нея. Той обаче най-безцеремонно се настани върху полата ѝ! Младата жена скръцна със зъби и издърпа полата. Рейф дори не забеляза. Обърна се към нея и сложи ръка върху облегалката на канапето. Може би не се държеше преднамерено грубо, но Офелия нарочно се дръпна демонстративно.

– Не мърдай – предупреди я той, забелязал отношението ѝ.

– Върви по дяволите.

Рейф понечи да я сграбчи, но размисли и въздъхна:

– Не може ли да проведем един нормален разговор?

– Съмнявам се. Не и когато ми се иска да те цапардосам.

Гневът ѝ бушуваше. Всяка изречена дума само го разгаряше по-силно. Сега нямаше друг отдушник за него. Изходът, който Рейф ѝ беше показал, вече не беше възможен. Нямаше да използва тялото му, за да се освободи от гнева, който той беше разпалил.

– Намерих идеалното разрешение за нас.

Той подхвърли думите със самочувствието, че е намерил къс самородно злато. Сигурно очакваше тя поне за момент да забрави омразата и сарказма. Не беше познал.

– Не бях разбрала, че ни трябва разрешение, но не се учудвам, че ти мислиш така. – Единственото, за което се сещаше, бе анулиране, но тя нямаше да го остави да се отърве толкова лесно. Предварително бе приготвила аргументите си. – Анулирането е изключено.

– Съгласен съм – изненада я той. – С теб имахме първата си брачна нощ, макар и малко по-рано, отколкото е редно.

Ако си мислеше, че ще я смути, не беше познал. Всъщност Офелия само си припомни колко лековерна е била, колко наивно се бе хванала на лъжите му, как повярва, че той действително иска да ѝ помогне, когато с Дънкан са се смеели зад гърба ѝ. Беше абсолютно без значение, че ѝ е помогнал, тъй като е бил воден от нечисти мотиви.

– Реших да купя къща. Избрах една недалеч отук. Така лесно ще можеш да гостуваш на родителите си.

– Какво не ѝ е наред на къщата ти?

– Нищо. Моят дом е идеален за мен. Навярно няма да се изненадаш, ако ти кажа, че желая това положение да се запази. Говоря за изцяло твоя къща.

Офелия не очакваше да чуе точно това, но все пак успя да се усмихне.

– Ти май очакваш да нанесе сериозни поражения на къщата ти, а?

– Не отричам, че ми хрумна подобна мисъл. Ти си непредсказуема, Фелия, вероятно най-непредсказуемата жена, която познавам. Предпочитам да не рискувам дома, към който съм привързан.

– Значи брилянтната ти идея е вместо отделни спални да имаме отделни къщи? Ами ако не желая?

– Не правя това за твоё удоволствие, драга. Мен ако питаш, спокойно можеш да си останеш тук. Но това в крайна сметка ще предизвика слухове, които ще се отразят на моето семейство. Имай предвид, че ти обърка нещата в момент, когато се канех да освободя и двама ни от мрежата на слуховете.

– Нищо не съм объркала! Ти сам си го навлече на главата, когато реши да се обзалагаш с цената на живота ми!

Той пренебрегна разгорещения ѝ тон и сви рамене.

– И така да е, длъжна си да приемеш предложението ми. Може би още не си разбрала, че сега аз командвам?

Офелия се възмути на самодоволния му тон.

– На твоё място нямаше да съм толкова сигурна.

Рейф се изправи със същото гневно изражение, с което я беше порицал преди няколко седмици в Съмърс Глейд.

– Не ме притискай, Офелия. Вече каза и направи достатъчно. Ако е необходимо, ще те вържа на каишка. Предпочитам да не го правя отново, но няма да се поколебая... ако държанието ти стане непоносимо.

Той си тръгна. Заплахата му беше ясна: щеше да я настани в Олдърс Нест, този път сама, а там тя щеше да е безпомощна затворничка. Това беше намекнал с думата „отново“. Но Рейф нямаше да ѝ се изплъзне толкова лесно. Офелия знаеше точно какво да направи.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

– Идеята ти не я бива – измърмори Сейди, докато наместваше одеялцето върху скута си и продължаваше да гледа загрижено през прозорчето на каретата.

– Идеята е чудесна – поправи я Офелия.

– Не можеш просто така да се натрапваш на хората, не и на тези хора.

Младата жена повдигна рамене.

– Той може и да е херцог, но освен това е мой свекър. Наистина ли смяташ, че няма да ме посрещне топло?

– Не е там работата. Ами ако вече е чул, че сте разделени със сина му?

– Още никой не знае. Даже Рейф не знае. Той си въобразява, че на него му е хрумнало да не живеем заедно.

– Трябваше да се нанесеш в къщата, която ти е купил, вместо да се натрапваш на роднините му.

Офелия въздъхна. Днес Сейди не спираше да мърмори. Офелия и бездруго се притесняваше от първата си среща с херцога, а камериерката с нищо не допринасяше за оправяне на положението.

– Първо, не се натрапвам. Второ, не смятам да стъпя в къщата, която Рейф ми купи.

– Но той я купи специално за теб!

– Да. Много съм доволна, че си пропиля парите. Щом се върна в Лондон, възнамерявам да бръкна още по-дълбоко в джоба му. Ще направя разточителна обиколка по магазините и ще му изпратя сметките.

– Това е дори по-лоша идея, отколкото да отиваш в Норфорд Хол – предупреди я Сейди.

– Напоследък обявяваш всичко за „лоша идея“.

– Защото пак се върна към старите си навици. Просто бях свикнала с новото ти аз...

– Не е вярно – прекъсна я Офелия. – Връщам се към старите си привычки само по отношение на него.

– Вярно е – призна с въздишка Сейди. – Извинявай. Просто възлага големи надежди на брака ти. Щеше ми се най-сетне да намериш мир далеч от баща си, да имаш любовта на достоен мъж, да ти се родят деца, които да обожавам... сигурна ли си, че не си в положение?

– Да, абсолютно – отвърна Офелия, въпреки че не беше сигурна. – Накарай кочияша да спре за малко, защото пак ми се повръща.

– В положение си, нали?

– Не, не съм. Няма значение, премина ми. Просто стомахът ми се преобръща от гняв към Рейф, а този неравен път не помага.

– Няма нищо лошо в това да чакаш дете. Все пак си омъжена жена.

– Не съм бременна!

– Хубаво. Обаче никога преди не ти се е повръщало от гняв.

– Никога преди не съм била толкова бясна.

Сейди измърмори нещо, но Офелия не я слушаше. Не бе сигурна какво ще постигне с посещението си. Не беше мислила в далечен план. Не искаше да причинява разрыв между Рейф и семейството му. Но заплахата, която висеше над главата ѝ, я тревожеше. Би искала поне някой негов близък роднина да гледа с добро око на нея и да влее разум в главата му, ако той се опита да ограничи свободата ѝ, заточавайки я на място като Олдърс Нест.

Пътят до Норфорд Хол траеше повече от половин ден. С изключение на кралския дворец това определено беше най-голямото имение, което беше виждала. Не само, че размерът му беше плашещ, но и беше обезсърчаващо да знаеш, че тук живее херцог. Истински херцог. Като се изключи кралското семейство, това беше титлата с най-високо обществено положение.

Сейди беше дори по-впечатлена. Когато излязоха от каретата, запна. Най-накрая едва успя да прошепне:

– Дано знаеш какво правиш.

Офелия не отговори. Лакеи в униформени ливреи вкупом се втурнаха към тях, за да разтоварят багажа им и да се погрижат за каретата. Офелия се беше облякла изключително разкошно за случая и може би заради това я пуснаха вътре, без да я питат коя е и какво прави тук.

Разбира се, пред нея се изпреди солидният като стена иконом. Той вече държеше да разбере коя е. Но Сейди беше в стихията си, когато ставаше дума за общуване с персонала, и изобщо не се плашеше от повисшестоящи слуги. Тя избегна обстояния разпит, като заяви:

– Ще се нуждаем от две стаи. Едната трябва да е огромна – не си и помисляйте да настаните господарката ми в обикновена стая за гости. Тя е новата снаха на херцога и е дошла да се запознае с роднините на съпруга си. Като се има предвид колко огромно е имението, ще взема стая до нейната, благодаря.

И така, Офелия и Сейди съвсем лесно се озоваха на горния етаж.

Ако този иконом работеше за нея, Офелия би настоявала той да иска повече доказателства от думите на една камериерка, но все пак това беше провинцията. Тук хората бяха по-спокойни.

Стаята, в която я заведоха, беше грамадна: четири пъти по-голяма от спалнята ѝ вкъщи. Тя се почувства като джудже. Мебелите бяха великолепни и изключително скъпи. Тя обаче беше свикнала със скъпи вещи и не се притесняваше да ги използва. Както и да е, не беше чудно, че Норфорд Хол е огромен като градски квартал, щом стаите му имаха такива размери.

Би трябвало да си откъдне след половин ден път и да слезе чак за вечеря, но Офелия беше прекалено нервна, за да чака дотогава. Ако можеше да отметне първата среща с херцога от дневния си ред, сигурно щеше да се отпусне – ако всичко минеше добре – и дори да се наслади на престоя си. Ето защо се преоблече в най-неизмачканата си дневна рокля и слезе долу, за да се запознае с новото си семейство.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Офелия откри, че не е трудно да се изгубиш в Норфорд Хол, докато бродеше на първия етаж и се мъчеше да се ориентира. Имаше не едно, а няколко големи предверия, от които се разклоняваха коридори. Най-накрая престана да гадае къде ли е дневната и поиска да се види с херцога. Това поне беше достатъчно лесно, тъй като лакеите сякаш бяха навсякъде. Вече бе разбрала, че имението има няколко дневни. Заведоха я в Синята стая. Офелия се надяваше, че няма да чака дълго.

Синята стая, наречена така, защото стените, подът и прозорците бяха в различни оттенъци на този цвят, не беше празна. Някаква жена на средна възраст се беше изтегнала на едно канапе. Всъщност май беше задрямала, ако съдеше по ръката, която засланияше очите на жената. През големите прозорци нахлуваше светлина. Но щом чу стъпки, жената веднага скочи и се намръщи, зървайки Офелия.

– Коя си ти? Няма значение. Това хич не ми харесва. Върви си, преди синът ми да е слязъл.

Това не беше нормален поздрав. Офелия не знаеше да се смее ли или да плаче. Майката на Рейф? Можеше да се закълне, че е чувала, че майка му е починала отдавна. Коя беше тогава? Жената беше поразителна – с руса коса и сини очи и определено приличаше на Рейф. Но бе толкова особена и рязка.

– Извинете, не ви разбрах?

– Синът ми Рупърт има слабост към красивите жени – обясни дамата. – Ти си прекалено красива. Щом те види, и веднага ще започне да те ухажва. Трябва да се махнеш.

Офелия реши да пренебрегне тези коментари и да започне отначало:

– Вие вероятно сте една от лелите на съпруга ми? Аз съм Офелия.

– Не ме интересува коя си, момиче, изчезвай по-бързичко – уф, все едно. Тръгваме си. И друг път мога да дойда на гости при брат си.

Жената се изправи, за да направи точно това, но после нададе отчаян стон, защото беше закъсняла. Въпросният младеж, нейният син, влезе в стаята. Погледът му попадна на Офелия и той се закова на място. Дотук нищо необичайно, освен че младият господин не загуби дар-слово като повечето ѝ обожатели:

– Мили Боже! Мили Боже, откога ангелите почнаха да слизат на

земята?

С черните си къдрици, стърчащи безредно във всички посоки, и светлосините си очи, младежът бе невероятно красив, но по един женствен начин. Кожата му беше прекалено гладка, носът – прекалено тънък. Маншетите му бяха богато украсени с дантела, също и шалчето му. Сатенената му жилетка бе светлозелена. Офелия беше изненадана, че не носи контешки панталони с дължина до коленете. В него определено имаше нещо момичешко, което бе направо смешно, като се имаше предвид каква мъжкарана бе майка му.

– Можеш да си затвориш устата, Рупърт – отвратено му се тросна тя. – Омъжена е за братовчед ти Рейф.

– А, това обяснява всичко. – Рупърт не изглеждаше разочарован от този факт. – Без съмнение вие сте несравнимата Офелия. Знаех си, че трябва да ви потърся, когато чух за вас, но честно казано, изобщо не вярвах, че сте толкова красива. Както се казва, не отивай на прехвалено място за гъби. Е, ще ми се поне веднъж да не бях такъв многознайко. Но както и да е. – Той удостои Офелия с прекрасната си усмивка. – Забрави за братовчед ми. Трябва да избягаш с мен. Ще те направя безумно щастлива.

– Рупърт, отгледала съм глупак! – укори го майка му.

Но той не й обръщаше внимание. С един скок се беше озовал до Офелия и сега обсипваше с целувки пръстите ѝ, като отказваше да пусне ръката ѝ, а сините му очи не се отделяха от нейните.

Тогава в стаята влезе друг мъж. Той излъчваше такова достоинство и благородство въпреки измачкания си сюртук, че нямаше съмнение: това бе херцог Норфорд. Освен това мъжът беше по-възрастно копие на Рейф: същия ръст, коса и очи. Само тялото му беше малко по-налято.

– Джули, прибирай се – каза той, хвърляйки поглед към намръщената жена. – Пребиваването ти тук и бездруго продължи прекалено дълго.

– Но аз току-що идвам!

– Точно така.

Но отиде да я прегърне, а тя изсумтя, преди да отвърне на прегръдката му. Офелия се зачуди нима бе възможно един херцог да гони сестра си. Всъщност точно това беше станало.

Тогава херцогът се обърна към Офелия:

– Мисля, че е излишно да питам коя сте. Слуховете за красотата ви бледнеят в сравнение с истината. Елате. Ще ми се да се запознаем на място, където племенниците ми няма да ви преследват.

– О, но аз не я преследвам! – яростно се възпротиви Рупърт.

Но херцогът вече бе излязъл. Офелия знаеше, че той и за миг не се съмнява, че тя ще го последва. Първо ѝ се наложи да изтръгне ръката си от хватката на Рупърт, който не искаше да я пусне. Накрая все пак успя да изтича през вратата.

– Не се бави, гургулице. Ще те чакам тук – извика Рупърт, а после нададе жален вой. Сигурно майка му го беше ударила с нещо.

Офелия едва зърна как широкият гръб на Престън Лок изчезва зад една врата в дъното на коридора. Повдигна полите си, затича се след него, спря и си даде няколко секунди да се овладее. После влезе. Не бе сигурна дали това е библиотека или кабинет. Помещението беше огромно. Всяка стена беше запълнена с лавици с книги. В ъгъла имаше също така писалище, двойно по-голямо от нормалното. Из стаята бяха пръснати удобни наглед кресла и столове.

– Хубав... кабинет – подхвърли тя и се настани на едно от удобните кресла. На масичката до писалището стоеше поднос с чай.

– Кабинетът ми е след няколко врати и е по-скоро практичен, отколкото елегантен – поправи я той. – Тук идвам да се отпусна, когато не се занимавам с делата на имението. Ще желаете ли чай? Току-що го донесоха.

– Да, моля.

Тонът му не показваше с нищо какво е настроението му. Офелия не можеше да разбере дали се радва да се запознаят, или присъствието ѝ го дразни. Тя самата беше толкова нервна, че се чудеше как така чашите за чай не тракат в чинийките си. Усещаше как херцогът я преценява.

– Наистина сте толкова красива, че с думи не може да се опише – накрая рече той. – Честно казано, намирах, че както винаги хората са склонни да преувеличават, но в случая не съм бил прав.

– Ще ми се да бе другояче, ваша светлост.

– Хайде, без официалности между роднини. Предполагам, че можеш да ме наричаш татко, ако искаш, но ако това ти е неудобно, казвай ми Престън. Наистина ли не ти харесва, че си толкова хубава?

Тя срещна погледа му, докато ръцете ѝ поемаха от него чашата.

– Това е едновременно благословия и наказание. По-скоро последното.

– Защо така?

Никой не ѝ беше задавал този въпрос, но тя не виждаше причини да лъже. В края на краищата, това бе нейният свекър.

– Главно хубостта ми подтикна баща ми да гледа на мен като на

скъпа вещ, с която да се хвали, което доведе до големи разногласия между двама ни. Реакцията на хората, които ме виждат за пръв път, може да бъде доста досадна. Например племенникът ти.

Херцогът гръмко се засмя.

– Рупърт не е най-добрият пример, драга моя. Момчето се държи така около всяка фуста. Но все пак разбирам защо подобна реакция може да бъде проблем.

– Не са само мъжете. Жените също се тълпят около мен, но само за да свържат името си с моето. Моето лице ме направи изключително популярна. Също така ме накара да изпитвам недоверие към хората. Те рядко са искрени с мен. Затова наричам красотата си наказание.

Херцогът я погледна внимателно.

– Човек би помислил, че на момиче с такава невероятна външност му е било лесно в живота. А всъщност е точно обратното.

Офелия сви рамене.

– Вече съм по-философски настроена и това е дело на твоя син. Той ми помогна да придобия по-широк поглед върху нещата. Каква удивителна разлика: да придобия известна увереност, след като такава въобще ми липсваше.

– Да, той ми каза, че е... работил с теб.

Паузата я наведе на мисълта, че Рейф е разказал на баща си прекалено много за взаимоотношенията им. Не беше изключено да е споменал, че са били интимни. Баща и син навярно бяха достатъчно близки, за да обсъждат такива неща. Офелия се изчерви, но пребледня, когато херцогът попита:

– Между другото, къде е младоженецът? Очаквах да те доведе тук и да те представи.

Тя се поколеба за миг, после призна:

– Рейф не знае, че съм тук. С него не си говорим. И живеем разделени.

Престън моментално се намръщи.

– Отказваш да живееш със сина ми?

– Напротив. Оженихме се и той ме върна в дома на родителите ми.

Престън незабавно скочи на крака. Лицето му пламтеше.

– Ще види този негодник!

Офелия не беше изненадана, че той застава на нейна страна; или пък може би просто бе обиден от поведението на сина си. Колкото и да е странно, тя реши да защити Рейф:

– Той не искаше да се жени за мен. Сърди ми се, защото чувства, че

е бил принуден на този брак.

Престън осмисли чутото от нея и седна с тежка въздишка.

– Боя се, че аз съм виновен. Кажете-речи му наредих да те вземе за жена. Нали се досещаш, слуховете... Не можех да допусна да продължат да се разпространяват. Те можеха сериозно да навредят на репутацията ти, ако не беше сгодена за Рейф. Но определено не очаквах толкова бързо развитие на нещата.

– Нито пък той. Всъщност той изобщо не смяташе да се жени за мен. Намерението му беше да пресече слуховете и да се отърве от брачния капан. Но гневът ми излезе от контрол и аз го провокирах да действат прибързано. Така че вината изобщо не е ваша.

– Бих се заклеял, че той спомена, че избухливостта ти е обуздана.

Офелия присви устни.

– Нима? Е, до голяма степен това е вярно. Напоследък дори мога да изкарам цял разговор с баща си, без да се развикам. Единственото изключение е Рейф: що се отнася до него, не мога да се укротя.

– Разбирам – замислено изрече херцогът.

Офелия си пожела и тя да разбираше.

– За всеки случай предпочитам да не живея сама в къщата, която ми е купил. Сигурна съм, че е хубава и вероятно някой ден с удоволствие ще се настани там. Но точно сега ме обземат такива мрачни настроения, че е по-добре да остана в компанията на други хора.

– Тук си добре дошла – съвсем искрено заяви Престън.

– Благодаря, но дойдох по други причини. Камериерката ми Сейди смята, че чакам дете...

– Наистина ли? – прекъсна я той с усмивка. – Значи в крайна сметка не те е зарязал непосредствено след венчавката?

– О, напротив. Но времето, което прекарахме в Олдърс Нест, беше – как да се изразя? – наситено със събития. – По изражението му, на което се бореха разбиране и неодобрение, Офелия с облекчение установи, че не е нужно да се задълбочава в темата. – Но както започнах да обяснявам, не мисля, че Сейди е права. Но в случай, че тя все пак е права, смятам, че моментът е подходящ да се запозная със семейството на Рейф. Честна дума, исках да се уверя, че не всичките му роднини са вбесяващи като него.

Херцог Норфорд не се обиди от забележката, а избухна в смях.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Затишието преди бурята направо подлудяваше Рейф. Той очакваше жена му да извърши някоя шуротия, за да го вбеси. Беше му обещала възмездие. Беше се заклела, че ще го накара да страда. Той се беше отдръпнал от нея, защото тя беше в състояние да го накара да направи нещо, за което да съжалява.

Беше отишъл да я търси. Беше посетил няколко бала с надеждата да я види, но тя или ходеше на различни приеми, или беше заета с преместването в новата къща.

После му хрумна, че тя се държи настрана от общественото внимание, защото не иска да отговаря на неудобни въпроси. Умница. Много неловко щеше да се получи, ако тя признаеше, че съпругът ѝ всъщност не иска да ѝ е съпруг. Разбира се, подобно „откровение“ не беше в неин стил. Не, тя вероятно щеше да разиграе съвсем различен сценарий, който да го обрисова в черни краски.

Но Рейф не беше чул клюки. Самият той биваше затрупван с въпроси, от които ловко се измъкваше с уклончиви отговори. А сестра му, която беше обсаждана с искания за пикантни клюки, продължаваше да твърди, че му била ядосана и не си говорели.

Снощи, преди да тръгне на поредния си бал, тя го бе уверила:

– Всички ни мислят за скарани. Много по-лесно ми е да казвам, че не знам нищо.

Най-накрая той се отказа да гадае какво ли е намислила Офелия и сам отиде да провери. Беше наел персонал за къщата, която беше обзаведена с безупречен вкус и се намираше в отлично състояние. Именно по тази причина я беше купил. Не искаше Офелия да има причина да отлага нанасянето си там.

Нямаше да се изненада, ако разбереше, че е уволнила прислугата, за да избере хора по свой вкус, но още не го беше сторила. Икономът, който отвори вратата, беше господин Колинс, нает от него.

– Къде е тя?

– Кой, милорд?

– Жена ми, разбира се. – Рейф му подаде шапката и балтона си. Помнеше колко го беше накарала да чака последния път. Затова щеше да се настани удобно.

– Лейди Лок още не се е нанесла, милорд – осведоми го смутено

Колинс.

Е, сега Рейф остана изненадан.

– Преди седмица й казах, че къщата я чака. Поне вещите й пристигнаха ли?

– Още не сме видели дамата или багажа й, милорд.

Рейфиъл не зададе други въпроси. Грабна балтона си, забрави шапката и след миг вече пътуваше към дома на семейство Рийд, откъдето му казаха, че си е тръгнала преди два дни. Точно тогава той се паникьоса.

Може да създаде вечен разрыв между него и семейството му, защото Рейф и за миг не се съмняваше къде е отишла и защо: в Норфорд Хол, за да го злепостави. Досега бе имала два дни, за да сътвори пъкленото си дело. Отново се беше превърнала в първата Офелия, която той не харесваше – жената, способна да пуска лъжливи слухове. Жената, която беше безскрупулна в преследването на егоистичните си цели. Не се интересуваше кого ще нарани, докато си отмъщава на него.

След няколко часа пристигна в Норфорд Хол. Беше нощ и беше тихо. Повечето светлини бяха угасени. Лакеят на предната врата дремеше на един стол и не се събуди, когато Рейф се промъкна покрай него и отиде в стаята си, за да поспи, преди да се срещне с жена си. Тя беше в леглото му. Не очакваше, че ще я настанят в спалнята му, а би трябвало. Все пак бяха женени.

Редно беше да излезе и да си потърси друго място за ношуване. В това крило повечето стаи бяха празни. Но след като беше препуснал часове наред, за да се разправя с нея в семейното имение, бе прекалено уморен, за да помръдне. На сутринта, отпочинал и с ясна глава, щеше да разбере какво е замислила. Но дотогава...

Тя бе в леглото му. Това го накара да се закове на място и да се втренчи в нея.

Косата й, разпръсната по възглавницата, блестеше като сребро на лунната светлина. Офелия не беше дръпнала завесата. Нощта беше ясна, с ярка луна. Всъщност по тази причина Рейф толкова бързо бе стигнал дотук. Беше късно. Тя вероятно спеше от няколко часа.

Намираше се в леглото му. Неговата съпруга. И с нищо не биха могли да отместят Рейф от мястото му.

Дали Офелия спеше дълбоко? Дали щеше да усети, ако се промъкне при нея? Рейф набързо се съблече и направи точно това. Тя не се събуди. Не помръдна. А той бе изтощен от неприятните изненади, които тя му беше поднесла. Редно бе да се наспи. Тя със сигурност щеше да го

събуди, щом го видеше до себе си. Тогава щеше да се разправя с прословутата ѝ избухливост.

Но точно сега Офелия не беше опърничава и несломима. Как да заспи, когато мекото ѝ тяло бе на сантиметри от неговото? Веднъж я бе укротил с любенето си – или и това е било лъжа? Нима се е преструвала, за да го заблуди, че се е променила? Имаше само един начин да разбере...

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В един момент Офелия се запита защо ѝ е толкова хубаво. След още един миг реши, че ще позволи на Рейф да стигне докрай. Не беше глупава. Нямахше да си откаже фантастичното удоволствие, с което ласките му можеха да я дарят. Какво от това, че още бе гневна на този мъж?

Инстинктивно усети, че този път любенето няма да уталожить яростта ѝ. Може би за кратко щеше да забрави лошите емоции, но те пак щяха да я обземат. Защото тя беше предадена – не в типичния смисъл на думата, но предадена. Разбито сърце – страдаше от всички симптоми на това заболяване, което кажи-речи отговаряше на въпроса, който отбягваше. Бе влюбена в съпруга си и по тази причина повторното им любене нямаше да облекчи разбитото ѝ сърце. Но определено ѝ беше приятно да узнае, че той все така я намира за неустоима.

Ленената ѝ нощница не се оказа преграда за него – той ловко я нави около кръста ѝ. Ръцете му загалиха вътрешната част на бедрата ѝ, а един пръст се плъзна в нея, колкото да я накара да затрепери от очакване. Горнището на нощницата, което Офелия бе закопчала преди лягане, сега беше разкопчано. Рейф алчно се нахвърли на гърдите ѝ. Устните му нежно, решително се склочиха около едното зърно.

Тя не се съпротивляваше на знойните чувства, които събуждаше в тялото ѝ, напротив. Наслаждаваше се на всяко усещане, мъчейки се да овладее дъха си и да не изпуска томителни въздишки. Не се преструваше на заспала. Просто не искаше да говори с него, за да не му зададе многото гневни въпроси, които му беше приготвила... нито пък да отклони вниманието му от ласките, с които я обсипваше.

Освен това го наблюдаваше. Наистина беше главозамайващо да види какво удоволствие получава той само от смукането на зърното ѝ. Тя нежно разроши косата му, после се сепна и спря. Не възнамеряваше да му показва с нищо, че напълно осъзнава какво става – и че го желае страстно. Реакцията ѝ беше неволна, но Рейф вдигна глава и се взря право в очите ѝ.

„Да не си проговорила!“ – предупреждаваше я погледът му.

Тя знаеше, че ако проговори, то няма да е да каже нещо хубаво. Ако той проговореше, щеше да наруши вълшебния транс, в който я бе потопил.

Рейф се подпря на лакътя си, без да откъсва поглед от нея. Сякаш изучаваше очите ѝ цяла вечност. Сякаш се разкъсваше от вътрешна борба, дали да каже нещо.

Но тя вече не можеше да мълчи.

– Ти умишлено избягваше леглото ми. Защо сега си тук?

– Леглото си е мое – нежно отвърна той. – Жената в него също. Има много, което да обсъждаме, но сега не е времето за приказки.

И я целуна. О, Божичко, как само я целуна! Дълбоко и сладко, така че да стопи всякакви задръжки, които би могла да има. Но тя нямаше никакви. Ако целувката не бе успяла да я убеди, то изразът „моята жена“ бе удар право в сърцето. Тя взе пълно участие в чувствената игра: плъзна език в устата му, за да го вкуси, обви ръце около врата му и плътно го притисна към себе си...

Тогава си даде сметка, че Рейф още не е извадил пръста си от нея. Той я дразнеше с него, проникваше по-дълбоко, променяше ритъма: ту изкусително бавен, ту на резки тласъци. Палецът му откри една чувствителна пъпка близо до мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Тя изпъшка и тялото ѝ подскочи от изненада. Рейф продължи да я гали по този начин, докато тя се извиваше и стенеше, пронизвана от удоволствието. През цялото време той я целуваше страстно и неумолимо.

Преди стаята бе приятно затоплена от камината и Офелия с удоволствие се бе хлъзнала под хладните чаршафи. Сега бе станало прекалено горещо. Там, където лепената нощница все още докосваше тялото ѝ, кожата ѝ бе неприятно зачервена. Всъщност тялото ѝ бе станало чувствително и към най-лекото докосване.

Той беше причината. Той и реакцията ѝ към него. Желаше го с такава сила! Мислеше, че повече никога няма да го държи в прегръдките си. Мислеше, че втори път няма да познае великолепието на неговото любене. Сега тялото ѝ жадуваше да се втурне направо към върха и най-после да изпита задоволството, докато умът ѝ искаше всичко да става бавно, за да може тя да се наслади пълноценно на всяка минута. Две толкова различни реакции просто бяха несъвместими.

Рейф бе запратил одеялото на пода; навярно и той се беше разгорещил. Тя прокара ръце по широките му рамене и по мускулестия му гръб. Кожата му беше толкова топла. Беше задъхан. Офелия откри, че затаява дъх всеки път, щом си помислеше, че ще стигне върха, и отново го изпускаше, когато вълната на удоволствието се оттегляше. Всяка нейна частица молеше за пощада по време на това изтънчено мъчение! Молеше за освобождение! Ако имаше нужната сила, вероятно щеше да бутне

Рейф по гръб и сама да съедини телата им.

Едва не се засмя при тази мисъл. Това донякъде облекчи напрежението ѝ. Рейф обаче сякаш беше прочел мислите ѝ, защото най-сетне се настани между бедрата ѝ и проникна в нея с един-единствен тласък, който я докара до екстаз.

– Божичко, това се казва посрещане! – промърмори той в ухото ѝ.

Офелия се беше вкопчила в него като удавник за сламка. Сега се рееше сред звездите. Когато мъглата в съзнанието ѝ се проясни за малко, нежните ѝ чувства към този мъж се завърнаха с такава сила, че от очите ѝ бликнаха сълзи.

Да, тя го обичаше и мразеше едновременно. Утре щеше да открие начин да се справи с чувствата си. Точно сега той внимателно смъкваше нощницата ѝ, за да ѝ покаже онова, за което бе споменал в Олдърс Нест: какво ще е да го направят на истинско легло, където той ще може да посвети нужното време на удоволствието ѝ.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Каква страхливка се оказа! Тази нощ Офелия повече не заспа, което за нещастие доведе до дълбоко вглеждане в себе си. Проля няколко сълзи и накрая реши да не съсипва иначе прекрасната нощ с жлъчни укури. На сутринта щеше да има достатъчно време да се кае. Преди разсъмване, докато съпругът ѝ спеше дълбоко, тя се измъкна от спалнята, облече се за път, събуди Сейди и нареди да приготвят каретата. Замина си тихо, без да буди много членове на домакинството.

Остави бележка на Престън Лок, в която му благодареше за гостоприемството и го молеше да не споменава пред сина си какво са обсъждали. Ако се окажеше, че е бременна, искаше Рейф да научи от нея, че ще си имат дете. Кратките ѝ пристъпи на гадене се бяха появили, докато кипеше от гняв. Това бе достатъчно добро основание стомахът ѝ да се бунтува.

Налагаше ѝ се само да обясни на Сейди защо си тръгват толкова неочаквано, за да няма въпроси или оплаквания от страна на камериерката.

Едва бе направила две стъпки към чакащата карета, Офелия се закова на място.

– Забравих нещо. Ей-сега се връщам – каза тя на Сейди и се затича обратно към Норфорд Хол.

Рейф още спеше. Главата му се беше смъкнала от възглавницата, едната му ръка бе преметната към нейната половина от леглото, сякаш още я прегръщаше. Тя се наведе и го целуна по челото. Не биваше да го буди: цялата горчилка, която я тровеше, щеше да се излее – ето, по лицето ѝ вече се търкаляха сълзи. Но нямаше да го остави така без обяснение. Написа втора бележка на слабата светлина от огъня в камината и я остави на един лакей. После се присъедини към Сейди в каретата.

Спа почти през целия път, наваксвайки си пропуснатото през нощта.

Пристигна в Лондон малко преди пладне, точно навреме, за да обядва с майка си.

– Пътуването ти се оказа кратко – отбеляза Мери, докато нареждаше на слугите да поставят прибори и за Офелия. – Не те очаквахме толкова скоро. Зле ли мина?

– Мина добре, мамо. Членовете на семейство Лок са много приятни

хора. А бабата на Рейф, вдовстващата херцогиня, е невероятна. През цялото време ме бъркаше с внучка си Аманда, която обожава. Ето защо с нея се разбирахме прекрасно.

– Тогава защо не поостана още?

– Рейф дойде.

Поне за Мери това просто изречение говореше толкова много, че тя не поиска допълнителни разяснения.

– Страхувах се, че ще стане така. Икономът ми каза, че е дошъл тук да пита за теб. Господин Нейтс не знаел, че трябва да пази местопребиването ти в тайна.

Офелия сви рамене, без да съзнава колко потисната изглежда.

– Няма нищо. Поне се запознах с някои негови роднини в приятна атмосфера. Просто исках да им спестя някои от словесните ни престрелки. Предпочитам те да не знаят колко лесно избухвам, когато той е близо до мен.

– Днес си почини от пътуването, а утре ще обиколим магазините! – изведнъж предложи Мери. – Трябва да се разсееш с нещо приятно.

Офелия понечи да се съгласи. Беше готова на всичко, което щеше да ѝ даде макар и временно облекчение. Но тогава миризмата на задушната риба накара стомахът ѝ да се разбунтува. Но тя обожаваше риба, приготвена на пара! А в момента никак не беше сърдита.

– Да отидем още този следобед – припряно отвърна тя и се отдръпна като опарена от чинията, поставена пред нея. – Нито съм уморена, нито гладна. Докато ти се наобядваш, ще отида да се преоблека.

Не изчака отговора на майка си. Изтича от стаята, бягайки колкото е възможно по-далеч от отблъскващата миризма.

Рейфиъл се събуди. Тялото му беше отпуснато и отпочинало. Бе сигурен, че от месеци не е спал така добре. Преди да стане от леглото, помириса празната възглавница до себе си и се усмихна. Беше доловил парфюма на Офелия. Не е било сън. Сега я нямаше в стаята, но дрехите ѝ бяха навсякъде.

Не можеше още да му се сърди. Това бе първото, което си помисли, докато ставаше. Не бе възможно да се люби така с него и да иска да му забие нож в гърба. Тук се беше случило нещо, което бе изтрило част от гнева ѝ.

Вероятно трябваше да благодари на баща си за това. Престън имаше успокояващо въздействие и върху приятели, и върху врагове. Ако

можеше да се каже, че някой е роден дипломат, всички щяха да посочат Престън. Той не спореше, а умело и разумно излагаше своето становище. Ако го опровергаеха, просто се засмиваше. Изключение правеше единствено с децата си. Що се отнася до сестрите му, здраво дърпаше конците.

Рейфиъл се облече и отиде да потърси жена си и баща си. Като се имаше предвид ранният час, първо провери в салона за закуска. Там завари само Престън.

– Още не си забравил как да правиш чудеса, нали?

– Тази седмица не си нося ореола. Доста си приказлив за това време на деня. Седни и кажи каквото имаш да казваш.

– Разбира се, говоря за Офелия. – Рейфиъл благодари на прислужника, който остави няколко чинии с храна пред него. – Как си успял да уталожил гнева й?

Баща ми поклати глава.

– Нямаше какво да уталожвам, защото тя не дойде тук разгневена.

– Не се ли опита да създава неприятности? Не ме ли обяви за по-черен от дявол?

– Напротив. Намирам жена ти за очарователна, пряма и готова да поеме отговорност за грешките си. Тя дори призна, че с гнева си те е подтикнала да се ожениш за нея, но въпросът ми е защо си се оставил да бъдеш провокиран. Можеше официално да обявиш годежа и да се венчаеш след разумен период от време. Не мислиш ли, че е искала хубава сватба, на която да присъстват приятелките й, роднините й? Твоите приятели и роднини?

Рейфиъл се изчерви. Знаеше, че ще трябва да отговаря защо е изключил семейството си от церемонията. Наистина щеше да изпитва угризения, ако сватбата бе весела. Но нещата не стояха така, а и вече се чувстваше достатъчно неудобно.

– Ще ти отговоря честно, татко. Сватбата или щеше да се случи така, или изобщо нямаше да се случи.

Престън се смръщи.

– Въпреки слуховете? Да не казваш, че щеше да хвърлиш момичето на вълците?

– Разбира се, че не. Просто щях да ги опровергая. Видели са една нищо и никаква целувка, за бога!

– Видели са много повече. Видели са те как заминаваш с нея, а после и двамата изчезвате за една седмица.

– На гости при семейството ми – поправи го Рейфиъл. – Ти ми

посочи, че баща ѝ се е хвалел, когато се видяхме миналия път.

– Да, той се хвалеше, че си довел дъщеря му именно в Норфорд Хол. Не ти споменах обаче, че онази седмица наистина имах посетители, които те търсиха тук и получиха отговор, че те няма. Не е трудно да събереш две и две, Рейф. И тъй като вече сме обсъждали тези неща, нека те попитам: ако нямаше слухове, щеше ли просто да стоиш и да наблюдаваш как тя се омъжва за друг? Имай предвид, че вече съм я виждал.

– Забрави за момент, че тя е най-красивата жена в Англия. Какво би помислил за нея, ако отвърте Офелия беше само черен лед – злобна, сприхава...

– За една и съща жена ли говорим?

Рейф въздъхна.

– Добре, за да бъда честен, ще призная, че ме мъчеха угризения, че я връщам обратно в Лондон. Бях се привързал към нея по време на престоя ѝ в Олдърс Нест, дори нещо повече. Но смятах, че се е променила, че вече не е опърничавата девойка. Дори не бе изключено да поискам ръката ѝ – ако бях останал на същото мнение.

– Не видях нищо опърничаво в нея.

– Защото когато поиска, може да крие езика си на пепелянка. Тя ме беше убедила, че старата Офелия си е отишла. Действително вярвах, че съм ѝ помогнал да стане по-добър човек. Тя обаче си призна, че това е било хитрост, за да ме накара час по-скоро да я върна в Лондон.

– Сигурен ли си?

– Какво искаш да кажеш?

– Може би не си се лъгал, когато си я смятал за нов човек. Може би се лъжеш сега.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Очарователна? Пряма? Готова да поеме своята отговорност за действията си? Такава бе новата Офелия, не старата, с която Рейф си имаше взимане-даване, откакто тя бе научила за проклетия облог. Единствено той ли виждаше опърничавата жена?

Вече нямаше да си блъска главата с предположения. Направо щеше да отиде при нея и да я попита. И в двата случая го беше заблудила напълно. Рейф не обичаше да го правят на глупак. Но сега щеше да се върне в Лондон и да разплете случая.

Беше напуснала Норфорд Хол преди съмване. Изглежда се беше измъкнала, без дори да събере дрехите си. Това вероятно би го събудило, а тя очевидно не е имала желание да обсъжда случилото се помежду им. А може би е искала...

Лакеят му предаде бележката ѝ точно когато си тръгваше. Той се обнадежди при този неочакван знак:

Още не си се прибрал у дома. Любенето ни беше само при-мирие. Ако наистина искаш да разбереш колко е хубаво да се върнеш у дома, трябва да ми обясниш защо си започнал да си играеш с живота ми от чист каприз?

Нима не бе чула нищо от думите му? Или е била прекалено разгневена, за да го чуе? Рейф се закле, че с нея ще обсъдят този и много други въпроси.

Когато пристигна в Лондон, той незабавно се отправи към къщата ѝ. Оказа се, че я е изпуснал само за половин час. Осведомиха го, че е излязла да пазарува с майка си на Бонд Стрийт. Не, дамите не споменали в кои точно магазини ще се отбият. Той просто трябвало да почака, докато се приберат. Рейф се съмняваше, че ще намери Офелия на претъпканата улица малко след пладне, когато беше пиковият час. Щеше да му се наложи да влиза във всеки магазин.

Все пак се отправи натам.

Офелия никога не е била толкова разсеяна. Не слушаше майка си, която я водеше от един магазин в друг. Когато ѝ се наложи да вземе решение за покупка, успя да измърмори едносричен отговор, но не знаеше

за какво.

Щеше да си има бебе. Вече не можеше да го отрича, щом ѝ се гаеше при миризмата на едно от любимите ѝ ястия. Беше се оправила, щом се отдалечи от трапезарията!

Щеше да си има бебе. Едно кривване от правия път и ето ти най-чудесният резултат. Бебе. Колко странно: мисълта за дете я изпълваше с радост. Колко глупава е била да си затваря очите пред фактите. Колко удивителни бяха майчинските инстинкти, които се надигаха в нея. Това бебе щеше да бъде отгледано правилно. Знаеше как не се възпитава дете, следователно просто щеше да върши нещата различно. Това дете щеше да бъде обичано и закриляно. Нямаше да прави отстъпки по въпроса за бъдещето му. Обичаше майка си, но си даваше сметка, че Мери прекалено често е отстъпвала пред волята на Шърман. Офелия нямаше да допусне нейните грешки. Щеше да се бори със зъби и нокти.

Предполагаше, че е редно да каже на Рейф, но всяко нещо с времето си. На първо време ѝ се искаше тя самата да свикне с тази мисъл. Той беше избрал да не живее с нея, така че губеше правото си да научи незабавно. Що се отнася до нея, Рейф можеше да пропусне раждането на собственото си дете – не, сега говореше гневът ѝ. Трябваше да се освободи от този гняв преди раждането. Нейното бебе нямаше да слуша викове и скандали.

– Фили? Фили, добре ли си?

Офелия се опомни и видя, че майка ѝ току-що е влязла в магазин с многобройни мостри от дантела, изложени на тясното прозорче, служещо за витрина. Обърна се да види кой я е заговорил и остана изненадана да открие, че Мейвис Нюболт стои до нея на претъпкания тротоар. Лицето ѝ бе разтревожено, ръцете ѝ бяха напъхани в маншон. Мейвис, нейният единствен враг, се тревожеше за нея? Надали.

Какъв беше въпросът? А, да.

– Добре съм – предпазливо отвърна Офелия. Не бе виждала Мейвис от приема в Съмърс Глейд, а двете им стълкновения там не бяха никак приятни. – Защо питаш?

Мейвис повдигна рамене.

– Все едно бродеше в друг свят.

– Така ли? За момент наистина се бях отнесла.

– Тъкмо минавах с каретата си и те видях. Трябваше да спра.

Офелия незабавно се изпълни с ужас. Нямаше да се скарат тук, нали?

– Защо? – остро попита тя.

Изведнъж Мейвис започна да нервничи.

– От няколко дена все смятам да мина да те видя. Искаш ли да се разходим с каретата ми и да си поговорим?

– Да си поговорим ли? Нима между нас остана нещо неизречено?

Мейвис се дръпна, за да пропусне мъж и жена, хванати под ръка. Тротоарът бе почти толкова претъпкан с пешеходци, колкото улицата – с файтони, карети и каруци.

– Исках да те поздравя по случай женитбата ти.

– Благодаря.

– И да ти пожела...

– Недей – остро я прекъсна Офелия и незабавно съжали за тона си.

Бързо овладя надигания се гняв. Съзнаваше, че е способна да го укроти и изпита гордост от силата си. Мейвис и баща ѝ бяха хората, които извикваха най-лошото у нея, но тя успяваше да превъзмогне озлоблението си.

– Без повече зловни забележки – по-спокойно завърши тя.

– Нямах да...

– Моля ти се, Мейвис. Повече не искам да се караме.

– Аз също.

Офелия недоверчиво изгледа бившата си приятелка. Просто не можеше да ѝ повярва. В крайна сметка Мейвис не беше успяла да си отмъсти, не и колкото се надяваше. Всичко, което постигна в Съмърс Глейд, бе да притесни Офелия – или поне тя така си мислеше. Мейвис не знаеше колко я е наранила. И никога нямаше да узнае.

– По изражението ти съдя, че не ми вярваш, и не те виня. – В гласа на Мейвис долови съжаление. – Всичката ми омраза към теб е била неоправдана. Мислех, че ме лъжеш за Александър. Знаех, че тогава лъжеше непрекъснато – все за дреболии, тъй че не се притеснявах особено. Мислех, че сме приятелки до момента, в който ти се опита да ме убедиш, че Александър е нищожество, което само ме използва, за да се добере до теб. Не ти повярвах. През цялото време бях много нещастна, защото не исках да те мразя, но просто не можех да се овладеея.

Гласът на Мейвис секна и в гърлото на Офелия се надигна буца.

– Защо отново обсъждаме тази тема, Мейвис?

– Наскоро видях Александър. Наследницата, за която се беше оженил, го е напуснала. Бях чула слухове, но толкова отдавна не го бях виждала. Сега е надобелял, състарен и очевидно се е пропилил. Беше пиян, когато го срещнах. Дори не ме позна. Когато му напомних коя съм, само ми се изсмя.

– Съжалявам – каза Офелия, но старата ѝ приятелка не я чу.

– Знаеш ли какво ми каза? „Ах, лековерната глупачка, която мислеше, че ще се ожени за нея. Сега поумня ли, гълъбче?“ – И тя заплака.

Офелия протегна ръка към нея, но Мейвис я отблъсна.

– Ти ме предупреди, но вместо да те послушам, аз те намразих. Божичко, толкова съжалявам! Само това исках да ти кажа. – Сълзите се стичаха по лицето ѝ, когато се втурна към каретата си от другата страна на улицата.

Офелия се опита да я спре. Извика я по име, но Мейвис не се обърна. Помисли да я догони, но движението по улицата беше прекалено натоварено, а една карета май беше излязла от контрол, защото минаваше опасно близо до останалите превозни средства. Утре Офелия щеше да навести Мейвис и да я увери, че не изпитва лоши чувства... освен към мъжа си. Двете дори можеха да се сприятелят отново.

Продължи да наблюдава Мейвис, защото искаше да е сигурна, че се е добрала благополучно до отсрещния тротоар. Все пак младата жена не се оглеждаше. Изведнъж Офелия се намръщи: препускащата карета се носеше право към Мейвис!

Тя скочи на улицата. Никога не беше тичала така бързо. Заобиколи някаква бавна каруца, избягна един конник. С малко късмет щеше да издърпа Мейвис от пътя на опасното возило. Но кочияшът очевидно имаше някакъв контрол над подплашените коне. Той се бореше с юздите и крещеше на хората да се отдръпнат. Дори успя да намали скоростта. В последната секунда зави, за да заобиколи Мейвис, и се натъкна на Офелия.

Щеше да е добре, ако каретата беше блъснала Офелия така, че тя да падне встрани. Но не би. Тя попадна точно под конските копита. Незабавно цялото ѝ тяло беше пронизано от болка – гърдите, рамената, лицето... Толкова много болка. След секунди вече не знаеше къде я боли. Светлината гаснеше от очите ѝ.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Рейфиъл забеляза тълпата, обкръжила голямата карета, което обикновено беше признак за злополука, и подмина нататък.

Пътни инциденти се случваха прекалено често в Лондон, и то не само на оживени улици като тази. Ако тук нямаше никого, Рейф щеше да се притече на помощ на пострадалите, но при толкова хора наоколо намесата му беше излишна.

Той надничаше в страничните улички, търсейки позната руса глава. Надяваше се, че ще хване Офелия на път между два магазина и ще си спести досадното влизане в някой от тях. Неколцина негови познати спряха и го поздравиха. Той само кимна разсеяно и продължи да се оглежда. Някакъв мъж – май лорд Тисъл? – се приближи към него на кон и за момент му препречи пътя.

– Възнамерявах да те потърся, Лок – каза той и дръпна коня си така, че да не пречи. – Божичко, така ме измъчва съвестта! Когато те видях да се целуваш с лейди О в трапезарията, така се изненадах, че веднага се разприказвах. Надявам се, че не си бил принуден да се ожениш за нея, защото не мога да си държа езика зад зъбите. Разбира се, трудно ми е да си представя, че някой мъж може да отблъсне такава хубавица, но...

Рейфиъл го прекъсна:

– Всичко е наред – увери го, за да се отърве от него. – Не се тревожи.

Бързо пришпори коня си, за да не би да го спрат отново. Значи тя е излъгала? Баща му е бил прав. Както си мислеше първоначално, слуховете не бяха нейно дело. Нима Офелия се бе обявила за техен автор, защото е знаела, че това ще му подейства като плесница?

Рейф изгаряше от нетърпение да научи истината. Той прекоси улицата до края, после се върна обратно за нова обиколка. Когато отново приближи местопроизшествието, което бе привлякло още по-голям брой зяпачи, най-накрая реши, че Офелия може би е сред тълпата любопитни да видят какво се е случило. Дръпна коня си встрани, за да не пречи на движението, и се зае да я търси.

Не видя Офелия, но бързо съзря Мейвис Нюболт, която стоеше в центъра на множеството и плачеше. Рейф първо се намръщи, а после го обзе вцепеняващ ужас. Присъствието на Мейвис бе прекалено голямо

съвпадение. Скочи от коня си и си проправи път през тълпата. Там зърна русата глава, която търсеше – окървавена на земята.

– Какво си направила? – изкрещя той на Мейвис. – Под каретата ли я блъсна?

– Тя се опита да ме спаси – прошепна момичето, което очевидно беше в шок.

Рейф не я чу. Вече бе коленичил до Офелия. Боеше се да я докосне. Изглеждаше като птица с прекършени криле. Дишането ѝ бе едва доловимо. Конска подкова, вероятно с разхлабен пирон, беше разкъсала палтото и роклята ѝ. Платът беше напоен с кръв. Рейф не можеше да прецени дали по тялото ѝ има много наранявания. Едно беше сигурно: каретата не просто я беше блъснала, тя бе стъпкана от конете. Палтото ѝ беше изцапано с кални отпечатаци от подкови.

Конете се намираха само на няколко метра. Те все още бяха като полудели, ритаха и се съпротивляваха на човека – вероятно кочияша – който стоеше пред тях с разперени ръце и се мъчеше да ги удържи.

– Не я пипай, господине – обади се някой зад гърба на Рейфиъл. – Всеки момент ще пристигне помощ.

– Някой отиде да доведе лекар.

– Видях как става. И двете момичета тичаха по улицата пред препускащата карета. Късмет е, че не отнесе и двете.

– И аз видях. Такава красавица. Истински ангел – очите си не можах да откъсна от нея! И после изчезна под конете. Да ги застрелят, мене ако питат. На плашлив кон не може да се има доверие.

– Жалко! Такова хубаво момиче!

Гласовете долитаха от всички страни и отекваха като грохот в ушите на Рейфиъл. Те не му говореха, просто отбелязваха на какво са станали свидетели.

Рейф не можеше да я остави да лежи там. Просто не можеше. Някой се опита да го спре.

– Тя ми е жена! – изръмжа той и го оставиха на мира. Той не знаеше, че сълзи мокрят бузите му. Не знаеше, че прилича на безумец.

– Божичко, Фелия, да не си посямля да умираш! – повтаряше той като заклинание, молейки се тя да го чуе някак си.

– Аз съм с карета! С карета! Моля ти се, Лок, не можеш да я отнесеш на коня си.

Това беше Мейвис, която крещеше и го дърпаше за жакета. Той стоеше като закован пред коня си, осъзнал с потресавача яснота, че не може да го яхне и да продължи да я държи нежно.

– Лорд Лок?

– Къде? – най-сетне погледна към Мейвис той.

– Наблизо. След мен.

Тълпата още не се беше разпръснала. Всъщност хората спряха движението на улицата, за да му позволят да я пресече с Офелия в обятията му. Мейвис не влезе в каретата с него, защото се боеше от обвинението му, обаче изкрещя адреса на кочияша.

Къщата на семейство Рийд. Би предпочел да я заведе у дома. Стори му се, че Мейвис вика нещо.

– Ще доведе коня ти и лекар!

Това бе най-дългото пътуване в живота му, въпреки че трая само няколко минути. Кочияшът бързо, но внимателно преминаваше с каретата през задръстванията. Рейф не можеше да откъсне поглед от окървавеното лице на Офелия. Едната ѝ буза беше ужасно подута. От кръвта не се виждаше къде е прорезът, но раната трябваше да бъде защита и вероятно щеше да ѝ остане белег. Това беше най-малката му грижа. В момента дори не беше сигурен дали тя ще оживее.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Болката беше всепоглъщаща. Безкрайна. Офелия живееше с нейния ритъм. Не знаеше колко време е минало. Не можеше да се събуди. При всеки опит чуваше гласове, но не беше сигурна дали им отговаря с нещо друго освен с бълнуване. Или това бе само част от кошмара, който я беше погълнал? Колкото повече се опитваше да се съсредоточи, толкова повече я болеше. Затова тя бързо се отказваше.

– Не смей да се предаваш, Фелия. Дори не си помисляй да умреш и да ме изоставиш. Няма да го допусна. Събуди се да ти кажа колко много те обичам!

Познаваше този глас. Нима Рейф не виждаше, че тя е в съзнание? Защо не можеше да отвори очи да го погледне? Наистина ли я грозеше смъртна опасност?

Гласовете продължаваха да звучат в главата ѝ, но болката беше толкова голяма, че тя се отказа да ги слуша. Щеше ли да помни нещо, когато се събуди? Защо не можеше да се събуди сега?

– Раните ще заздравеят, но белезите ще останат. Съжалявам.

Не познаваше този глас. Какви белези? Защо някаква жена плачеше? Звукът заглъхна.

– Лекарят предложи да спиш, докато болката отшуми. Това ще те облекчи, скъпа.

Майка ѝ. Топлата течност, която се спускаше по гърлото ѝ, имаше познат вкус. Упояваха ли я? Нищо чудно, че нито можеше да се събуди, нито да проговори. Отново потъна в блажена забрава.

Болеше я, когато сменяха превръзките – главата, едната буза, рамото. Така я болеше, че ѝ се щеше да се скрие в непроницаемите дълбини на нищото, да не остане в съзнание достатъчно дълго, за да разбере колко бинтове покриват тялото ѝ. Все едно някой неспирно я удряше с чук по главата. Това продължаваше дори в сънищата ѝ като несекващо напомняне, че тялото ѝ е ужасно болно. Наистина ли искаше да се събуди и да открие какво ѝ има?

– Спри да плачеш. По дяволите, Мери, не ми помагаш с тези сълзи. Какво са един-два белега? Не е настъпил краят на света.

Познаваше и този глас, който я дразнеше. Тихите ридания на майка ѝ не ѝ пречеха. Дори звукът беше успокояващ. Майка ѝ плачеше за нея. Стържещият глас на баща ѝ обаче я нервираше.

– Махай се.

Дали само ѝ се беше сторило, че майка ѝ изрича думите? Скоро се завърна в блажената чернота, която ѝ служеше като преграда срещу болката.

Веднъж отвори очи и видя, че се намира в собствената си стая. Баща ѝ стоеше на стол до нейното легло и притискаше ръката ѝ към лицето си. Съзрите му капеха по пръстите ѝ.

– Защо плачеш? – попита го тя. – Умрях ли?

Той незабавно я погледна, което значеше, че този път е произнесла думите на глас. Лицето му грейна от радост. Офелия си помисли, че никога преди не е виждала Шърман Рийд толкова щастлив.

– Не, ангеле, ти ще...

Ангел? Нима бе чула гальовна дума от него?

– Няма значение. Сигурно сънувам – прекъсна го тя и бързо се унесе.

Но след това започваше да остава в съзнание за по-дълго време. Пулсиращата болка вече не беше тъй несекваща. Всъщност стига да не мърдаше, в определени моменти не усещаше болка.

А една сутрин се събуди и остана будна. Сейди шеташе из стаята както обикновено: подклаждаше огъня, бършеше праха от масите и тоалетката ѝ...

Божичко, бяха покрили огледалото на тоалетката ѝ! Толкова гротескна ли беше раната на лицето ѝ? Страхуваха ли се, че ще се види? Тя ужасено повдигна ръце към лицето си, но усети единствено бинтовете. Те бяха здраво увити около цялата ѝ глава.

Офелия се боеше, че ако ги разкъса, ще си навреди още повече. Понечи да попита Сейди много ли са страшни белезите, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Страхуваше се от истината. Тогава съзрите рухнаха. Офелия затвори очи с надеждата, че Сейди няма да забележи нищо.

Каква невероятна ирония. През целия си живот мразеше лицето, което ѝ бе отредено по рождение, а сега, когато то бе обезобразено, можеше само да плаче за него.

И тя плака часове наред. Накрая съзрите пресъхнаха. Когато Сейди се върна по пладне, Офелия лежеше, втренчила се в тавана. Не се беше примирила, просто бе осъзнала безизходността на положението. Някак си щеше да свикне. Отвращаваше се от собственото си самосъжаление.

– Слава Богу, че си будна и сега можеш да се храниш – каза Сейди, когато видя, че очите ѝ са отворени. – Този бульон, с който те поим, не може да засити и мършав заек! Направо си станала кожа и кости.

Тонът на камериерката бе прекалено жизнерадостен. Офелия долови лъжата в него.

– Откога съм така?

– Ще стане една седмица.

– Толкова дълго?

– Очевидно си имала нужда от почивка, тъй че не му мисли повече.

Как е главата ти?

– Коя част от нея? – глухо попита Офелия. – Цепи ме жестоко.

– Лошо си се ударила. Раната кървя много. Докторът имаше дързостта да каже, че може и да не се събудиш. Татко ти го изхвърли и повика друг.

– Така ли?

– О, да. Беше бесен на оня тип. Новият лекар е по-оптимистичен и има защо. Ето на! Щом си будна, ще се оправииш. А аз ще ти донеса нещо по-вкусно от кухнята.

– Риба на пара – каза Офелия, внезапно обзета от вцепеняващ ужас.

– Така да бъде – изчурулика Сейди. – Ако трябва, лично ще изтичам до пазара за прясна риба.

Камериерката не се върна скоро. Сигурно наистина беше отишла до пазара. Но преди да излезе, беше казала на всички, че Офелия е будна. Баща ѝ веднага се появи, а той беше единственият човек, който можеше да я отклони от мисълта, че е загубила детето си.

Нали вече не беше красивата му вещ. Наистина ли го беше видяла да плаче? Нищо чудно, след като вече не бе хубава като преди.

– Значи най-накрая дойде в съзнание? Трябваше да се уверя с очите си, преди да събудя майка ти, за да ѝ съобщя добрата новина. Тя стоя край теб почти цялата нощ и затова сега е в леглото. – Той придърпа един стол и седна до нея.

– Наистина ли е нужно да съм така увързана в бинтове?

– Да, те изпълняват двойно предназначение. Част от тях придържат студените компреси, които майка ти приготвяше за бузата ти. Но повечето са заради цицината на главата ти. Другият вариант беше да зашием кожата на скалпа ти, като за целта обръснем половината ти коса. Майка ти се оказа пред припадък при мисълта да докоснем и кичур от косата ти. Ето защо те превързахме с толкова бинтове на това място. Прорезът наистина зарасна много добре и без да се шие. Вероятно ще свалим тези бинтове, когато лекарят наминае днес следобед.

– Къде ме шиха?

Шърман въздъхна.

– На няколко места.

Офелия си помисли, че баща ѝ трябва да се научи да лъже, без да се изчервява. Всъщност не ѝ трябваше да знае. Накрая сама щеше да види – когато събереше смелост да повдигне покривалото от тоалетката.

Шърман се размърда от неудобство и продължи:

– И за миг не се съмнявах в оздравяването ти, но... нещата можеха да се развият зле. Бях на път да те загубя и за пръв път си дадох сметка за някои неща, с които не се гордея особено. Не обичам силните прояви на чувства. Аз съм човек на навика, често се държа грубовато...

– Татко, не ми казваш нищо, което вече да не знам – прекъсна го тя.
– Защо повдигах този въпрос?

– Хрумна ми, че... такова... по дяволите! – обърка се Шърман.

– Какво има, де? Изплюй камъчето.

Баща ѝ отново въздъхна. Дори улови ръката ѝ и леко я стисна.

– С теб толкова се карахме през изминалите години, че ни се превърна в навик – смутено изрече той. – А навичите ни пречат да виждаме някои неща. Хрумна ми, че ти може би си мислиш, че... не те обичам. Ето, казах го. Обичам те.

Той вдигна поглед, за да види реакцията ѝ. Офелия го беше зяпнала втрещено. Наистина бе останала без думи. Всъщност дори не беше сигурна дали може да каже нещо, тъй като в гърлото ѝ заседна буца. Нима в очите ѝ се събираше влага?

– Ще ти призная нещо, което дори майка ти не знае – продължи Шърман. – Детството ми не беше лесно. Бях изпратен в най-елитните училища, където се учеха синовете на аристокрацията. Момчетата могат да бъдат много жестоки. Непрекъснато ми натякваха, че не съм от тяхната класа. Можеш ли да повярваш? Син на граф да не е от тяхната класа.

Шърман сякаш се вираше в миналото, в болезнените си спомени. Офелия започваше да го разбира.

– Ти не си бил някое парвеню, татко. Титлата ти е престижна.

– Знам. Дори започнах да подозирам, че действията им са предизвикани от завист, защото семейството ми беше много богато. За разлика от семействата на момчетата с по-високи титли от моята. Но това нямаше значение. За мен стана важно да докажа, че не съм по-лош от тях. Един вид трябваше да се впиша в средата. Този стремеж никога не ме напусна, дори когато нямаше как да постигна целта си. Обаче ти от година на година ставаше все по-хубава. Ти беше моето доказателство. Да, хвалех се с теб – даже прекалявах. Удивлението, което ти предизвикваше,

възторга, дружеските потупвания по гърба – не можех да им се наситя. Наваксвах си за всичките години, през които се чувствах непълноценен. Сега разбирам колко егоистично съм постъпвал. Просто много се гордех с теб, Фили.

– Не си се гордеел с мен, татко – тъжно отвърна тя. – Бил си горд от себе си, че си баща на толкова красиво момиче. Между двете неща няма място за сравнение.

Шърман сведе глава.

– Права си. Трябваше почти да те загубя, за да ми се отворят очите. Сега виждам колко много грехове имам спрямо теб. Майка ти непрекъснато се опитваше да ми ги посочи. Това бе единственият въпрос, по който двамата спорехме. Но аз отказвах да я чуя заради неоправданата си гордост. Ще ми се да можех да започна отначало. Знам, че желанието ми е невъзможно. Но все пак не е късно да поправа последната си грешка.

– Какво имаш предвид?

– Знам, че не си щастлива от този принудителен съюз.

– Той не е твое дело, татко.

– Разбира се, че е. Наредих ти да се омъжиш за Лок. Погрижих се да създам такива очаквания у обществото.

Офелия се усмихна печално.

– Кога съм изпълнявала нарежданията ти, без мисълта да сторя точно обратното? Избухливостта ми накара Рейф да ме замъкне пред олтара. Това няма нищо общо с теб.

Шърман се прокашля и сбърчи леко чело.

– И така да е, не е нужно да запазиш брака си. Не може да се каже, че съпругът ти се е държал достойно. Вярвам, че с моя помощ ще успееш да получиш анулиране.

Офелия бе изумена:

– Без борба се отказваш от бъдещ херцог?

– Фили, стигнах до извода, че най-важното е ти да си щастлива. Титлата не беше заради мен. От време на време с майка ти си говорим за теб, без да спорим. Знам, че ти се стремиш да бъдеш като Мери, но на по-високо ниво, че се надяваш да даваш най-грандиозните приеми в цял Лондон. Титлата „херцогиня“ щеше да ти е от полза в това отношение.

Офелия въздъхна. Колко незначителна ѝ се струваше тази цел сега. В момента искаше само отново да ѝ се гади от миризмата на риба. Сълзите напиха в очите ѝ.

– Вероятно си прав. С Рейф просто не сме един за друг. Той няма да

възрази срещу анулирането. Но... – Тя понечи да обясни, че не е сигурна дали това е възможно. Така обаче баща ѝ щеше да узнае, че преди сватбата с Рейф са били любовници. Скоро щеше да разбере дали още е бременна, а дотогава предпочиташе да мълчи по темата за брака си. Възможно, ако беше пометнала, лекарят със сигурност е казал на родителите ѝ и те само я пазеха от тъжната истина. – Благодаря ти за подкрепата. Обещавам да си помисля върху предложението ти.

– Разбира се. Първо трябва да оздравееш. Когато започне да те сърби, ще разбереш, че е време да се заемеш с въпроса. – Преди да си тръгне, той я прегърна. Нежно, бойки се да не я нарани, но пък сърдечно.

Офелия заплака в мига, в който вратата се затвори след него. След толкова много години почувства, че се е помирила с Шърман, че най-накрая си има истински баща, който се интересува от нея. Трябваше ѝ време да свикне с това ново състояние.

После пристигна рибата на пара и тя се разрида много по-силно, защото не изпита никакво гадене. Сега нямаше какво да попречи на анулирането на брака ѝ. Боже, белезите, с които щеше да живее, бяха нищо в сравнение със загубата на детето ѝ – и на Рейф.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Пукната е мъничко – обяви лекарят, който току-що беше свалил превръзките на Офелия и внимателно разглеждаше главата ѝ, стиснал брадичката ѝ между пръстите си. Тя пребледня и той побърза да се поправи: – Спокойно, момиче, само се шегувах. Жена ми все ми натяква, че нямам чувство за хумор. Трябва да я послушам. – Той въздъхна. – Ще се справиш. Белезите ще избледнеят. Преди да се усетиш, вече няма да ги забелязваш.

Той се държеше добре. Беше мил човек. Трябваше по-отдавна да им стане семеен лекар – не че членовете на семейство Рийд боледуваха често. Сега Офелия трябваше да почака няколко дни, преди да свалят останалите превръзки.

Мери, която стоеше от другата страна на леглото, я увери:

– Докторът има право. Толкова се безпокояхме за скулата ти, но почти не си личи. Като се замисля какво можеше да стане... Мили Боже, трапчинките ти са по-дълбоки!

Майка ѝ не помагаше. Трапчинките не се намираха върху скулите.

– Мен ако питаш, белегът ти придава характер – отбеляза Сейди. – Ти все още си най-красивото момиче, което съм виждала, тъй че не се притеснявай, милинка.

Продължиха с опитите си да я разведрят, но напразно. Лицето ѝ вече не беше съвършено.

Щом Мери изпрати лекаря, тя стана да се облече.

– Човекът не е казал, че можеш да ставаш и да се разхождаш! – възпротиви се камериерката.

– Не е казал и обратното. Но аз не напускам стаята, а само проклетото легло! Дай ми пенъоар.

Раните не я боляха, когато кожата около тях не се опъваше. Сега болката се беше преместила вътре. Не искаше повече да плаче. По-добре да се раздвижи.

Сейди я остави сама, като преди това неколкократно я предупреди да си почива. Офелия дълго време стоя пред камината, загледана в огъня. Сълзите ѝ бяха готови да избликнат всеки момент. Сърцето ѝ се свиеше. Опита се да не мисли за нищо, да изпразни главата си...

– Умори ли се да мързелуваш в леглото?

Тя се извърна и потрепери от болка. Още не биваше да прави

такива резки движения. Рейф се облягаше на рамката на вратата, пхнал ръце в джобовете си. Очите му я поглъщаха. Боже, колко се радваше да го види! После си спомни как изглежда лицето ѝ и се обърна към огъня. Потрепери.

– Кой те пусна?

– Ти кой мислиш? Порттиерът.

Рейф говореше прекалено весело за сегашното ѝ настроение.

– Защо си тук? Не искам да се карам с теб. Върви си.

– Няма да се караме и няма да си вървя. – Той затвори вратата, за да подсили ефекта от думите си.

Още не искаше да се изправя срещу него. Усети как я обзема паника. Никога нямаше да си прости, ако се развикаше. Не можеше да понесе мисълта, че той ще види обезобразеното ѝ лице.

– Какво правиш тук? – повиши тон тя.

– Къде другаде да съм, ако не край леглото на жена си, когато тя се нуждае от подкрепа?

– Не се шегувай!

– Не, сериозно. Идвах тук много пъти. Всъщност всеки ден. Баща ти бе така груб да не ми предложи стая, когато прекарах толкова време тук...

Не можеше да се обърне с лице към него, без да знае какво ще види той. Отиде до тоалетката и дръпна покривалото. Остана зашеметена от изненада. От огледалото бе останала само празната рамка. Толкова грозна ли беше раната, за която говореше лекарят, че да махнат огледалото?

– Бях бесен, защото не можех да ти помогна с нищо – обади се Рейф. – Разбих проклетото ти огледало. Извинявай. Просто така те бяха превързали, че не исках да се видиш бинтована като мумия. Аз самият се уплаших от гледката, какво остава за теб.

Офелия долавяше ироничната нотка в гласа му. Шегуваше се със състоянието ѝ? Колко некавалерско от негова страна.

– Още ли те боли? – нежно попита той точно зад гърба ѝ.

Да, болеше я дълбоко в нея. Всичко, което искаше, бе да се обърне и да се наплаче в обятията му. Но не можеше да го направи. Той може би бе съпругът ѝ, но не беше неин. Не претендираше за частица от сърцето му, въпреки че му бе отдала своето – нищо, че той никога нямаше да го узнае. Нямаше да го обремени с обезобразена съпруга. Баща ѝ посочи средството, чрез което щеше да се реши този проблем. Тя щеше да се погрижи Рейф да приеме анулирането като лесен изход. За тази цел се налагаше да продължи да се преструва.

– Ще се оправя. Вероятно чувстваш, че това е десертът: Ледената кралица на колене. Не си и помисляй дори, че ще моля за милост.

– За какво говориш?

– За обезобразеното си лице!

Той внезапно я улови за ръката, изведе я в коридора и я поведе след себе си. Започна да отваря вратите на стаите, докато не откри огледало. Тогава я накара да застане пред него. Офелия затвори очи. Не можеше да понесе гледката.

Но той беше упорит.

– Виждаш ли? Лицето ти е било издрано, но така се получава и когато си изгъркаш енергично лицето няколко пъти. Червенината ще изчезне след седмица, а синината – вероятно и преди това. Имам усещането, че малкият белег, който ще остане, само ще подчертава красотата ти. Оставям на теб да измислиш как да се разхубавиш още повече.

Шеговитият му тон... очите ѝ рязко се отвориха и тя се втренчи в лицето си. Рейф не лъжеше. Видя червено петно от раната, която изглеждаше сериозна, но всъщност дори не бе достатъчно дълбока. Костта на едната ѝ скула явно беше пукната. Офелия се приведе напред, за да я разгледа. Дефектът бе очевиден, призна тя и преглътна сълзите си. Но не беше чак толкова зле. Хората щяха да я забелязват, но това беше малка цена, след като се беше измъкнала жива изпод конските копита.

– Стана дума за белези. Къде са те?

– Не се ли видя сама, пък макар и без огледало?

– Не, нямам навика да разглеждам голото си тяло.

– А би трябвало. Имаш разкошна фигура.

– Не е смешно.

Той обгърна лицето ѝ в дланите си.

– Фелия, бях тук, когато шиха раните ти. Ще имаш малък белег на рамото и друг на хълбока си, но те ще избледнеят с времето. По божията милост нямаш нито една счупена кост, само синини и натъртвания, които скоро ще изчезнат. Единствената рана, която ни тревожеше сериозно, беше тази на главата ти, но и тя заздравява добре.

Отне ѝ момент да осъзнае всичко. Явно напразно се е безпокояла за външния си вид. Друго я измъчваше.

Тя се отдръпна от Рейф и се отправи обратно към стаята си. Той тръгна след нея, даже затвори вратата. Защо не си отиваше? Трябваше да повдигне пред него въпроса за анулирането. Това щеше да го отпрати доволен.

Опита се да измисли как да му го каже, но Рейф я разсейваше и я

объркваше с нежния си поглед. Мили Боже!

– Всъщност не приех облога, а предизвикателството да те променя – поде той.

– Не започвай отново!

– Ще ме изслушаш дори ако за тази цел ми се наложи да те завържа. Дънкан беше абсолютно сигурен, че никога няма да се поправиш. Аз не бях съгласен. Заех становището, че всеки може да се промени, в това число и ти. И ти оправда думите ми по един великолепен начин. И тъй като очевидно не беше щастлива – щастливите хора не създават непрекъснати проблеми – пожелах да променя и това. Не съм взел печалбата си от облога. Помогнах ти, мислейки за собственото ти добро.

– Водели са те погрешни подбуди!

– Не, не е вярно. Просто не споменах какво ги е породило.

– О, да, много те бива да премълчаваш някои неща, а после да твърдиш, че не лъжеш!

– Същото би могло да се каже и за теб. Още ли ще ми твърдиш, че си пуснала онези слухове за нас, при положение, че не си? Знам истината.

– Щях да го направя!

– Не, нямаше, Фелия – засмя се той. – Предай се. Знаеш, че вече си нов човек. Трябва да си ми благодарна за облога, не да ми се сърдиш. Та нали така се открихме един друг?

Офелия застина на място. Правилно ли бе схванала намека му? Невъзможно, ала изпълненият му с невероятна топлина поглед потвърждаваше всичко.

Тя мълчеше и той я притегли в прегръдката си.

– Има още нещо, което премълчах и което отдавна трябваше да ти призная.

– Какво? – Офелия почти се уплаши от въпроса си.

– Обичам те – рече той с покрътителна нежност. – Обичам всяка частица от теб. Дори обичам твоята избухливост, тъй че не се налага да я криеш от мен... през цялото време. Обичам външността ти. Обичам тялото ти. Обичам куража ти да бъдеш самата себе си.

Рейф ѝ казваше всичко, което тя копнееше да чуе. Божичко, нали не сънуваше? Нали не си фантазираше?

– Ти не искаше да се жениш. Аз те принудих със своята невъздържаност.

Той поклати глава.

– Наистина ли смяташ, че щях да се държа така онази вечер, ако

наистина не те исках за своя жена?

– Тогава защо ме върна на родителите ми?

– Защото бях бесен. Ти умееш да дърпаш конците ми. – Рейф се усмихна.

Тя поруменя.

– Затова ли пропиля парите си да ми купиш къща? От гняв?

– Не само. Това ми се струваше добра и своевременна мярка. Но инвестирането в недвижимата собственост не е грешка. Къщата е огромна, по-голяма от моята. И е с бална зала.

Бе запомнил желанието ѝ? Колко мило от негова страна, но сега мечтата ѝ да стане най-великата домакиня в Лондон ѝ се струваше толкова банална в сравнение с радостта, която изпитваше. Нужна ѝ бе само неговата любов, за да е щастлива.

– Но най-вече – продължи той, – знаех колко искаш да се измъкнеш от опеката на баща си и понеже не бе готова да заживееш с мен...

– Схванах – нежно го прекъсна тя.

– Така ли? Сигурна ли си, че не ни е останало още нещо, за което да се скараме?

– Май не – щастливо се усмихна Офелия.

– Тогава ще те заведа в дома си, както беше редно да постъпя от самото начало. Защото мястото ти е при мен.

ЕПИЛОГ

– Не бива първият ти бал да е прекалено грандиозен. Ако искаш да станеш най-великата домакиня в Лондон, трябва постепенно да се развиваш.

Офелия погледна към съпруга си. Двамата седяха на канапето. Ръката му обгръщаше раменете ѝ, а тя се притискаше към гърдите му. Рейф беше толкова обичлив човек. Не можеше да стои близо до нея и да не я докосва, милва или целува. Обичаше тази му черта. Всъщност надали имаше нещо у него, което да не обича.

– Бал, значи? – попита тя.

– Само по един на сезон.

– Неприятно ми е да те разочаровам, любов моя, но мисля, че ще съм прекалено заета с отглеждането на дъщеря ни, за да започна да давам балове скоро.

– Ама и тя ни е една палавница!

Златокосото момиченце, седнало на пухкавото одеяло на пода, разглеждаше играчките около себе си и не можеше реши върху коя точно да насочи вниманието си. Беше започнало да пълзи само преди няколко седмици и вече се справяше доста добре. Беше същинско чудо, че от време на време се успокояваше за няколко минути.

Офелия не беше загубила детето си. Когато отвратителното гаденето се завърна и продължи да я мъчи през следващите няколко месеца, радостта ѝ беше невероятна. Травмата от злополуката просто ѝ бе дала кратък отдих от него.

Рейф остана възхитен, когато научи, че ще си имат бебе. Каза ѝ, че не иска много деца – някъде около десет щели да му стигнат. По този въпрос бяха единодушни. Офелия изпитваше нещо като страхопочитание към дъщеря си и беше готова да има много деца.

Установиха се в Лондон и се преместиха в къщата, която Рейф бе купил за нея. Офелия я обзаведе по свой вкус. Приемаше гости, но не често. Дадоха един голям прием, за да отпразнуват, макар и с известно закъснение, сватбата си. Идеята бе на Рейф, който помоли тъща си да го организира. Дори Мейвис получи покана. Двете стари приятелки се сдобриха и сега бяха по-близки от всякога. В живота на Офелия вече нямаше място за ревност и завист.

Рейф я целуна по челото, а после по бузата. Тя се извъртя, за да

потърси устните му. Рейф не се нуждаеше от друга покана. Целувката му беше пропита с нежност и любов. Ако бяха сами, целувката бързо щеше да се превърне в нещо друго. Но не и в детската стая!

Едно изпискване ги накара да сведат очи към дъщеря си, която пълзеше към тях, търсейки вниманието им. На ангелското ѝ лице грееше усмивка. Тя нямаше да е най-красивото момиче, което някога е красяло лондонски сезон. О, не! Щеше да е най-красивото, най-умното, най-сладкото момиче в целия свят. Родителите ѝ дори за миг не се съмняваха в това.

КРАЙ

© 2007 Джоана Линдзи

Johanna Lindsey
The Devil Who Tamed Her, 2007

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesion, 2009
Редакция: maskara, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11229>]